Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Juel-Hansen, Erna.
Titel | Title:	En ung Dames Historie.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : P. G. Philipsens Forlag, 1888
Fysiske størrelse | Physical extent:	293 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130005077126

Erna Fuel-Hansen.

EN UNG DAMES HISTORIE.

8214

KJØBENHAVN.

P. G. PHILIPSENS FORLAG.

Trykt hos J. Jørgensen & Co., (M. A. Hannover).

1888.

57,- 153,- 8-

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Første Afsnit.

I.

Der var Bryllup hos Etatsråd Holms. Den ældste Datter, Olivia, blev den Dag gift med hans Velærværdighed, Hr. Pastor Skou. Margrethe, Brudens yngre Søster, havde klædt sig så tidlig på til Stadsen, at hun kunde være med og se dem pynte Bruden.

De var just i Færd med det, Stupigen, en Frisørinde, Syjomfruen. Det gik til næsten som ved en Dronnings *levée*. Lige fra den Battistes, kniplingsudsyede Chemise blev hvert Stykke af Toilettet taget af én Hånd, rakt til en anden og givet Bruden på. For hun rystede så stærkt, at hun ikke en Gang selv kunde hægte Korsettet. Alt var meget elegant, meget luftigt og af første Sort, og så var der nøje passet på, det alt sammen var ganske nyt, ikke en Hårnål eller Knappenål måtte have været i Brug før, ellers var der ingen Lykke ved det, sagde Etatsrådinden.

De havde umådelig travlt. For hvert Øjeblik stak Mama Hovedet ind ad Døren på de forskjel-

ligste Stadier af sit eget Toilette og mindede om, hun havde givet Pastoren sit Ord på, som Moder og Kvinde, at Bruden ikke skulde lade vente et eneste Minut på sig i Kirken.

Selv Margrethe fik Lov at være med. Til daglig Brug var Søsteren temmelig sær og tålte hende ikke i sin Nærhed under Påklædningen. Men i Dag var hun „ved Gud så god at komme til rette med“, erklærede Stuepigen, „og sagde ingen et ondt Ord.“ Hun sad foran Spejlet og fik Håret sat, og Margrethe havde Hårnålene i den ene Hånd og Knappenålene i den anden og delte ud til hver især, når det behøvedes.

Det var det første Bryllup, hun skulde med til, og hun havde lovet sig selv, der ikke var den Ting, hun ikke skulde skaffe sig at se, nu, hun havde det på så nært Hold. Intet i Verden interesserede hende som Brylluppер. Hidtil havde hun kun læst om dem i en eller anden Roman, hun havde kunnet stjæle sig til at sluge, men deraf var hun ikke bleven klogere. Nu skulde hun rigtig kigge dem i Kortene, det var da vist, og noget af alt dette hemmelighedsfulde, der susede hende om Ørene og var så underlig benauende at tænke på, blot man sagde „Bryllup“ sådan ganske sagte for sig selv, måtte hun kunne opdage, hvad var.

Især i den sidste Tid, mens de lavede til Brylluppet, var der dukket sådan en Mængde

Spørgsmål op i hendes Hoved under al denne Tale om Brudedit og Bryllupsdat, så hun havde næsten ikke kunnet tænke på andet.

Spørge turde hun ikke, for hun havde en egen pinlig Fornemmelse af, at det, hun vilde vide, talte man ikke om og burde slet ikke tænke på. Mama var i visse Retninger meget streng og behandlede hende desuden altid som et Barn, skjønt hun var konfirmeret for et helt halvt Aar siden. Hun blev endnu vist ud af Dagligstuen, så snart Samtalen blot nok så fjærnt strejfede nogle af de Themaer, voxne Mennesker hvisker om, og Margrethe syntes var aller morsomst at høre på. Det var til at ærgre sig ihjel over.

Men nu i Dag havde Mama andet at gjøre end at passe på hende, og så skulde hun ordentlig tage Revanche. Noget måtte der da blive sagt eller gjort i Dagens Løb, man kunde få Forstand af.

For Resten havde Begyndelsen på Bryllupsdagen skuffet hende en Del, for hun havde altid troet, og det havde hun da også læst, at et Bryllup var den gladeste Fest på Jorden. Udtryk som „den lykkelig rødmende Brud“, eller „Brudgommen, drukken af Salighed“ huskede hun bestemt. Men dér sad nu Olivia og fik just Krans og Slør heftet på, rystende som et Espeløv og så' ud som Døden fra Lübeck. Og da Mama i Morges sagde

Godmorgen til hende, havde hun taget hende i Armene, kysset hende, vist fire Gange, og sagt med taarekvalt Stemme: mit stakkels, søde Barn!

Hvis Pastor Skou ikke var bedre tilmode, så' det rigtignok sort ud med Saligheden. Men Gud véd, hvad de så havde forlovet sig for? Olivia havde såmænd været ivrig nok for at kapre ham — det havde hun set med sine egne Øjne — og den Dag, han havde friet hos Papa, havde Mama sagt, var den gladeste Dag i hendes Liv. Og Olivia havde set forfærdelig strålende ud, når hun og Pastoren om Søndagen efter Kaffen endelig kom ud fra Kabinettet, hvor Mama altid trak de dobbelte Portièrer for, så længe de var der inde. Men det lignede rigtig Olivias Vrøvl at skabe sig melankolsk på sin Bryllupsdag. Hun troede formodentlig, det var fint, ligesom når hun lod sig plage til at spille på Fortepiano, når de havde Gjæster.

Men nu rejste hun sig i al sin Stads.

Og selv Margrethes søsterlig-kritiske Blik måtte indrømme, hun i Dag virkelig var smuk. Blegheden klædte hende, og Sindsbevægelsen gav de ellers noget lade Træk et vist Liv. Den statelige, fuldmodne Figur tog sig godt ud i den hvide Atlaskes Slæbekjole, der tæt og kysk dækkede al denne Gjennemsigtighed indenfor, som havde stukket Margrethe svært i Øjnene.

Da Olivia mønstrede sig selv foran det store Spejl i Moderens Sovekammer, fik Kinderne for et Øjeblik lidt Farve, og med et halvt Smil om dė usikkert dirrende Mundvige gik hun videre, fulgt af Margrethe, ind i Dagligstuen, hvor Mama just var ved at binde Etatsrådens hvide Slips.

„Se se, der har vi jo Bruden," sagde Etatsråden og gik hen imod hende, idet han varsomt tog hende om Skuldrene og kyssede hende paa Panden, „nå, det må jeg sige! Hun er s'gu dit udtrykte Billede, Mutter, på din Bryllupsdag — kan du huske? og det kan jeg lide, sådan skal en Brud se ud, ingen røde Øjne — —"

Men det var mere, end Olivias beklemte Hjærte kunde tåle. Hun vendte sig hastig fra Faderen og faldt hulkende om Halsen på Etatsrådinden, der, svømmende i Tårer, trak hende med sig ind i Kabinettet og lod Portièren falde for.

Etatsråden så' lidt betuttet ud. Men så kom der et lunt Smil om hans veldannede, fyldige Mund, han trak paa Skuldrene: „Moderen op ad Dage, både i Sind og Skind — hun bli'er s'gu drøj at kurere! Nå, lad mig så se på dig, Stump," sagde han højt til Margrethe, „du er jo Fandens fin, min Tøs!" Hun drejede sig langsomt rundt, for at han kunde se hende fra alle Sider.

Hun så' godt ud med sine fiffige, gråblå Øjne, lidt optrukne ved Tindingerne, med mørke Bryn;

svært, gulblondt Hår havde hun i en tyk Flætning, helt ned over Lænden. Hun havde Faderens fuldlæbede Mund med tætte friske Tænder. „Kartoffelsnuden“, som Faderen kaldte hendes Næse, var det mindst heldige af det hele, men Hagen var hun stolt af, for den var fast og rund og havde en Grube i Midten, og Figuren tegnede slet ikke daarlig, siden hun havde faaet fransk Korset ved Konfirmationen. Hun havde en lyseblå Silkekjole på under en crèmefarvet Kniplings Overdragt og fandt selv, hun havde en *beau jour*. Og det fik hun Faderen til at indrømme, så nødig han vilde. Han holdt ikke af at rose sine Døtre, når de hørte på det.

Da de var færdige med Mønstringen, satte hun sig på hans Skjød, men meget forsigtig for ikke at krølle Kjolen, tog ham fat med én Hånd i hver Bakkenbart, så han ikke kunde røre sig, gav ham et ordentligt Trykkys på Munden og sagde så, indsmigrende og hviskende, idet hun med et lille Kast med Hovedet viste mod Kabinettet:

„Hør, Fa'er, hvorfor græder de egentlig så meget?“

Han trak Øjenbrynene lidt op, så' polisk ud, men lagde strax Ansigtet i alvorlige Folder og svarede:

„Ja, ser du, min Pige, et Bryllup er jo en

alvorlig Ting — hm! — Olivia skal bort fra sit Hjem — og — —“

„Å Snak, Fa'er — — Olivia vil såmænd hellere end gjærne hjemme fra, det har hun sagt så tit, og hun har da også gjort. sig Umage nok for at få sig en Mand — nej, det er ikke det, der er i Vejen,“ vrissede Margrethe tungerapt.

„Prrr! Jomfru Næsvis — hvad tror du, Mama vilde sige, hvis hun hørte — der er visse Ting, som små Piger slet ikke har godt af at få at vide for tidlig — —“

„Små Piger! Uf!“ afbrød Margrethe ham vrippent, „nu har jeg været voxen i et helt halvt Ar, og altid skal man dog høre — —“

„Vil Etatsråden være så god at give Besked om Champagnen — —“ Det var Stupigen, der stak Hovedet ind af Døren.

Etatsråden slog Margrethe over Næsen med Pegefingeren, satte hende fra sig og gik ud.

I samme Nu var Margrethe henne ved Portièren og lagde Øret til. Etatsrådinden talte i en grædende, halvt hviskende Tone, mens Olivia småklynkede, så hun kunde i Begyndelsen kun høre afbrudte Sætninger — det var noget om ægteskabelige Pligter — — enhver gift Kone må finde sig i — — Pastor Skou var så god, så hensynsfuld — — hun måtte ikke være bange — — og så igjen om tunge Pligter og Ægteskabets Torne-

vej. Men saa fik Etatsrådindens Tale et sententiøst Sving, da hun besvarede med stort Eftertryk en uhørlig Indvending af Olivia: „ja, min søde Pige, Ægteskabet er nu én Gang sådan, og så længe det, der er Manden en Lyst, er Kvinden en Kval, er hver Brud, der går til Brudeskamlen, et Offerlam. Men husk så til Trøst, at din Moder før dig, og hendes Moder — —“

„Frøken! Vognene er her!“ råbte Stupigen.

Margrethe foer fra Portièren og stod allerede for Spejlet og lod, som hun rettede på Frisuren, da Mama viste sig mellem Gardinerne.

Så fik de travlt med at få Schavlerne på og komme af Sted. Margrethe skulde kjøre med Tante Malle og Fætter Christian, Etatsrådinden med Hr. Holms Broder, Grossereren, der var Enkemand.

Det skulde være et stille Bryllup, passende til Brudgommens Stand, derfor skulde ingen unge med, kun de gifte Folk i Familien. Fru Holm fandt det i det hele upassende, at unge Mennesker af begge Kjøn var med ved et Bryllup — — „det gav Tanker, som — — hm! Nutidens unge Herrer var så — så — — kort sagt, det var upassende!“ Helst havde hun sendt Margrethe bort — man kunde ikke være for forsigtig med en ung Pige; men det gik dog ikke an for Folks Skyld.

Fætter Christian, som ældste Fætter i Familien og Margrethes Kavalér, var den eneste ugifte Herre. Ham kunde man ikke godt undgå at bede med, da han så at sige repræsenterede sine afdøde Forældre, Hr. Holms Broder og Svigerinde, — og så var der det, at man efter hans sidste store Billede på Udstillingen, virkelig måtte tage særligt Hensyn til ham, da det tegnede til, han i Tidens Løb vilde gjøre Familjens Navn berømt. Så fik man tilgive ham det skrækkelige Liv, han førte med Fruentimmer, og Gud véd hvad — —. Desuden havde han den dejlige Stemme og havde lovet sammen med nogle Kammerater at overraske med Sang i Kirken.

Brudepiger vilde Olivia ikke have. En Præsts tilkommende Hustru skulde gå til Altret med Beskedenhed, sagde hun. Men hemmelig var det, fordi hun ikke vilde have sådan en Flok unge Tøse som Relief for sine fire og tyve Åar og noget matroneagtige Skikkelse.

Sådan var kun den allernærmeste Familjekreds og nogle få af de ældste prøvede Venner og Veninder, lutter satte Folk, blevet indbudne.

Pastor Skou var en enlig Mand uden Slægtninge i Byen. De få, han havde, boede et Sted i Jylland og havde undskyldt sig med den lange Rejse.

Det sidste, Margrethe så' af Olivia, var, at hun stod foran Spejlet, åndede på sit Lommetørklæde og lagde det paa Øjnene for ikke at se forgrædt ud.

Så løb hun ud til Fætter Christian, der ventede på hende i Entréen. Ham kunde Margrethe godt lide, bedre end nogen anden i Familjen, for ham kunde hun snakke med, og ham kunde hun spørge om ét og andet, når det kneb. I Reglen fik hun da også ordentlig Besked af ham, men der var saa sjældent Lejlighed, for Mama passede på hende som en Smed, og nu havde han været borte på Rejser i lang Tid.

Han var en stor, kjøn Fyr med tæt kruset, rødligt Skjæg om Hage og Kinder, rød og hvid som en Pige, og store, nøddebrune Øjne, der så' meget mere end de skulde, sagde Margrethe. Ræd- som kritisk var han og havde altid en Mening stik imod alle andres.

Han så' umådelig højtidelig ud, bukkede dybt og gav hende Armen så alvorlig som en Bedemand. I Menuettakt gik de sammen ned ad Trapperne. Men de kom i Ulave med Trinene, og allerede ved den første Afsats trak Margrethe Armen til sig, slog ham over Hånden og råbte: „du er'en“ og foer så med ham efter sig ind i Vognen, lige i Armene på Tante Malle, der tog imod hende med en Strøm af Taarer.

Herregud, nu græd også hun!

Men det måtte være Glædestårer. For så snart Christian var kommen til Sæde, og Vognen rullede ud af Porten, udbrød hun:

„Å nej dog, at jeg skulde opleve den Glæde at se vor kjære, velsignede, lille Olivia blive gift med sådan en Guds Mand som Pastor Skou. Hun kan rigtignok prise sin Skaber, hun kommer i så gode Hænder, og det vil sikkert blive hende til Velsignelse — for, véd du hvad, lille Margrethe, hendes Sind er jo en Smule vanskel— —, nå, jeg vil ikke tale ondt om hende på hendes Bryllupsdag — ja, det er det, jeg altid siger, Herrens Veje er uransagelige — — men hør, fortæl mig nu lidt om Udstyret — har de fået en kjøn Lejlighed, og hvad Betræk er der i Dagligstuen — —?“

Det var en sand Styrtesø af Spørgsmål, Margrethe fik over sig, og da Tante Malle var tunghør, og Vognen rumlede stærkt, måtte hun råbe så højt, at hun var vis på, Folk, som gik forbi, kunde høre hvert Ord. Men hun vidste for Resten ikke andet om Lagner og Dækketøj, end at det alt sammen var fra Goldschmidts Magasin på Amagertorv, og hun turde ikke fortælle, hun Dagen i Forvejen havde listet sig op i Lejligheden med Stupigen og selv set efter, hvor hvert Møbel havde sin Plads, og hvordan Sengene stod, og at der på Olivias lå en Natkjole, som var så tynd

og havde så brede Kniplingsindlæg, at det ordentlig gøs i hende, når hun tænkte på, at Pastoren — — men det var vist igjen noget af det, man ikke måtte tænke på.

Da Tante Malle mærkede, der ikke var stort at få ud af hende i den Retning, faldt hun over hende med Spørgsmålet om „det stille Bryllup“, der i de sidste tre Uger havde været Gjenstand for den mest indgående Kritik i hele den Del af Familien, som ikke skulde med.

„Mama mente,“ råbte Margrethe hende ind i Øret, „at da Brudgommen er Præst, skulde Dagen have et vist højtideligt Præg — og at det ikke var passende at have de unge Mennesker med — de kunde let blive for lystige — — eller sådant noget — —“

„Og deri har din Moder for en Gangs Skyld Ret,“ afbrød Christian hende, „for så vidt det er noget fordømt Abekatteri alt sammen.“

Margrethe gjorde store Øjne. At Christian var enig med Mama, var noget ganske nyt. Hun åbnede Munden for at spørge, men Tante Malle kom hende i Forkjøbet:

„Å, sikke Snak!“ hun virrede misbilligende på Hovedet, så Kappesløjferne dansede, „var ikke Vor Herre og Frelser selv Gjæst ved Brylluppet i Kana — og dér var såmænd både unge og gamle, det ser man da tydelig på Altertavlen ude i

vores Kirke — og gav han dem ikke mere Vin, for at de rigtig skulde holde sig lystige — skulde så ikke en Herrens Tjener kunne fejre en glad Bryllupsdag — — men det er disse Indremissionsfolk —“

I det samme holdt Vognen foran Kirken.

Margrethe havde hele Tiden gruet en Smule for denne Gang op ad Kirkegulvet forbi de mange stirrende Øjne, og — — og så var der det, at det var den samme Kirke, hun var bleven konfirmeret i. Hun syntes, der ligesom lå noget og lurede på hende der inde, noget, der lignede Samvittighedsnag. Hun havde kun været der én Gang siden den Dag, hun var til Alters, og da havde hun tænkt mere på Ballet hos Dahls Dagen efter end på noget som helst andet — alt det løb om i hendes Hoved, mens hun og Tante Malle rettede på Tøjet i Våbenhuset.

Så gik de store Fløjdøre op, og Kirken lå dér kold og halvmørk foran hende — propfuld af Hoveder. Hun følte, hun blev bleg og så underlig svimmel. Hun greb uvilkårlig Fætteren fastere om Armen. Det stærkt oplyste Alter langt borte flimrede i hoppende Glans, og hun så’ Tante Malle forfjamsket gribe efter sine Kappebånd, som flagrede bag ud i Trækvinden, mens de temmelig hurtig gik op ad mod Altret, og hun måtte tage lange Skridt for at holde Trit med Christian.

Men så hørte hun det hviske ved Siden af sig: Brudens Søster — Brudens Søster — — å, hun er sød! — sikken yndig Kjole! — — fix Pige — — så var Benauelsen som blæst af hende. Hun måtte uvilkårlig trække paa Smilebåndet, Blodel skød hende op i Kinderne, og da hun nåede Koret og havde fået Plads indenfor ved Siden af Mamas tomme Stol, var hun ganske rolig og syntes, det hele var gruelig morsomt.

Hun hilste fornøjet på Tanterne til højre og venstre og på Onklerne lige over for. Så kom Etatsrådinden, og Margrethe lagde med Stolthed Mærke til, Mama var smukkere og så' yngre ud end selv den yngste Tante. Det hørte hun også, de hviskede om bag ved hende, men dér fik det rigtignok den Form: „at der var dog ingen, der forstod at klæ'e sig som Louise Holm!"

Brudgommen var i Ornat. Det forbavsede hende en hel Del. Hun vidste ikke hvorfor, men hun syntes ikke, dette præstelige Skrud passede rigtig til Lejligheden. Nu, hun var vant til at se ham som forlovet Mand og i Frakke hjemme, havde hun næsten glemt, han var Præst — og atter måtte hun huske på Konfirmationsdagen, da hans Øjne havde gjort hende så forskrækket. Men i det samme så' han over til hende og nikkede nok så venlig. Hun nikkede igjen og tænkte: han var dog egentlig ganske manérlig.

Så begyndte Orgelet at intonere. Bruden kom. Der blev Støj nede i Kirken af Folk, som rejste sig for bedre at se. Alle Hovederne ved Altret vendte sig den Vej. Margrethe fik Hjærtebanken. Orgelets brusende Musik tog så underlig i hende. Det var alligevel sært højtideligt, dette her. Hun fik formelig noget vådt i Øjnene ligesom de andre Damer, der pudsede Næse rundt om hende. Men hun glemte dog ikke at passe på Pastor Skou, og hun så' ganske tydelig, at han først blev rød og så gusten bleg, mens Etatsråden med rank Holdning og stærkt brystende sig førte Olivia, der havde forgrædte, dybt nedslagne Øjne, op ad Kirkegulvet.

Men så kunde Margrethe ikke bare sig for at le indvendig, da hun i det samme huskede, at Papa på alle Etatsrådindens Formaninger om at føre Datteren med Alvor og Værdighed til Brudeskamlen havde lovet hende: at knejse som en Kat med et Ålehoved. Å, Papa var en Skjælm, og Margrethe følte, hun havde i ham en hemmelig allieret mod alt dette Præste- og Kirkevæsen, de andre var så forgabede i.

Med en undselig Bøjning for sin tilkommende Herre og Husbond, der formelig foer sammen ved det og glemte at hilse igjen, tog Olivia Sæde ved Siden af Moderen, og Etatsråden gik over for at vexle Håndtryk med sin Svigersøn *in spe*.

Og så begyndte de at synge oppe ved Orgelet. Å, hvor det lød! De fire unge Mandsstemmer sendte et kraftigt, jublende Kor om Elskovs Længsel og Elskovs Lykke ud i den store Kirke, op mod de kolde Hvælvinger. Det gav ligefrem et Sæt i Etatsrådinden, da hun gjenkjendte den verdslige Text, og hun så' forskrækket over til Pastor Skou — men dér fik hun Øjnene til sig i en Fart, for hans mørke Pupiller var fæstede på Bruden med et for Lejligheden, syntes hun, altfor menneskeligt Udtryk, der gav hende meget at tænke på.

Men Margrethe trængte Tonerne lige ind i Hjærtet. Det var, som gav de Svar på alt det, hun havde famlet efter og spurgt om, æggende til nye Anelser, der fyldte hendes Bryst med en underlig smerteblandet Fryd — — hun sukkede dybt, da Sangen tav.

Brudefolkene rejste sig og gik hen foran Alteret.

Hun kunde desværre ikke se deres Ansigter rigtig, fordi de halvvejs vendte Ryggen til hende. Men nu og da fik hun dog et Glimt af Olivias Profil foran Sløret.

Talen interesserede hende ikke synderlig. Den var særlig henvendt til Pastor Skou og begyndte med: „Broder i Christo“, og så varierede den et af Salomos Ordsprog: „hvo, som får en Hustru,

får en god Gave og annammer af Herren en Velbehagelighed". Den var gruelig lang og kjedsommelig, syntes hun, der blot længtes efter, at Præsten skulde komme til Ritualet, som hun havde hørt Mama sige var uanstændigt, og som Fætter Christian gjorde sådanne ugudelige Løjer med.

Da Præsten endelig tog Altarbogen og begyndte at læse op, spidsede hun Øren for Alvor.

Uf, den gamle Snak om det Ribbén! At Præsterne ikke gjorde Oprør mod at skulle stå og fortælle fornuftige Mennesker det Vrøvl. Nej, hun holdt med Papa og Darwin — Abekattene, det var der rigtignok mere Mening i. Og så al den Underdanighed — det var til at ærgre sig ihjel over: „Men ligesom Menigheden er Christo underdanig, således skulle og Kvinderne være deres egne Mænd underdanige i alle Ting —" det var jo ligefrem at gjøre Mandfolkene til Guder. Nej, Tak! Det var endogså Mama for stivt, det havde hun hørt hende rent ud sige til Pastor Skou en Gang, at i det Stykke var Pavlus gammeldags.

Men det blev værre og værre, det gøs formelig i Margrethe, da Præsten med hul Stemme læste om al den Nød og Forbandelse, der er udtalt over et stakkels Menneskepar, som i al Anstændighed opfylder både menneskelige og guddommelige Love: „Jeg vil meget mangfoldiggjøre din Kummer og din Undfangelse, med Smerte skal du føde Børn, og

din Attrå skal være til Manden, og han skal være din Herre — de skal være ét Kjød“ — — hvad nu det vilde sige? Hun havde just i det Øjeblik set lidt af Olivias Kind og Øre, og de blev ganske røde — — mon det var noget af det uanstændige? „Jorden skal være forbandet for din Skyld, med Kummer skal du nære dig deraf alle dit Livs Dage. Torne og Tidsler skal den bære dig — — i dit Ansigts Sved skal du æde dit Brød, indtil du bliver Jord igjen, som du er tagen af“ — — — ja, det var det, Papa så tit havde sagt, at de Østerlændere, som havde skrevet Biblen, var nogle Dovenkroppe, der gjorde Arbejdet til en Forbandelse. Så vidt var vi dog komne, at vi anså det for akkurat det modsatte — — det forstår sig, hun holdt selv mest af ingen Ting at bestille, men — å, nu blev Olivia rød helt ned på Halsen: „Og Gud velsignede dem og sagde til dem: værer frugtbare og formerer jer og opfylder Jorden“ — — — men det var jo ikke uanstændigt, for det var vel Meningen med at gifte sig — — og alligevel, det var naturligvis Knuden. Blot dog én vilde give hende rigtig Besked — det var så ækelt altid at måtte tænke på alt dette og ikke kunne finde ud af det — og ikke turde spørge, fordi det dog vist var flovt. Mon det ikke gik an at spørge Fætter Christian — — —? Nå — endelig!

Der var bedt Fadervor og lyst Velsignelse, og nu sad de nye Ægtefolk ved Siden af hinanden lige foran hende.

Så sang de igjen ved Orgelet „Det er så yndigt at følges ad“ i Galopadetempo. Etatsrådinden trak Vejret lettere, da de begyndte på den. Og så rejste de sig alle og kyssede og gratulerede med mange Tårer. Tanterne græd, så de fine Lommetørklæder var ganske våde.

Etatsrådinden holdt Olivia så længe omfavnet, at Papa måtte klappe hende på Skulderen og minde hende om, at Brudeparret skulde bort. Så slap hun Olivia, rakte Armene ud efter Pastoren og trykkede ham, trods Ornat og det hele, højtidelig til sit Bryst, idet hun hulkende anbefalede ham at være: „go—go—god mod hendes sta — — akkels Barn!“

Pastoren så' noget forbløffet ud og frigjorde sig en Smule hastig, bød sin stærkt forgrædte Hustru for Gud og Mennesker Armen og gik alvorlig, fulgt af Tilskuernes Hvisken og Tisken, ned ad Kirkegulvet.

Det øvrige Selskab fordelte sig Par om Par. Tanterne byttede Mænd, så godt det lod sig gjøre. Margrethe blev puttet i Vognen til Etatsrådinden, da Fætteren blev opholdt hos Sangerne.

Mens de kjørte, spekulerede hun på, hvad Brudefolkene vel tog sig for på Hjemturen — om

han kyssede hende? om han sagde: min lille Kone, eller min søde Brud? — å, hun kunde føle, helt inde i Brystet, ja, dybt, dybt inde, hvordan det måtte være at blive sagt sådan til — — det måtte, vilde hun opleve — — og så fik hun da alt at vide! Hvad var det, de havde sunget — — „Fryd, som kunde dræbe, var den ej så sød, alt vil du erfare“ — — ja, vide, erfare, opleve, for det var Livet, alt andet var så kjedeligt, så kjedeligt — — å, hvor hun længtes efter rigtig at leve!

Men nu var de hjemme.

De skulde til Bords strax, såsnart Mama blot havde vasket Øjnene lidt, og Pastoren havde skiftet Ornatet og fået Brudgomskjolen på.

Det var en sen Middag, og de var alle forfærdelig sultne. Margrethe hørte én af Onklerne hviske til sin Sidemand, at bedre Appetitsnaps end en kirkelig Handling gaves der ikke — og det kunde mærkes.

Nu var der ikke et Menneske mere, som græd, Gudskelov! Den eneste, der holdt Tale, var Etatsråden, og han havde aldrig sin Force i det rørende. Han tog Sagen fra den gemytlige Side og udbragte Brudeparrets Skål med så mange Brandere og Vitser og lumske Hentydninger, at Mama endog måtte le med, skjønt hun var gruelig forarget. Men det var også det eneste Udslag at godt Humør under

hele Måltidet, der forløb ligesom de sædvanlige Søndagsbespisninger, der gik på Tur i Familjen.

Margrethe havde selv Fætter Christian til Bords, men Etatsrådinden havde fået dem placeret mellem sig og sin Broder Hans, og han var ikke et Hår bedre end Mama selv, så det var ikke muligt for de to at få sagt andet til hinanden, end hvad de måtte høre. Margrethe vidste godt, Mama havde lavet det sådan med Overlæg, men hun skulde magelig pudse hende alligevel, for mens Kaffen blev serveret i Dagligstuen, havde Mama nok at gjøre med at snakke med alle Tanterne, så vilde hun liste sig ind i Papas Værelse til Herrerne og få sig en ordentlig Basseralle med Fætter Christian. Og det fik hun da hvisket til ham i et belejligt Øjeblik.

Han kjedede sig gudsjammerlig, kunde hun se, og var ligeså tvær, som Olivia plejede at være, hun kunde næsten ikke slå et Ord af ham.

Nå, hvor han skulde få ved Kaffen!

Imens havde hun ikke Øjnene fra Brudeparret, men hun kunde intet mærkeligt opdage. Olivia sad stiv og strunk som en Dukke i al sin Stads. Når hun og Pastoren talte sammen, var det så adstadigt som et Par Bedsteforældre.

Da Pastor Skou endelig ved Desserten rejste sig og i rørte Ord tolkede sin Taknemmelighed mod sine Svigerforældre, der havde betroet ham dette,

deres dyrebareste Klenodie, som nu sad ved hans Side, og som han i Dag skulde føre hjem med sig som sin Hustru til Trøst og Støtte i sit alvorlige Kald og til Husvalelse i dette Jordelivs Jammerdal, kom Lommetørklæderne i Gang igjen. Men Isen og den „ældste“ Madeira fra Etatsrådens egen Kjælder bragte snart Ligevægt i Sindene og overbeviste Gjæsterne om, at Jammeren somme Tider dog ikke var så stor endda.

Margrethe havde ventet, at Pastoren og Olivia som sædvanlig vilde gå ind i Kabinettet, mens de drak Kaffe, og pønsede allerede på, hvordan hun skulde få Plads så tæt op til Portièren, at hun kunde høre, hvad de sagde der inde. Men det blev der ikke noget af. Olivia satte sig i Sofaen med én af Tanterne og gav omstændelig Besked om Udstyret, hvad hun kunde høre af de evindelige Tal: atten, fire og tyve, sex Dusin o. s. v., som lød der henne fra. Og Pastoren fulgte med Herrerne ind i Papas Værelse for at røge.

Oho! tænkte hun, de gjemmer det, til de kommer hjem — — men hvad så? hvad så? — — å, hvor det var utåleligt at være så forfærdelig nysgjerrig — og ikke en Gang have Lov til at være det! Men hun skulde da nok passe på at være i Nærheden, når de skulde „forsvinde“. For hun havde hørt Tale om, at lige med ét, lidt hen på Aftenen, skulde de være borte, uden at nogen

mærkede det. Det var det eneste anstændige, havde Mama sagt. Gud, det Ord: anstændig, hvor det ærgrede hende! for hun forstod det ikke. Hvorfor var det anstændigere at luske af Sted som Forbrydere, i Stedet for pænt og ordentlig at sige Farvel, som man ellers plejede — — og hvad var der at skjule? De vidste jo dog alle, at de gik hjem sammen, nu, de var Mand og Kone — og hvis alle Folk, der holdt Bryllup, havde noget at skjule, maatte det jo være — — uf! Hvorfor gik de så i Kirke først? hvor kunde Præsten give dem sin Velsignelse? hvorfor holdt de stort Selskab? — hvorfor — — trrrrrrrr — — det snurrede rundt i hendes Hoved — men det var måske også Madeiraen. — Nej, nu vilde hun i Lav med Fætter Christian, men det måtte sættes i Værk med Forsigtighed.

Hun så' sig om.

Jo, nu var Øjeblikket der. Mama var bleven attraperet af Tante Malle. De sad i Kabinettet. De andre Damer havde søgt de mageligste Lænestole op og smågabede bag Vifterne ved den anden Kop Kaffe. Ingen lagde Mærke til hende — og vips, var hun gjennem Døren med Stupigen, der skulde hente Kaffekopperne.

A, dér var rigtig nok meget morsommere! Midt i den tætte Cigarrøg — så tæt, at den ordentlig sved i Øjnene og lod Lysene skinne ganske

mat, diskuterede og politiserede de — et Virvar af livlig Passiar. De var alle sammen hede i Hovederne og gruelig ivrige. Etatsråden hørte til Oppositionspartiet, mens hele den øvrige Familje var stok-konservativ og betragtede „gamle Holms“ Frafald som en Familjeulykke, og det gav ofte Anledning til temmelig hidsige Sammenstød. Men i Dag gik det af med godt Humør og uden synderlig Fjendtlighed på nogen af Siderne.

Margrethe blev knebet i Kinderne og klappet ned ad Håret, mens hun smuttede gjennem Klyngerne, så væver som en Ål, hen til den anden Ende af Stuen, hvor Fætteren stod lige op til Bogværelsets Dør.

Nu var han kommen i Humør, kunde hun se, — — jo, det var vist nogle gode Historier, han opvartede Onkel Hans med. Den halvgamle, lidt stive Herre, der ellers var Kontormand ud til Fingerspidserne, lo, så han måtte tørre Øjnene i Silkelommetørklædet.

Hun rykkede Fætteren bag fra i Kjolen, idet hun gik forbi, og hviskede: „Kom nu — — ind i Bogværelset!“

Dér inde var tomt. En fæl Os af Cigarrøg var trængt ind gjennem Portièren — — hu, sådan dårlig Luft her var! Hun trak Persiennerne op, smækkede et Vindue på vid Gab, og indåndede med Velbehag det sludfulde Vindstød, der slog ind

i Stuen, fik Lysene i den gammeldags Kirkekrone i Loftet til at flimre og pustede Gardinerne op som Balloner. Dér stod hun og så' ud i den tågede Novemberaftens tidlige Mørke, mens hun utålmodig trommede med Fingrene i Vinduskarmen.

Så kom han.

„Nå, endelig!" sagde hun og vendte sig, „tag dig en Cigar — — Papas allerbedste ligger dér i Skabet — til venstre — du véd nok."

Han søgte sig én ud, tændte og stillede sig med Ryggen op mod en Reol, stak Hænderne i Lommerne og sendte Cigarrøgen i Ringe op mod Loftet. Hun sagde ingen Ting, men så' på ham.

Det var svært, så han var kommen til at se godt ud, siden han havde været udenlands — der var kommet sådant noget — noget mandvoxent over ham. Det Ord havde hun snappet op et Sted og syntes, det passede så godt på ham nu. Han havde ikke været stort andet end en Dreng i hendes Øjne, da han rejste — hun sammenlignede ham uvilkårlig med de unge Herrer, hun havde danset med på sit første Bal hos Dahls, og fandt dem fløsede.

„Nå, hvad vil du så?" sagde han trægt, idet han strakte Benene langt fra sig og trak lidt i Benklæderne, der strammede over Knæet.

Hun vendte sig uvillig bort. Uf, hvor han så'

tvær ud nu igjen — — „Å, ingen Ting!“ hun slog med Nakken.

„Det var s'gu noget lidt at gjøre mig Ulejlighed for — — nu havde jeg fået den gamle der inde så godt på Gled. De er Fandens grinagtige, de gamle Stivben, når de får lidt i Panden — — gjør dig nu ikke kostbar — ud med Sproget, Mag!“

„Hvorfor er du så ækel tvær i Aften?“ hun kom hen til ham.

„Synes du måske, dette her er morsomt?“

„Nej — — men — — å, kom nu og sæt dig ned, og vær rar — — jeg vil tale ordentlig med dig. Men jeg kan ikke, når du står dér og ser ud, som om du var af Træ — —“

Han lo. „Nå, lad gå da,“ sagde han godmodig og satte sig magelig til rette i den gammeldags Sofa. Hun sad på den runde Armpølse tæt ved ham og tegnede med Spidsen af den ene Sko Figurerne efter i Gulvtæppets Mønster., mens hun talte.

Det var fælt at få begyndt, når han var sådan, og slet ikke vilde hjælpe lidt til — men der var intet andet for. Hun måtte skynde sig, Mama kunde savne hende, hvad Øjeblik det skulde være og så — — hun hentede lidt efter Vejret og sagde hurtig, stødvis:

„A du — det er ikke andet end — end — jeg vil vide Besked om noget af alt dette her, hvorfor Mama og Olivia har grædt hele Dagen — og de andre med? Hvorfor de to dèr inde skal liste af, uden at vi andre må vide det, hvorfor Mama siger, Olivia er et Offerlam — — er det da så frygteligt at holde Bryllup? Jeg troede — —“

„Ja, gu' er det frygteligt — — på den Måde, de her bærer sig ad,“ sagde han henkastende.

„På den Måde? Ja, men sådan holder jo alle Mennesker Bryllup — det kan vel ikke gjøres anderledes — — —“

Han vendte sig ærgerlig imod hende og sagde bidsk:

„Skab dig nu ikke, Margrethe!“ men slået af Udtrykket i hendes Ansigt føjede han forbavset til: „eller skulde du virkelig være så naiv?“

„Jeg forsikrer dig,“ sagde hun og så' ham lige i Øjnene, „jeg skaber mig slet ikke. Men jeg forstår ikke et Muk af det hele — — og — jeg — jeg véd ingen Ting — — men, å du — der er så meget, jeg gjærne vilde vide — —“

„Hvor gammel er du?“ spurgte han tørt.

„Halv sextende — —“

„Det var som Pokker — og endnu uvidende! Og det i Kongens Kjøbenhavn i det Herrens År atten hundrede fem og halvfjerds! — Ho! ho! det er formodentlig Frugterne af din Moders forrykte

Opdragelsesmethode. Du har jo levet som en Nonne, ikke gået i Skole — spærret inde med én eller anden snærpet gammel Jomfru — hvad?“

„Uf ja, fra Morgen til Aften, du — evig og altid hun og Mama til at passe på mig. Tænk blot, jeg har endnu aldrig gået alene på Gaden — aldrig — å, jeg har kjedet mig — du gjør dig intet Begreb om, hvor jeg har kjedet mig!“

„Men — har du ingen Veninder haft? De plejer ellers — —“

„Veninder? Pyt! Jeg måtte ingen have — og desuden, hvor skulde de komme fra? Når man ikke går i Skole, får man ingen Veninder — — jeg kunde da ikke være Veninde med Clara og Olga og Emma, og hvad alle Kusinerne hedder. De er jo meget yngre end jeg!“ føjede hun til med dyb Foragt.

„Hm! Da kan jeg fortælle dig, de er ikke tabt bag af en Vogn. Clara er tolv, tretten Aar, tror jeg, og hun har, min Sandten, en Viden og Erfaring, mangen ung Mand knap kan hamle op med.“

„Den Unge?“ udbrød Margrethe og gjorde store Øjne. „Så er det derfor, Mama aldrig har villet have, jeg måtte omgås dem videre. Men hvad kunde det ogsaa have hjulpet — vi havde jo alligevel altid haft Frøken Petersen i Hælene — — ja, er det nu ikke ærgerligt, at jeg alene skal være

sådant et Fæ, der ingen Ting véd og ingen Ting forstår af alt det, som — som — — ja du, som gjør mig så nysgjerrig, og piner mig, så jeg ikke kan tænke på andet — og som jeg bryder mit Hoved med at finde ud af — og dog ikke kan — så håbede jeg, at nu i Dag måske kunde jeg få noget at vide i Ritualet, eller når de hviskede, eller hvad véd jeg! Men det er blot blevet meget værre, for det er jo tydeligt, der er noget, de skjuler, noget, ingen vil være ved, og som jeg dog er vis på, de alle tænker på — — —".

„Ja, dér traf du Sømmet på Hovedet. Det er netop det modbydelige ved disse officielle Bryllupsfester, at alle gjøres til Medvider i det, der burde været de tos hemmeligste og helligste Eje — det er ligefrem obscønt — og ærlig talt, kan jeg ikke begribe, at en kysk og fintfølende ung Pige gider stille sin Brudeseng sådan på Parade. Og så brovter vi af vore forfinede, selskabelige Former — jo vist! Men sådan er de, vores kjøbenhavnske Damer — Mandfolkene svarer jeg for, de er s'gu helst fri for alt det Vrøvl — smør bare en Smule konventionel Fernis over Sagen, og lad en Præst give sit Abrakadabra med i Laget, så stiller de gode Damer sig offentlig ud, om det så var splitternøgne midt på Kongens Nytorv. Men tal til dem menneskeligt og naturligt om naturlige Ting — hu, så hviner

de og bliver dydsiret højrøde i Hovederne — snærpede og forhyklede Snørlivsdukker, som de er!“

Margrethe slugte hans ivrige Ord både med Øjne og Øren. Men de vendte så underlig op og ned på alle de tågede Begreber, hun havde haft så megen Umage med at klare sig: var nu det at holde Bryllup også uanstændigt, hvad blev der så tilbage? Hun spurgte usikkert og forvirret:

„Ja men, du, hvad skal man da gjøre? Folk må jo giftes — — og — —“

„Giftes, giftes,“ vrissede han efter hende, „ja, på sædvanlig Fruentimmermanér mener du naturligvis alt det Hokuspokus med Krans og Slør og Kirkens Velsignelse, så og så mange Lagner og Særker og Møbler og — Fanden og hans Oldemo'r. Det er da endelig ikke det, der gjør Pigen til Kone!“

Hun så' på ham, stjålent, fra Siden, blev rød i Kinderne og sagde tøvende:

„Men — men, når det ikke er det — hvad er det da?“

Han lo.

„Du er virkelig naiv, Margrethe — og for ramme Alvor!“ Han målte hende med et langt Blik, hun blev saa underlig benauet ved det: det var vist skrækkeligt, det hun havde sagt — „det havde jeg for Resten ikke troet,“ vedblev han, „der er sommetider i dine Øjne noget — de

siger én noget helt andet. Så du véd slet ikke noget af det, små Piger, for ikke at tale om Drengene, allerede har Færten af, når de er elleve eller tolv År gamle? Men det er jo en Umulighed! Har din Moder da intet sagt dig, da du — blev fuldvoxen, udviklet, hvad I kalder det? Det må da være Mødrenes Pligt at oplyse Døtrene — fint og nænsomt naturligvis — — jeg kan dog ikke — rent fysiologisk — — nej, det er umuligt! Sig mig, har du aldrig lært Naturhistorie?“

„Jo, vist så,“ svarede hun ivrig, „af Frøken Petersen, mundtlig — en hel Mængde om Rovdyrenes Tænder og Koens Maver og sådant noget —“

„Men Mennesket — dit eget Legemes Bygning, Organernes Funktioner, Ernæringen o. s v. —“

„Ih Gud nej! Det var jo af den Grund, jeg ikke måtte komme i Skole, for i det Institut, Mama vilde have mig, lærte de Fysiologi i øverste Klasse, og det, sagde hun, var det samme, som at tage al Blufærdighed fra de unge Piger.“

„Ja, er det nu ikke til at blive gal over!“ udbrød han hidsig, „men at give Datteren Uniform på, så det rigtig kan ses, hun er Brud, og kjøre hende i Glaskarret gjennem Byen, udsat for enhver Sjovers og Gadedrengs plumpe Vittigheder, og lade Gud og Hvermand vide, at på det og det Klokkeslet — — hm! — — det er i fuld Over-

ensstemmelse med en ung Piges Blufærdigheds-følelse — — usch! Og så at tænke sig, at det, der i et Kjærlighedsforhold mere end noget andet er en Stemningssag, det gjøres afhængigt af Dag og Time, af andre Menneskers Forgodtbefindende! Sådan at få det sødeste Øjeblik, Livet har at byde på, begramset og tilsølet forud af lysten Nysgjerrighed — fy for en Ulykke! Nej, du, når ingen véd det, ingen — når Stemning møder Stemning, „Pustet det stærke, på én Gang Drift og Lov“ så at være to i hinandens Arme i en lun Stues bløde Mørke, eller — — kjender du Aarestrups Bryllupsdigt? Nej, naturligvis:

Og dybt i Skoven, kan du huske,
var som en Grotte for en Fe,
Ildorme hang i alle Buske,
og kun ved dem vi kunde se — —

Å, hvis jeg nogensinde glemmer
den søde Stund, så straf mig Gud!
Græshopper sang med tusend Stemmer,
og hvert Minut faldt Stjærneskud.

— — Det er Bryllup, menneskeligt, skjønt, som det skal være — — så kan man for mig gjærne gå i Kirke enten før eller bagefter — —“

Margrethe sad og så' ned i Skjødet og pillede nervøst ved Kniplingerne i sin Kjole. Det brændte hende så underlig hedt i Blodet alt dette. Hun kjendte godt denne pinlige Fornemmelse af Uro,

af noget, der kom dybt inde fra og var ligesom Feber eller Længsel, eller Gud véd hvad. Og nu kom det igjen — det var, som følte hun selv ømme Armes Tryk om sine Lemmer — og — og så en besynderlig Lyst til at rykke tæt hen til ham, hendes Skulder mod hans — — og så var der hans Skjæg dér, lige ved hende, fristende blødt og tæt at trykke Munden i — det gjorde næsten ondt at lade det være.

„Hvad tænker du på, Margrethe," spurgte han pludselig med blød Stemme. Hun foer sammen og så på ham — — å Snak, hun havde slet ikke Lyst at kysse ham — — „du er sød, som du sidder dér," vedblev han, „lige til at sætte ind i et Billede — *révélation* eller sådant noget skulde det hedde — — nogle andre Farver — den utålelige kolde Kjole, du har på — den klæder dig ikke — — rødt, skjært, laxrødt skulde det være — en Mængde af det — — til din Teint og Sofaen her — — og så dine morsomme, nyfigne Kineserøjne — det vilde gjøre sig!"

„Lad nu vær' og vås," sagde hun mut og rejste sig. Han skulde også altid kritisere hendes Påklædning — blåt var nu alligevel det, der klædte hende bedst. Men, Gud, nu gik det ikke an at blive længere — Mama måtte ikke ane, hvor hun havde været — og flov var hun, og halv bange, turde ikke se på ham — — det var også dumt

af hende at snakke med ham om alt det — —. Kunde hun kun slippe ubemærket ind!

Det gik ganske let, for det var just i det kritiske „Forsvindingsmoment," og Mama var nede ved Vognen.

Allerede da hun gik gjennem Faderens Værelse, hørte hun Onkel Hans med en lun Latter sige noget om Pastorens Hastværk. „Ja, Fanden tro de Munke," var der én, som svarede. Så blev der råbt: tys, tys! da de fik Øje på hende. Uf, det var virkelig flovt! og så løjerlig de smålo alle sammen.

Da hun noget senere lå i sin Seng, tænkte hun på, hvad for en underlig tosset Dag det havde været, og Vilderede var det, hvordan man så vendte og drejede det. Men det var rigtigt, hvad Christian havde sagt — der var noget grimt ved det — noget — — uf! Og dog måtte det være mageløst at være Brud. Så godt Olivia havde set ud! og det var Kransen og Sløret og den hvide Atlaskeskjole. Å, lækkert at have sådan én på og blive beundret — Kirken havde været proppende fuld — — men — — så det, han havde talt om — et andet Slags Bryllup — — å, det var vist meget, meget sødt: to i hinandens Arme — så underlig de Ord tog i èn — men hvem skulde det være? Fætter Christian? Hun lo ved sig selv og huskede, hun havde havt Lyst at kysse ham — —

å, ikke just ham — — men — — uf, denne utålelige, urolige Fornemmelse! Den knugede hende om Hjærtet og jog hende Blodet til Hovedet — — og så var det så hedt!

Hun foer op, kastede Tæppet af sig og hoppede ud på Gulvet, fik fat i Karaffen og drak et stort Glas koldt Vand. Det var vist den ækle Blegsot, som Doktoren talte om og gav hende Jærnpiller for. Nej Tak, dem tog hun ikke, for de gav rød Næse. Hun blev siddende på Sengekanten, til hun frøs, så rakte hun sig og gabede — — se så, nu var hun træt og søvnig og vilde ikke tænke et Muk mere på det hele.

II.

Margrethe flyttede efter Brylluppet ind i Søsterens Værelse, der var stort med to Fag Vinduer ud til Gården, en Herskabsgård, hvor Baghuset var en lav Staldbygning, der gav Udsigt ind over Trætoppene i en af de sjældne kjøbenhavnske Haver.

Hun havde hidtil måttet nøjes med et lille smalt ét Fags, lige ved Siden af Forældrenes Soveværelse, og den Nærhed var ikke altid bekvem.

Det var unægtelig en god Forandring.

Møblementet havde Mama kjøbt på Avktionen efter Oldemoder. Det var i elegant Empirestil, hvidt og forgyldt med blåt Silkebetræk — rigtig den dybe mellemblå Farve, som klædte Blondiner så godt.

Margrethe havde ofte, når Olivia var borte, listet sig ind og set sig i det store Spejl mellem Vinduerne, for hun havde opdaget, at dér var hun meget kjønnere end alle andre Steder, det blålige Skjær fra Vægge og Gardiner gjorde Øjnene mørkere, Teinten sartere, og Håret blev helt *cendré*.

Og så var Værelset så mageløs indrettet, rigtig på gammeldags, med Alkoven dér i Baggrunden, hvor Sengen stod, helt dækket af Drapperier, så det slet ikke faldt i Øjnene, at det var et Sovekammer. Om det så var Rullegardinerne, var de mageløse. Blot man gav dem et lille Puf, gik de op af sig selv.

Det stód hun just og prøvede denne lange, lange Formiddag, der ikke var til at få Ende på. Galt havde det været at få Tiden til at gå, mens hun læste med Frøken Petersen, men nu — ja, skjønt hun ikke for alt i Verden vilde have det igjen, var det nu næsten endnu værre. Især om Formiddagen, mens Papa var ude eller sad og skrev, og Mama havde travlt i Huset, Himlen véd med hvad — — Gud, hvor sådan en Formiddag kunde være dræbende!

For selv når man tog sig en Lur efter Theen på Sengen, var det umuligt at få Klokken til at blive mere end elleve, halv tolv — om man gav sig aldrig så god Tid med Påklædningen og prøvede en fire, fem forskjellige Måder at sætte Håret på, og det var endda det ærgerligste ved det, at det dog altid endte med den tossede Pisk ned ad Nakken. Håret var og blev for stort til andet.

Og så var der endda en hel Time til Frokosten. Den tilbragte hun i Dagligstuen, sad og

pudsede Negle i den lave Gyngestol ved Kakkelovnen, halvsøvnig og utidig. Men dér blev for varmt, hun gabede meget højt, rakte sig og drev hen ved Vinduet for at se ud på Gaden. Det var ikke videre morsomt, for så tidlig på Dagen var der ingen spaserende i det Kvarter af Byen.

En Gang imellem vimsede Etatsrådinden gjennem Stuen med stort Snipforklæde og Morgenkappe, og så lød det regelmæssig: „Gud, Margrethe, sidder du der og hænger — tag dig dog noget for!“ Og når hun spurgte: „Ja men, Mama, hvad skal jeg bestille?“ slog Mama Hænderne sammen og svarede indigneret: „En ung Pige må virkelig kunne beskjæftige sig selv, uden at man altid skal give hende Arbejdet i Hænderne — gå ind og øv dig, eller tag dit Broderi“ — og var så af Sted igjen på Vej til Linnedskabet eller Spisekammeret.

Klaveret rørte hun aldrig. Dér havde hun fået Papa på sit Parti — hun havde ingen Talent. Og Lysdugen — den væmmelige Lysdug! Mama havde et helt Dusin i Forvejen — det var ligemeget, når den blev færdig — — nej, så listede hun hellere ind i sin egen Stue igjen og flyttede om med Krukkerne og Flakonerne på Toiletbordet, så' Æskerne efter med alle de nye Guldsmykker — eller lod Rullegardinerne gå op og ned af sig selv.

Hendes Værelse havde en Dør ud til Gangen, skrås for Entrédøren til den øvrige Lejlighed, og så hørte hun med ét Faderens Trin på Trapperne.

I et Nu var hun gjennem Stuerne og ude i Entréen for at lukke ham op, hjælpe ham Overtøjet af og sige God Morgen.

Med Papa kom der altid Liv i Huset. Det var rent urimeligt alt det, han oplevede på sin Formiddagstur, og altid havde han noget at fortælle. Så havde han mødt én eller anden og lod dem gætte sig helt øre, inden han sagde hvem, så havde han en pudsig Historie fra Kontoret, eller en Theateranekdote, eller der var et nyt Maleri, han havde set udstillet, og så skulde hun i Reglen tigge sig Lov til et eller andet. Enten vilde hun på Komedie om Aftenen og se et Stykke, Mama ikke sanktionerede, eller det var en Bog, hun vilde læse, én af de ny, Mama ikke kjendte, men glat væk fordømte, bare den var ny. For hun så' helst sit Snit til at få ham til at sige ja, før Mama fik Nys om Sagen, og så få banket og puffet ham til, mens Mama læste Aviserne ved den anden Kop Kaffe, at indlede Forhandlingerne — så gik det altid lettere.

Men når Papa var borte igjen — inde og skrive på en politisk Brochure, intet Menneske måtte vide, han var Forfatter til — var det rigtig nok drøjt, for så skulde Mama hvile sig et Par

Timer, inden hun klædte sig om til deres daglige Spaseretur mellem tre og fire.

Så var hun alene igjen og vidste ikke sine levende Råd for, hvordan hun skulde få Hast på Tiden.

Der var Aviserne — men de var snart besørgede: Ulykkestilfældene og Føljetonerne — og dem i de oppositionelle Blade måtte hun ikke en Gang læse, hvad der for Resten gav dem så meget mere Interesse, for hun gjorde det naturligvis alligevel — og en Gang imellem lidt: Fashionabelt Nyt, andet var det umuligt at holde ud.

I Reglen fulgte hun Mamas Exempel og lå og døsede på den blå Sofa i sit Værelse — en mageløs Sofa var det, hvor man helt blev borte i Silkepuderne og rigtig kunde strække sig.

Dér lå hun så og lod sig glide ind i vage Drømme om Kjærlighed og Lykke — digtede Kjærlighedsromaner, som hun kaldte det, hvori hun selv og et tåget mandligt Noget, uden Ansigt, var de handlende Personer, holdt Stævnemøder, vexlede Kys og opstyltede Elskovsfraser, hendes uerfarne Fantasi lånte fra Lejebibliotheksromanerne, Stuepigen undertiden skaffede hende, og som hun læste i Smug. Siden Brylluppet spillede Fætteren Hovedrollen, og det endte altid i Løvhytter, oplyste af Sankt Hansorme. Eller hun opgav det altsammen som „Vrøvl“, lukkede Øjnene, så der var ganske,

ganske mørkt — så var det, som hun i Mørket følte Læber komme hendes nær — eller hun ønskede det blot — — det vidste hun ikke rigtig. En hidsende Leg, der øgede den ulmende Længsel i hendes Blod, og hvorfra hun rejste sig med en lignende Fornemmelse, som når hun havde forspist sig hos Konditoren.

Det var helt forfriskende bag efter at komme ud med Mama, rigtig på Ruten, hvor der var myldrende fuldt af lys levende Mennesker, nu mellem tre og fire, og det var frygtelig morsomt, mens hun holdt Passiaren livlig i Gang med sin nærsynede Mama — Livlighed skulde der til, for at hun kunde se godt ud, vidste hun — at gjengjælde eller undgå de strejfende, koldt undersøgende eller beundrende Øjekast fra Herrerne, hun gik forbi. Sådan pludselig at se op og sende et dristig udfordrende eller blødt undvigende Blik ind i et Par ubekjendte Mandsøjne og iagttage Virkningen! Sommetider, når den, det traf, var meget ung, kunde han blive ganske rød i Kinderne ved det og se så løjerlig fjottet-henrykt ud. Men det kunde rigtig nok også hænde, at hun måtte tage Øjnene til sig i en Fart for den stikkende Glød i et Blik, der jog hende Blodet til Hjærtet — — men kige tilbage under Hatteskyggen, kunde hun ikke lade være alligevel — jo, han vendte sig efter hende! Og det nød hun som en Triumf.

Efter Middagen og Kaffen havde hun ingen Nød, for så var Papa hjemme, og nu i den senere Tid havde hun ham for det meste for sig selv, da Etatsrådinden så godt som daglig i Mørkningen gik hen til Olivia, der var begyndt at skrante. Margrethe vidste, at Sygdommen, hun led af, hed: interessante Omstændigheder. Det havde hun hørt Mama betro én af Tanterne forleden. Hun mente også nok, det havde noget at gjøre med, at Olivia inden føje Tid vilde skjænke Pastoren „et Pant på deres Kjærlighed“, som der stod i Romanerne. For Krøniken om Storken, som Mama havde bundet hende på Ærmet, da hun var lille, eller den Guds Engel, der bragte de små Børn, havde hun for længe siden holdt op at tro på — lige fra den Gang, deres Kokkepige for et Par År siden i Hui og Hast havde måttet tage fra Pladsen i Utide, „fordi hun led af en indvendig Sygdom“, havde Mama sagt -- — men nogle Uger efter havde hun præsenteret sin nyfødte og var bleven taget til Nåde igjen, da den vel var sat i Pleje. Margrethe havde overvældet Stupigen med Spørgsmål angående det Vidunder, at Maren havde fået en Dreng uden at være gift. Men Ane parerede højere Ordre og svarede blot fnisende: „at det blev hun s'gu nok klog på med Tiden.“

Siden den Tid tumlede de vildeste Gisninger, om hvor de små Børn kom fra, og hvordan de kom,

i Margrethes Hoved. Men nu skulde hun rigtig nok ikke lade Lejligheden gå fra sig til at få det at vide.

Foreløbig gav Moderens hyppige Fraværelse hende en behagelig Fritid, fra Eftermiddagskaffen var drukket og indtil Thetid. Så sad hun hyggelig installeret i sin Faders Værelse med Lysdugen i Hænderne for et Syns Skyld, mens Etatsråden, der sjældent skrev om Aftenen, gik op og ned ad Gulvet med Piben i Munden, og de passiarede. Og hvor de to kunde passiare — om alt muligt og ingen Ting. Kom der så, hvad hyppig hændte, én eller anden af Etatsrådens bekjendte, i Reglen politiske Meningsfæller, viste han hende ikke ud, som Mama altid gjorde, og hun hørte på Herrernes Samtale, der drejede sig om politiske eller sociale Spørgsmål, hun ikke forstod sig synderlig på, men nu og da kunde de dog strejfe ind på Områder, hvor hendes Nysgjerrighed eller Videlyst var vakt — sådan f. Ex. det religiøse. Hr. Holm var ivrig antikirkelig og gik med næsten ungdommelig Hidsighed løs på alle Dogmer og Konventioner, og Margrethe snakkede hans Meninger efter og troede, hun delte dem til Bunden af sit Hjærte.

Det kunde også hænde, Fætter Christian kom slentrende hen på Eftermiddagen, når det var for mørkt at arbejde i Atelieret. Han havde fået Nys om Etatsrådindens Mørkningsvisiter og benyttede

sig af Lejligheden til at få en Passiar med Margrethe, mens „Dydsdragonen“ var af Vejen.

Han havde gjort Alvor af det med Billedet, han vilde male af hende, og havde lavet en lille nydelig Skizze til det. Han havde også med en Del Møje sat igjennem, at hun fik Lov til at sidde for ham. Dog ikke før Etatsrådinden havde taget Atelieret behørig i Øjesyn og fået dækket enhver nok så fjærn „Uanstændighed“ i Skikkelse af mere eller mindre upassende Nøgenhed på Vægge og Stafelier. Men det vilde ikke gå, for de kunde ikke tale ordentlig sammen med Etatsrådinden som Tredjemand. Med Mamas Øjne på sig uafladelig, så' Margrethe så „forbandet dydig“ ud, at han måtte kassere hende som Model.

Så opgav han det og holdt sig nu skadesløs ved at studere hende i Faderens Værelse om Aftenen og malede efter Hukommelsen. Han blev mere og mere indtagen i Billedet, og lidt faldt der af til Originalen med det samme.

For hun var virkelig trods Fejlene i Ansigtet et Pokkers kjønt Pigebarn med noget fristende i de varme, frittende Øjne og om Munden, fuldendt ren og fin i Tegningen — lige til at kysse var den med purpurrøde, tyndhudede Læber, der sluttede fast og karakteristisk sammen indtil Mundvigen, men dér endte Buen med en lille Bøjning opad, der gjorde Smilet utrolig skjælmsk. De

Øjne og den Mund var til at blive gal over ligefrem — kunde han fange dem på Lærredet, just sådan som de var — Død og salte Pine, sikken et Billede!

For Resten var han i Færd med at male et stort Billede, et trist et, en syg, døende ung Moder med nogle pjaltede Unger om sig. Han havde fået Kig på Emnet en Gang, han var på Besøg i et Hospital hos en Ven, og nu gik han på Hospitalerne og Ligstuerne for at tage Studier og så' sig halvsyg på Elendighed og Råddenskab, og derfor, sagde han til hende, trængte han til at se på sådant noget rigtig frisk og sundt som hendes Ansigt.

Det var Margrethe ikke rigtig tilfreds med, for hun vidste, at hun i den sidste Tid var bleven noget blegnæbbet, hun havde også Hovedpine nu og da. Men når hun hørte ham komme, gned hun i en Hast Kinderne med de indvendige Flader af Hænderne, så de blev røde som Karvilæbler — og så forærede hun sin Fader en rød Lampeskjærm — og den gav Kulør.

De blev meget fortrolige i Vintrens Løb dér i Kakkelovnshjørnet ved Spillebordet, hver i sin Lænestol, og hun holdt mere og mere af at se ham ind i de bløde, brune Øjne, mens hun snakkede med ham om alt, hvad der faldt hende ind, fortalte ham løst og fast af sine daglige Oplevelser ude og

inde, lige til den private Morskab, hun havde af sine Spasereture med Mama, men hun gav det et vist lystig ironiserende Sving, som duperede ham.

Fanden til Tøs! Men hvad skulde sådant et stakkels Pigebarn tage sig til med al den Ungdom og Livslyst, der sprættede i hende — så Pokkers kvikt hun tog på det, havde det ingen Fare. Hun trængte naturligvis til en rigtig, dygtig Forelskelse, men det måtte være en Fyr med Blod i Årerne og ikke én af disse ækle Mælk- og Vandsherrer, der — — nok sagt — — nej, én som han selv f. Ex. — — og han strøg selvtilfreds mellem Tommel- og Pegefingrene sin svære, rødblonde Knebelsbart ud til begge Sider — hun var sød, var hun — — men hun måtte opdrages, frigjøres — for dette almindelige Sylteri med Forlovelse o. s. v. — fy for Fanden! Og desuden var der jo for hans Vedkommende ikke Tale om sligt — sådan som han sad i det — — puh, det var nok bedst at slå koldt Vand i Blodet.

Sine Formiddagsdrømme beholdt hun for sig selv, det, at han var med deri, generede hende lidt, når han sad dér overfor hende og var alt andet end kjælen. Men Næring for Drømmene fik hun alligevel. For de kunde begynde, hvor de vilde, såsnart Papa faldt ind i en Bog eller talte med én eller anden tilfældig Gjæst, så endte de altid med at tale om Kjærlighed. Om den lærte

han hende så meget nyt, og da det var stik imod alt, hvad hun var vant til at høre, og især hvad Mama prækede, tog hun imod hans Lærdomme som et Evangelium. Han gav den endog et nyt Navn og kaldte den Elskov — det, hun kun havde set i en Roman eller på Vers og så fundet affekteret — nu syntes alene Ordets Klang at sige hende noget om, hvad det betød, sådan en underlig skjælvende Gysning, det bragte med sig. Hun kunde blive ganske varm, når han nævnede det, og turde ikke lige strax se på ham.

De Eftermiddage, han ikke kom, var der en vis nervøs Uro over hende, til det blev så sent, at hun måtte opgive ham for den Aften. Så slog Uroen over i forceret Spøg og Kommers med Papa, og hun skyndte sig forfærdelig at haspe Berlingskes Føljeton af, hun læste højt for Mama, for at komme i Seng og drømme — drømme.

En Eftermiddag tidlig på Foraaret inviterede Fætter Christian hende til Kunstnerkarneval. Hun var nær faldet ham om Halsen lige med det samme — Karneval! Var der noget i Verden, der havde staaet for hende som Toppunkt af al Morskab, var det da det — og hun stormede af Sted hen til sin Fader og havde nær kvalt ham med Kys:

„Må jeg? må jeg? må jeg? A, søde, søde, sødeste Papa — jeg må!“

Papa mente: vi må tale med Mama. Og det lagde en lille Dæmper på Margrethes Glæde — men da Papa lovede at imødegå alle Mamas Indvendinger med de aller bedste Argumenter, hjalp det på Humøret, og så gik det Resten af Aftenen med at gjøre Udkast til Dragter. Christian tegnede, og hun kasserede, lige til Mama kom hjem og overraskede dem i *tête à tête*'n ved Spillebordet.

Men Lov fik hun da.

Den Aften havde hun ikke Begreb om en eneste Stavelse, af hvad hun læste højt for Moderen af: Lady Audleys Hemmelighed, og i de næste tre Uger rummede hendes Hoved ikke en Tanke, som ikke på en eller anden Måde stod i Forbindelse med Karneval.

III.

Og nu havde hun været der.

Men hele Dagen efter havde hun sovet bort. Hun var kommen hjem ud på Morgenstunden og havde så først følt, hvor træt hun var, og hvor græsselig fortrampede hendes Fødder var blevne, ganske ømme og ophovnede af at klemmes ind i de små lyserøde Atlaskessko med et halvt Kvarter høje Hæle.

Det havde været som en dejlig, vidunderlig Drøm, hun ikke nænnede at vække sig selv af, men nød om igjen, halvt sovende den udslagne Dag, til hun gik meget tidlig i Seng igjen og sov som en Sten, uden Spor af Drømme.

Men nu i Dag var hun lys vågen og lå på sin blå Sofa, mellem Frokost og Turen, og tænkte på alt, hvad hun havde oplevet. For det var just det mageløse, at hun havde oplevet noget og ikke længere behøvede at digte sig Romanerne til. Romanen var der nu, rigtig, virkelig, aldeles virkelig. A, så dejligt det var — og så uventet det var kom-

met ligesom dumpende over hende — — og for tyvende Gang begyndte hun for fra på hele Historien.

Det var altfor dejligt til at blive kjed af, og det hang så underlig sammen; hver nok så lille Ting, der var sket den Dag, havde sin Betydning og måtte med, for at det kunde komme, sådan som det kom.

Lige fra den dødelige Angst, hun havde udstået, da Mama den Morgen var vågnet med sin „store Migraine“ og allerede ved Frokosttid havde erklæret, hun umulig kunde gå med på Karneval om Aftnen, og at Margrethe måtte være en god Pige og resignere. Gud, hvor det var frygteligt, og hvor hun havde grædt! Det var, som hele Livet med ét blev ganske sort, hun syntes godt, hun vilde have døet næste Morgen, om det kunde hjælpe, blot hun måtte komme på Karneval først. Resignere — — som om det var gjort, bare med at sige Ordet!

Men så var hun bleven vred og havde været vis på, det var på Dril, Mama havde fået Migraine just den Dag, fordi hun ikke undte hende at komme på Karneval, og hun havde smækket Døren så hårdt i med Vilje, at Mama formelig havde skreget ved det.

Og da hun så var kommen ind i sit Værelse, var hun falden sammen i den mørkeste Fortvivlelse, for dér lå Dragten på Sengen — denne mageløse

Dragt, det havde kostet Ugers Mas og Hovedbrud at få, just som hun vilde have den, aldeles akkurat i alle Enkeltheder efter Christians Tegning. Den sødeste, gammeldags Hyrdindedragt *à la Watteau* med Rosa som dominerende Farve — det havde været et hårdt Stridspunkt mellem Fætteren og hende, men han var gået af med Sejren — ja, og Ret havde han haft, det viste rigtignok Udfaldet — aldrig i Livet andet end Rosa herefter. Og så en Hat — det koketteste Vidunder af en Hat, så lille bitte, til at sætte over det ene Øre, højt oppe på pudret Hår — og Kvadrillen, de havde indstuderet, otte Par, med en rigtig Balletdanser — — alt, alt sammen skulde nu gå i Vasken for Mamas Migraine! Større Sorg havde hun aldrig haft i sit Liv, nej aldrig.

Så var Mama bleven blød om Hjærtet ved al den Jammer og havde prøvet på at stå op. Og en lille Smule Anger havde begyndt at røre sig hos Margrethe, da hun så' Syn for Sagen i Mamas askegrå, forpinte Ansigt — nej, det var umuligt! Efter Middagsbordet måtte Etatsrådinden gå i Seng igjen, — og så var ethvert Håb ude. For Papa var der ikke at tænke på, han sad og skrev på sin Jomfrutale til et stort politisk Møde, der uheldigvis skulde være samme Aften, og kunde først komme henimod Midnat.

Men så med ét gav Fortvivlelsen hende Mod — — hun havde været inde i Sovekamret og kigge på Mama, der var næsten bevidstløs af Smerte; fra den Kant var ingen Fare at frygte, og Papa vilde hun tage med Overraskelse. Med Mama eller uden Mama, på Karneval vilde hun, måtte hun.

Og så fik hun Stupigen til at løbe af Sted med en Seddel til Christian, hvori hun gjorde ham Rede for Sagernes fortvivlede Stilling og bad ham hjælpe hende — — men i Svaret stod der: Klæd dig blot på, du skal med, om jeg så skal bortføre dig!

Sådan en Hjærtebanken og Kvalme hun havde haft hele Eftermiddagen af bare Spænding.

Frisørinden blev passet op på Trappen og lukket ind ad Margrethes egen Dør. Hun havde nær aldrig fået Bugt med alt det Hår. Det tog over halvanden Time at pudre og kreppe til den høje Frisure. Og der var ét kritisk Øjeblik, hvor Margrethe var parat med Saxen for at ofre Halvdelen, men så lykkedes Kunststykket, og Effekten var glimrende.

De havde rigtignok været lykkelige i gamle Dage at kunne gå med sådanne Frisurer til daglig — Gud, hvor det var klædeligt — hun var jo formelig kjøn, og det, inden hun havde fået en Stump af al den anden Herlighed på — blot Hatten, det søde Dyr — — og hun hoppede så højt af Glæde, da hun så' sig i Spejlet, at der stod en

hel Puddersky om hende, og Frisørinden pålagde hende overlegent ikke gjøre sådanne Krumspring, før hun skulde danse, og formanede hende til at tage Pudderdåsen i Lommen og strø i mellem hver Dans. Og det kan nok være, hun havde strøet i! Hendes Hår havde da også holdt sig bedre end nogen af de andres.

Ja — og så Påklædningen i hemmeligste Hemmelighed, for at Mama intet skulde mærke. Så tynd om Livet hun havde været — men det var Pocherne og Udstopningen over Brystet, der gjorde det — — alt dette Vat kunde hun for Resten ikke lide, men Syjomfruen havde været påståelig og sagt, at skjønt hun var ualmindelig brystfyldig for sin Alder, forslog det ikke nær til Kostumet. Livet var også stærkt — vel stærkt udskåret, og hun så' lidt forskrækket ned til den dybe, hjærteformede Spids, hvor Brystets Rundinger dristig tittede frem, og skottede så til Fætterens Tegning — — jo, det skulde så være. Men Fødderne og det Stykke af Benet, der var synligt under de korte Skjørter, i sviklede lyserøde Silkestrømper, havde dog været det nydeligste af det altsammen.

Værelset var helt fuldt af beundrende Tyende, der fra hele Huset var kommet listende én efter én og havde bedt om Lov at se Frøknen, og Stupigen fra anden Sal slog Hænderne sammen og udbrød, da Margrethe fik Skobåndene bundne: „Gud,

sikke Ben! hvem der havde sådant et Par at gjøre sin Lykke med!“

Men så var det, at der lød tre sagte Slag på Døren udenfor. Det havde Ane aftalt med Christian, for at Mama ikke skulde høre ham ringe. A, hvor hendes Hjærte havde banket, og det havde næsten slet ikke Plads til at banke, så stramt Kjolen sad — — og så var det — — — nej, det var galt, for først havde Ane skubbet Skoene af og listet sig på Hosesokker gjennem Skabestuen og Mamas Påklædningsværelse for at lukke ham op. Den Guds Lykke, at hun nu havde Olivias Værelse! — og så var hun fulgt bag efter lige på den yderste Spids af de små højhælede, der havde knirket forskrækkende nyt, og så havde hun stået et eneste Øjeblik alene i Dagligstuen, lige i Glansen af den tændte Loftslampe — og så — så var han kommen ind, og brillant havde han set ud i den sorte Fløjlsvams og Rubenshatten og de stramme Atlaskes Knæbenklæder — — at et Mandfolk havde så kjønne Ben, havde hun aldrig tænkt sig, de var jo næsten lige så pæne som hendes egne — — Gud véd, hvorfor de til daglig Brug skjulte dem i de grimme Futeraler — — —? Men det havde hun ikke tænkt på den Gang, for hun havde slet ikke fået Tid til at tænke. Et eneste Sekund havde han set på hende, og hun kunde læse i hans Ansigt, hvor godt hun tog sig

ud, der var kommet sådant noget underlig varmt i hans Øjne, så hun havde måttet slå sine ned og følt sig ganske benauet, og så havde hun husket, hvor nedringet Kjolen var, og var bleven rød. Men det havde hun rask slået hen ved at knixe for ham og spørge: Nå, er jeg så ikke pæn?“

Og så var det — å — — —!

Hun lukkede Øjnene, åndede ud dybt og langt — Gud, hvor var det himmelsk at tænke på!

„Henrivende“ eller sådant noget havde hun hørt ham svare, og så havde hun pludselig følt sig trykket tæt -- å så tæt ind til ham, hendes Ansigt var kommet hans ganske nær, så hendes Mund blev helt borte i hans Skjæg, og dér bag ved mødte hun hans varme Læber blødt imod sine — og -- — og — jo, hun måtte trykke sine imod — — det var umuligt at lade være — — én Gang til — og én Gang til! Å Gud, så dejligt det havde været — — hun havde ønsket, det blev aldrig forbi — men det varede kun et Øjeblik — der måske dog ikke var så kort endda.

Så holdt han hende ud fra sig i begge Hænder, og hun lod sig beundre fra Hoved til Fod — for nu var det også Drägten, det gjaldt, og denne Gang havde han intet at udsætte, men det havde da også været en Skam, når der ikke var en Sløjfe eller Ophæftning, som ikke var lige efter hans Tegning.

Papa var ganske rigtig bleven taget med Overraskelse, og med Pennen endnu på Papiret og Hovedet så fuldt af sin Tale, at han næppe havde lagt Mærke til, hun allerede var kostumeret, havde han blot nikket og lovet, han skulde snakke godt for Mama i Morgen og selv komme så tidlig, det var ham muligt. Margrethe var vis på, at i det Minut, hun lukkede Døren efter sig, havde han ingen Anelse om, hvad han havde sagt eller lovet.

Og det lille Stykke Vej til Kasino, så kort, at det næsten var latterligt at skulle kjøre, sad de tæt, tæt sammen, han med Armen om hende, så hun lænede Hovedet op til hans Fløjlsvams — det var heldigvis den Side, hvor Hatten ikke sad — og ønskede hele Tiden, han vilde kysse hende igjen. Men han gjorde det ikke — ikke før lige inden Vognen holdt, og så var det på Halsen, dybt nede i Kjolens Udskæring — — med en underlig glad Gysen følte hun endnu Stedet, hvor hans Læber havde brændt mod hendes kølige Hud — — — ja, kysses, kysses, kysses, det var det, hun havde længtes efter, og nu, hun vidste, hvad det var, følte hun som en pinlig Tørst suge sig for Hjærtet efter mere.

Men lige i det samme var det, Vognen holdt stille med et Bums, så han stødte Hovedet mod hendes

Hage, og de foer fra hinanden, lo og fik Maskerne på i en Fart.

Men på hans Skulder var der en hvid Skjold af Pudderet i hendes Hår, den opdagede én af Vennerne — en væmmelig, tyk Pjerrot for Resten — allerede i Forsalen og børstede af, idet han truede skjælmsk ad hende — — Gud, hvor flov hun var bleven og rød helt ned på Halsen. Men det gik snart over, da de kom ind i Myldret indenfor.

Først havde hun rigtig nok været forskrækket over alle disse maskerede, ukjendelige Ansigter, havde klynget sig fast til hans Arm og foer sammen, hver Gang én eller anden tiltalte hende, og det var ikke sjældent, for hendes elegante Dragt og gode Figur gjorde Opsigt, det kunde hun godt mærke. Men Christian gjorde Nar af hende for hendes kjøbenhavnske Snærperi, og så rystede hun Forskrækkelsen af sig, gav Svar på Tiltale og kom frygtelig i Vælten. Og Gud, hvor hun så var bleven gjort Kur til!

Men det var for Resten nogle løjerlige Fyre, disse Kunstnere, for alle sammen tænkte de blot på at bruge det kjønne, der var hos den, de så' på, til deres Billeder eller Marmorfigurer, én selv brød de sig kun lidt om — — — én havde villet male hendes Øre — Øret! tænk, så grinagtig! Det havde hun aldrig troet, der kunde være noget ved; og en anden vilde modellere hendes Arme — — —

Hun lo ved sig selv, da hun huskede det og strøg prøvende hen over Kjoleærmet, der stramt og glat sluttede om den buttede, fintformede Arm — — jo, den var bestemt også kjøn. Men pyt, om han fik Lov, den lille tykke Pjerrot af en Billedhugger!

For Resten var det næsten kjedeligt, så hun var bleven overhængt, for hun kunde kun så sjældent komme til at danse med Christian. Det var sagtens også, fordi han var med i Festkomitéen, at han havde så travlt.

Så sært det tog hende om Hjærtet, blot hun så' et Glimt af en rødblond, skjægget Kind eller krushåret Nakke. Og de Gange, han havde søgt hende op, og hun lagde sin Arm i hans, havde han trykket den så underlig dvælende fast ind til sig — aldrig havde hun troet, der kunde være så megen Mening i et Tryk af Armen, det var næsten som et Kys, og der kom sådan besynderlig Længsel og Uro over hende, og hun kunde sé i hans Øjne, han følte det samme — — så var det, som hun skulde forgå af noget, der var ligesom Fryd og Smerte på én Gang, og det hjalp ikke, de hviskede sammen, Ordene forslog ikke rigtig, for inderst inde sagde det i ét væk: kys mig, kys mig — — og det var som en Lettelse, når der blev en Smule Plads åben, så de kunde

fare i susende Galop gjennem det Stykke af Salen, der i Øjeblikket var frit.

Hun havde vist set umådelig henrykt ud, for alle, hvem hun så' på, lo til hende — der var også nogen, der havde sagt ved Siden af hende, mens hun dansede Kvadrillen: det Pigebarn forstår s'gu at more sig. Se på hende! — — Ja, hun havde moret sig — — å — —!

Men der var jo til alt det andet også det, at Mama ikke var med. Og hver Gang, hun kom til at tænke på det, kunde hun godt have sprunget til Loftet, rent ellevild af Glæde — nej, sådan havde hun aldrig troet, man kunde more sig. Det snurrede ordentlig rundt i Hovedet ligesom den Gang, hun som Barn havde drukket for meget Champagne.

Og så, da Papa kom — ja, så kom næsten det aller bedste. Den søde Papa, han så' ud, som havde han virkelig drukket Champagne, men det var nok hans Held som Taler, der var gået ham til Hovedet. Og da han så inviterede Christian og en tre, fire af de andre med over at spise til Aften i Restaurationen på den anden Side af Gaden, fordi der ingen ordentlig Plads var at opdrive i Basargangen — Gud, så fortryllende det havde været!

Og hendes Forskrækkelse, da de kom udenfor, og det havde regnet. Hun kunde jo umulig løbe over Gaden i det Søle med lyserøde Atlaskessko!

Men så sagde én, det var Billedhuggeren: Guldstol! og strax havde Christian og han lavet Guldstolen. Med Armene om deres Skuldre var hun bleven båret over i Triumf. Og undervejs havde hun listet sin ene Hånd om Christians Hals, langt ind i Skjægets bløde Krus, han havde bøjet Hovedet lidt til den Side og med Hagen holdt Hånden fast, som en Fugl i en blød Rede havde hun syntes, det var. Og imens havde Pjerrot fra den anden Side hvisket hende alle Slags Dumheder i Øret, om at hun skulde holde dygtig fast og blot stole på ham. Han var Karl for at bære hende ganske alene, om det så var gjennem hele Livet. Men hun havde blot let af ham og trykket sig op imod Christian.

Og så Aftensmåltidet! Sådanne Løjer og Lystighed og Kommers, ingen lystigere end Papa.

Han var bleven fêteret lige så meget som hun selv, tilsidst havde de drukket Dus med ham alle sammen, om det så var ham, der havde villet male hendes Øre, en stille Fyr, Otto Krog hed han, der ingen Ting sagde, bare så' og så' på én med sådan nogle sære blide Øjne, klare, store og mørke var de som en Kronhjorts, syntes hun. Han var Gadesanger — Neopolitaner — troede hun nok. Kostumet var ikke elegant, men meget ægte, sagde de — det var Pjalter det meste — — og en Guitar havde han over Skuldren. Til

den sang han med en Stemme, der betog hende så løjerlig og gjorde hende ganske varm om Hjærtet — en Vise om Kys og Kjærlighed, der gjorde dem alle sammen helt tummelumske — og imens så' han hele Tiden på hende — — og så var det næsten — — næsten som kunde det være ham, hun — — men det var dog vist alligevel Christian — —

Men Billedhuggeren var ækel, og så klodset, han kom i ét væk til at træde hende på Fødderne og sagde ikke en Gang om Forladelse, så hun tilsidst måtte bede ham lade være at sparke. Christien måtte have hørt det, for han blev ganske bleg og hviskede med et så rasende Udtryk: nu dyr du dig, gamle Buk! at hun blev helt forskrækket. Men hun undte den tykke det, skjønt hun ikke syntes, det var noget at gjøre så meget Væsen af.

Christian var for Resten slet ikke rigtig i sit Es, han frøs, sagde han, og havde strax lukket alle Vinduerne — og så et Øjeblik efter fik han dem op igjen, fordi han var ved at kvæles af Hede — ikke en Gang Champagnen vilde rigtig hjælpe på ham, og han var så bleg nu og da, at hun troede, han fik ondt. Men når de spurgte, om han fejlede noget, slog han det hen med et „Å Sludder — det går nok over!“ og skyllede noget Vin i sig — — ja, hvor de drak Champagne og snakkede og lo,

til sidst alle i Munden på hverandre. Blot én sagde noget, lige meget hvad det var, kunde det strax blive morsomt, når en anden drejede en lille Smule om på det — — og nu havde Champagnen virkelig snurret hende lidt i Panden. Hun kunde ikke aldeles tydelig huske, hvad de havde talt om, men hun havde en Fornemmelse af, at hun havde haft Christians Hånd i sin under Bordet og ikke brudt sig om en Smule om, at de andre så' det — og havde siddet ham nærmere, været fortroligere imod ham end nogensinde ellers. Men det faldt så naturligt nu efter — ja efter Kysset, og det var, som Kysset var i alt, hvad de foretog sig, når de rørte ved hinanden, eller så' på hinanden. Og Papa havde set ud, som han fandt det alt sammen ganske i sin Orden — — —

Gud véd, om han også gjorde det i Dag?

Så godt havde de haft det, at ingen tænkte mere på Karnevalet, og da Papa endelig så' på sit Ur, og Klokken var nær ved fem, kunde ingen af dem begribe, hvor Tiden var bleven af. De fulgte alle sammen hende og Papa til Vogns, og hun gik ned ved Christians Arm, og det var godt, hun havde ham at støtte sig til, for hun var virkelig lidt ør, og det var ligesom Trinene gav efter, når hun satte Foden på dem. Og mens han hjalp hende ind i Vognen, havde han lagt Munden så tæt til hendes Øre, at hun følte hans Læbers Be-

vægelse som en varm Kildren, idet han hviskede: „Tak, du søde — i Morgen!“ Hun havde ingen Ting svaret, blot trykket Øret fastere til hans Mund, og det havde ligefrem været utåleligt ikke at kunne kysse ham rigtig i det Øjeblik, sådan han havde sagt det Par Ord.

Da de rullede af Sted, havde hun sendt ham et sidste Blik, som han stod dér og viftede med sin Fløjlsbaret. Mon det var Dagslyset, der nu igjen gjorde ham så bleg? For da Porten blev lukket op, var det mærkværdigt nok Dag udenfor, Lyset skar i Øjnene, så det var, som man havde fået Sand i dem, og al Ting var så grimt og gråt. Om det så var det skære Rosa i hendes Dragt, så' det falmet ud, og det var fælt at se sig selv i Spejlet, da hun kom hjem.

Det var næsten heldigt, Christian ikke var kommet igår, så grå i Teinten hun havde været, og med rødkantede Øjne. Han havde sagtens sovet ligesom hun. Men nu i Dag vilde han komme. Å, at det snart var Eftermiddag! og at Mama vilde gå til Olivia! Men Gud véd, om hun gjorde det, så knusende vred hun var? Det havde været en munter Formiddag — bare nej eller ja både til Papa og hende, og en frygtelig Badouille i Sovekamret. Stakkels Papa! Og Gud, sådan en Præken hun selv havde fået.

Men det var umuligt at være i dårligt Humør alligevel, sådan hun havde det indvendig.

Mama blev nok god igjeu. Der var det Armbånd i Vinduet hos Hertz — det ønskede hun sig til sin Fødselsdag i Overmorgen. Det vilde hun hviske Papa et Ord i Øret om, og selv vilde hun passe sit Snit og anbringe én eller anden lille Behagelighed på Spasereturen — f. Ex., at hun hørte en forbigaaende sige: det var vist to Søstre, dér gik — eller sådant noget. Det plejede at virke formildende på Mamas Sind.

Men så kom Stupigen og skulde hilse fra Fruen, om Frøkenen vilde gjøre sig i Stand til Turen. Margrethe hoppede op af Sofaen og fik Hat og Overstykke på i flyvende Fart, at Mama ikke skulde blive yderligere irriteret af at vente.

IV.

„Hun går — går ikke — går — går ikke?“ rådspurgte Margrethe Knapperne i sit Kjoleliv, mens de sad ved Eftermiddagskaffen omkring Bordet i Dagligstuen. Under Måltidet havde hersket uhyggelig Tavshed. Alle Papas godmodige Forsøg på at sprede Skyerne var blevne slået af med Enstavelsesord. Etatsrådinden var ubønhørlig.

„Går ikke“ lød Knappernes Orakelsvar. Margrethe sukkede. Om ikke ret længe kunde hun begynde at vente Christian, og hvad så — hvis Mama ikke gik?

Som om Etatsråden havde gættet hendes Tanker — måske havde han talt på Vesteknapperne — spurgte han pludselig:

„Hvordan har Olivia det i Dag?“

Etatsrådinden lod en lille fornærmet Pavse gå forud for Svaret og sagde så med et Martyrsuk:

„Som du véd, har jeg været altfor optaget af andre Bekymringer til at kunne tænke på at høre til hende i Dag.“

„Vil du ikke have, at jeg skal — —?“ henkastede Etatsråden.

„Mon der kom Bid på den Krog?“ tænkte Margrethe og sad musestille uden at turde så meget som røre Øjenvipperne, for at Mama ikke skulde mærke, hvor spændt hun var på Svaret.

„Nej — ellers Tak,“ sagde Etatsrådinden stramt, „jeg vil selv — —“ så sukkede hun atter meget lydelig, rejste sig langsomt, som om hun havde noget tungt at bære på, sagde Farvel i stiveste Selskabstone og raslede ud af Stuen.

„Farvel Louise — Farvel Mama — hils Olivia!“ kom det fra de to med stærkt understreget Venlighed.

Og så tav de bomstille lidt.

Da Gangdøren kort efter smækkede i, kneb Etatsråden Munden sammen i et lidt spydigt Smil, skuttede sig og skjævede til Margrethe. Hun kunde ikke bare sig for også at trække på Smilebåndet, nikkede til ham i gemytlig Forståelse og begyndte strax at tale om Mamas Fødselsdag og Armbåndet.

„Det var s'gu godt, du huskede mig på det,“ sagde han, „det havde jeg nær glemt — jeg glemmer altid Fødselsdage. Nå, Mama ønsker sig et Armbånd — ja, ja, så er det vel bedst, hun får det. Vi kan kjøbe det sammen, så det bliver det

rigtige — — — skal vi to Syndere så gå ind til mig?“

Men det var ikke efter Margrethes Hoved i Aften at sidde hos Papa. Hun vilde blive i Dagligstuen og tage imod Christian alene og havde sagt til Stupigen, hun nok skulde lukke op, når det ringede.

„Å, jeg sidder så godt, Papa,“ sagde hun henne fra Gyngestolen og lod, som hun gabede, „jeg tror, jeg er søvnig endnu fra i Forgårs. Jeg vil bare lure lidt først — —“

Etatsråden tog et Par Drag af sin Cigar:

„Det var s'gu en morsom Nat, du — nogen Fandens flinke Fyre! Humør var der i dem — — mærkeligt nok, Kunstnerne plejer ellers at have Ord for at være kjedelige — —“

„Ja, men det var også kun de udvalgte, Christians Venner — —“ afbrød Margrethe ham kry og umådelig ivrig.

„Ja, Død og Pine — Christians Venner, det tror jeg!“ sagde han og lo smørret.

Margrethe blev højrød i Hovedet. Så havde Papa virkelig mærket noget. Men hun sagde ingen Ting, for hun vilde ikke igjen løbe sig en Stave i Livet.

Så gik Etatsråden ind i sit Værelse, og Margrethe gyngede langsomt videre henne i Krogen.

Nu kunde det snart være på den Tid, han vilde ringe på, og når hun så lukkede op, og han så', de var ganske alene, vilde han trykke hende til sig og kysse hende ligesom forleden — å, det gjorde ordentlig ondt i Hjærtet af at længes, og sådan en Beklemmelse, hun følte — det var næsten som den Eftermiddag, hun skulde på Karneval. Og det blev værre, alt som Tiden gik. Hun kunde ikke sidde stille, Uroen gik lige ned i Fødderne.

Det var også skrækkeligt, så sent han kom i Dag! Og sæt, Mama kom tidligere hjem end sædvanlig — det skulde såmænd nok hænde.

Å, så utåleligt det var at vente! Hun sprang op af Stolen med et Sæt, så den var ved at vælte, og gav sig til at gå omkring i Stuen. Men Stolen blev ved at gynge med en irriterende Knirken på Tæppet. Det gjorde hende nervøs, så hun tilsidst løb hen og standsede den med et hidsigt Ryk — å, det lettede formelig at lade sin Uro gå ud over noget, om det blot var en Stol.

Så stod hun lidt, ganske stille, lige ved Døren op ad Væggen med Hænderne på Ryggen og lukkede Øjne og længtes, længtes — — og så kunde hun føle det om igjen — — han var der, han tog om hende, — — Skjæget, Munden — blødt, blødt og varmt — — og så på Halsen — — — hu, hun havde nær skreget, nu ringede det! Og med et jublende Udråb foer hun ud i Gangen.

Hendes Fingre rystede, så hun kludrede ved Smæk-. låsen, hun lo overgivent: den dumme Lås! Så, nu gik det, og Døren fløj op — — — men, hvad var det? Der — der — der var ingen, eller — gjemte han sig?

Døren gik ud ad, hun kigede omkring den, blussende hed og med strålende, forventningsfulde Øjne. Nej ingen — ingen anden end — uf, den væmmelige, gamle Berlinger, der hang og dinglede ved et Hjørne i Brevkassen! Det var den, der havde ringet. Langt nede på Trappen lød endnu de hastige, sjokkende Skridt af Budets Slæber. Hvor det var ækelt at blive sådan narret, — ækelt!

Og så måtte Klokken jo være henad syv, langt over Tiden, han plejede at komme — — å Gud, så kom han måske heller ikke i Aften! Hvad gik der dog af ham? hvad var der i Vejen? hvorfor kom han ikke? hvor det var stygt af ham at pine hende sådan. Han havde jo selv sagt: „i Morgen“ — og sådan han havde sagt det! kysset hende Løftet ind i Øret. Og nu var der allerede gået to Dage — og se, om han kom!

Hun kastede Berlingeren på Bordet og satte sig igjen i Gyngestolen. Men det var ikke til at holde ud at sidde. Hun måtte gå, røre sig, men de mange Møbler stod i Vejen for den Stormmarsch, hun satte op. Å, at han dog vilde komme! Hun knyttede Hænderne og trommede med Hælene i

Gulvet som for at skaffe den pinefulde Uro et Udløb — så sukkede hun kort og dybt: nej, han kom naturligvis ikke! Nu vilde hun for Alvor tænke sig, han slet ikke kom den Aften — for så kom han aller snarest. Det havde hun så tit prøvet før, når der var noget, hun rigtig ønskede sig. Så blev Glæden og Overraskelsen så meget des større.

Hun havde sat sig på Kanten af en Stol, rede til at springe op ved Klokkens første Lyd, og for hendes spændte Lytten var det, som det ringede uafladelig inde i Ørerne. Blot hun vidste, hvorfor han blev borte? Når han nu selv havde sagt — — — han kunde også gjærne have sendt hende et Par Ord — — nej, det kunde han ikke, for han vidste, Mama naturligvis vilde læse det.

Tænk, om hun kunde smutte hen til ham i Atelieret — så mageløst det vilde være! Komme med et tæt, sort Slør for Ansigtet — det gjorde Damerne i Romanerne altid — liste sig ganske sagte bag ved ham og gesvindt holde ham Hænderne for Øjnene og så spørge med en rigtig dyb Basstemme: „hvøm ø' det?“ Og når han så ikke kunde gætte det, ja, så vidste hun nok, hvad hun vilde gjøre: bøje hans Hoved helt tilbage og kysse ham, vilde hun — så gættede han nok rigtig, og så — så — ja, hvad så egentlig? — — å, der vilde nok komme noget — noget nyt og mageløst — og desuden blot hun var hos ham, vilde det være godt, og al

denne Uro og Pine gå over — — å, hvorfor kom, kom, kom han dog ikke?

Han måtte jo for længe siden være gået fra Atelieret, det var helt mørkt nu. Hvad skulde hun dog gribe til så længe? Begynde for fra på Karnevalshistorien, tænke det hele om igjen en Gang endnu — — uf nej, det blev også kjedeligt tilsidst, ikke en Gang, når hun tænkte på hans Kys, følte hun det sådan — sådan som før. Det var skammeligt af ham at narre hende. Han var en ækel, afskyelig én — rigtig troløs, som de aller værste hun havde hørt om — hun hadede ham, ja, det gjorde hun — — å, gid han dog vilde komme! Det var ikke til at holde ud at vente to hele Dage endnu, for i Morgen var det Mamas Fødselsdag, og var der nogen Dag i Året, han ikke kom, var det den, når han vidste, Huset var fuldt af gratulerende Tanter og Onkler fra Morgen til Aften — og der var så grusomt, grusomt længe til i Overmorgen — — —

„Margrethe, hvor bliver du af? Er Berlingeren ikke kommen?“ råbte Etatsråden inde fra sit Værelse.

Hun foer sammen og svarede i en Fart; „jo, her er den, nu skal du få den — —“ og gik ind til sin Fader.

Men der kom ingen Fætter Christian den Aften.

V.

Et Par Dage efter — urimelig, utålelig lange Dage med Fødselsdaghurlumhej og Venten, med Feber og Uro, dårligt Humør, søvnløse Nætter og blege Kinder — kom Margrethe ind til Frokostbordet temmelig sent. Hun så' elendig ud og havde røde Øjne, så Etatsrådinden bekymret spurgte hende, hvad hun fejlede.

„Hovedpine, Mama," vrissede Margrethe og satte sig tvært.

Mama, formildet og strålende efter Fødselsdagen, der havde overgået endog hendes dristigste Forventninger og føjet Brosche og Halskjæde til Armbåndet, foreslog strax alle tænkelige Midler mod Hovedpinen. Men Margrethe bed hende af med et kort:

„Å, lad mig bare være i Fred, Mama!" lukkede Øjnene, lagde Albuerne på Bordet og støttede Hovedet i Hænderne.

Etatsråden lod vente på sig. Han havde fået det første Korrekturark fra Trykkeriet og kunde ikke rive sig løs.

Imens hun lavede Kaffen, kigede Etatsrådinden i Berlingske Morgenavis, indtil hun pludselig med et lydeligt: „Ih, Gud forbarme sig!“ lod Avisen falde og slog Hænderne sammen.

„Uf, Mama — hvad er det? Du gjorde mig saa forskrækket!“ sagde Margrethe gnavent.

„Ja, vil du tænke dig — Gud, det unge Menneske, ham, din Fætter, Christian — —“

„Hvad han?“ det kom tonløst, mens Blodet pressede sig op i hendes Hoved, der gjorde så ondt, som skulde Hjærnen sprænges, „hvad han?“

„Han er død, du — på fire, fem Dage af Lungebetændelse på Kommunehospitalet — og det, uden at lade nogen af sin aller nærmeste Familie det vide — men det ligner ham. Nu skal du høre —“ og hun begyndte at læse op af Nekrologen.

Men Margrethe hørte intet. Det susede hende så underlig for Ørerne, så var der en sær tom Fornemmelse indenfor Panden, og det snurrede i Læberne som af Kulde, Bordet begyndte at vakle, det gled ned og blev borte med Sukkerskaal, Flødekande og det hele. Hun rakte Hånden ud for at gribe efter det, men greb i den tomme Luft. Der blev ganske mørkt i Stuen, og i det samme sank hun til Siden ned på Gulvet.

„Men Margrethe dog — — å, jeg tror, ved Gud, Barnet besvimer,“ raabte Etatsrådinden og ruskede i hende. Men Margrethe rørte sig ikke.

Hun kom til sig selv igjen på Sofaen i Dagligstuen, hvor Papa havde båret hende ind. Men hendes Hoved gjorde så ondt, at skjønt hun strax huskede, hvad der var sket, og det stak hende gjennem Hjærtet som med en Kniv, der blev siddende, følte hun det den Dag ikke som stort andet end legemlig Smerte. Hun blev bragt i Seng, fik Surdejg under Fødderne og Ispose på Hovedet og lå hen i en Døs.

Mama var om hende uafladelig, skiftede Isposerne og rettede på Hovedgjærdet. Hun vidste af Erfaring, hvordan den Slags Hovedpine skulde tages, sagde hun. Og det var sandt. Margrethe kunde blive ganske rørt, når hun tænkte på, hvor god Mama var imod hende, når hun var syg. Det var egentlig Båndet imellem dem.

Men hun hørte hende ogsaa småskjænde, hver Gang Papa kom i Nærheden: „Nu kunde han se, hvad der kom ud af at lade en ung Pige med Blegsot danse en hel Nat på Karneval. Det kunde ikke nytte, hvad han sagde, for det var det, Margrethe havde ikke været rask lige siden — — —“ og meget mere af samme Slags. Men Papa tav bomstille — og det kunde hun have kysset ham for. Så vidste Mama altså ingen Ting.

Og en Gang, da Mama ikke var i Stuen, lagde han sin Hånd — sådan en varm, stor, god Hånd, Papa havde — på hendes med et kjælende,

varsomt Tryk, der sagde ligeså meget som tusend Ord. Og skjønt hun ikke kunde se ham for Isposen, der gik helt ned over Næsen, vidste hun så bestemt, hvordan han så' på hende, uden en eneste Rynke i Øjekrogen, der gjorde Nar af hende.

Det gjorde rigtig nok tyve Gange mere ondt i Hovedet, fordi hun var lige ved at græde. Men det var det samme. Det løsnede ligesom lidt på det andet, der sad og klemte et Sted langt inde — ja, for hun var så ulykkelig, å så ulykkelig.

Da Hovedpinen Dagen efter var gået over, følte hun sig så mat og elendig, at hun var vis på, hun skulde dø. Man kunde ikke leve efter dette. Og så så' hun sig selv ligge udstrakt på en Båre, helt i hvidt, med en Krans af hvide Roser om Håret og stort, hvidt Spejlflors Slør over Kisten, og så vilde Folk sige: „hun tæredes hen af Kjærlighed til sin døde Fætter" — og så græd hun af den dybeste Medlidenhed med sig selv.

Der var bestilt nye Sørgedragter til hende og Mama. Og sikkert var det, hun vilde gå i sort altid. Hun var hans Enke, så længe hun levede, og vilde aldrig tilhøre nogen anden.

Og når nu det var så vist, så vïst, var det en Skam af Mama, at hun lo af hende, da hun vilde have Krepflorsslør ned ad Nakken på sin Hat. Men Mama vidste jo rigtig nok

ikke det mindste om, hvad for en Hjærtesorg hun bar på.

En Smule Trøst var det, at alt det sorte gjorde én så bleg, og hun så' tit efter i Spejlet, om hun ikke blev hulkindet, og på Gaden holdt hun Øjnene fæstede på Brostenene. Der var ikke det til, som skulde få hende til at løfte dem. For hun brød sig om ingen Ting, nu, han var borte og aldrig vilde komme igjen, nej aldrig. Hvordan skulde hun dog kunne undvære ham, sådan de havde haft det sammen i den sidste Tid? Og så alt dette nye, der var begyndt mellem dem just nu, og som hun aldrig skulde føle mere. Å, det var ikke til at holde ud. Det var som at se ned i en dyb, dyb Brønd, hvor ingen Bund var at øjne — så trist Livet var og så grænseløs tomt, nu hun lige havde stået på Nippet til at få Rede på noget af alt det, hun havde gået og længtes efter — og så var det snappet bort som Bægret fra den tørstende, lige fra Læberne af hende.

Og alt som Dagene gik, følte hun sig skuffet, og Skuffelsen bredte sig og tog Pladsen fra Sorgen over den døde. Hun gik om med et Savn og en Tomhed, som intet kunde fylde. Hun gad ikke en Gang fantasere mere på Sofaen i sin Stue, hun havde næsten altid Hovedpine, var søvnig og dorsk, til sine Tider overstadig lystig, eller også græd hun og ønskede sig død.

Etatsrådinden var så stærkt optagen af sine moderlige Bekymringer for Olivia, hvis Nedkomst kunde ventes i Løbet af Sommeren, at hun ikke lagde synderlig Mærke til Margrethe. Men Etatsråden, der så' dybere og iagttog hende opmærksommere, blev betænkelig og snakkede med Huslægen. Han mente Landluft. Men det vilde Etatsrådinden ikke vide af for sit Vedkommende, da hun ikke på nogen Måde vilde være borte fra Olivia under de nærværende kritiske Omstændigheder.

„Men vi kan jo sende hende ud til Malle," foreslog hun — og til Tante Malle rejste hun så.

VI.

Det strålede med Sol over Huse og Haver, gnistrede fra Ruderne i de mange åbne, søndags-polerede Vinduer, slog Blink af Skifertaget på Konsulens Villa og skar i Øjnene fra Landevejens Hvidglød, så man havde skyndt sig, før Kirketid, at få rullet ned i Småhusene langs „Gaden“ — Persienner, Markiser, Rullegardiner, lutter sænkede Låg gjennem hele Byen, lige op til Pladsen foran Slots-Kirken.

Der inde var svalt af alentykke Mures Skygge og døsig mild Dæmning fra grønne, tæt tiltrukne Silkegardiner. Men ét og andet Sted borede Solen igjennem — en lille Rift eller et mølgnavet Hul — med Stråler af skarpt Lys, der krydsedes hen over de sænkede Hoveder som blinkende Odde, der luede op, hvor de traf, nu en Salmebogs Guld-snit, nu en Orgelpibes Sølv.

Gudstjenesten endte, og Folk kom ud klynge-vis, nølende. For allerede i Portalen pustede Som-merens hede Ånde dem i Ansigtet, og udenfor på

Trappen brændte Stenfliserne gjennem Sålerne — puh, sådan en Hede!

Blandt de sidste var Margrethe i Flok med nogle unge Piger. De havde Salmebøger i Hænderne og var endnu lidt fugtige om Øjnene af Andagt og Rørelse, ganske tavse.

De blev stående, halvt i, halvt udenfor Portalen, klippede med Øjnene mod Solen, hentede Vejret lidt dybt, tog dvælende ét Trin og ét endnu — og kom ikke videre. Nys havde de følt sig omsust af den unge Præsts mildt begejstrede Veltalenhed, båren som af Seraphers Vingeslag lukt ind i Himlen, nu var det fælt at sætte Foden på den platte Jord — og så dette brutale Solskin, som lå dér og lyste fra alt, hvad lyse kunde, hvide Mure og blanke Ruder, tindrende over alle Trætoppe, så alt, hvad Jordens var, så' ud, som det var kistefornøjet, og Fuglene i Parken dér, lige ved, formelig skreg op i Henrykkelse ved det.

Én for én kom Parasollerne op. Orgelets sidste Tone døde hen i en langtrukken, uharmonisk Piben, Bælgen var i Uorden. Små Udråb af „uf“ og „fy“ løsnede Tungerne, og de fulde Hjærter fik Luft, da én af dem halvt hviskende med et Suk, hentet langt inde fra, udbrød:

„Hvor det var himmelsk i Dag!“

„Himmelsk!“ åndede Koret.

„Så gribende!“

„Ja — velsignet!“

„Så dejligt har han endnu aldrig talt — —“

„Søde Ada“ — rettede én, „det siger vi hver Søndag.“

„Ja — men han er også mageløs.“

„Yndig.“

„Sød — — ikke sandt, Margrethe?“

„Storartet!“ forsikrede Margrethe fanatisk.

De tav lidt, skulde gå — men ventede.

Så begyndte én igjen, hun trak lidt på Ordene:

„Så' I hende — hun var med i Dag?“

„Ja — — hun var med — —“

„Hun er — — meget sød!“

„Ja, meget sød!“

„Rigtig — rigtig sød!“ forsikrede Stemmerne i Kor så eftertrykkelig, som var det Svar på en Indvending.

„Men — —“ begyndte én, „lidt verdslig — — lidt for verdslig — — siges der — —“

„Desværre!“ sukkede en anden.

„Hvor det er muligt, når man er gift med ham!“

„Er han voldsomt forelsket i hende?“ spurgte Margrethe ivrig.

„Naturligvis!“

„Det er der ingen Tvivl om.“

„Umådelig!“ kom det fra den ene efter den

anden med overdreven Bekræftelse, og dumpende lidt bag efter, et stærkt understreget: „endnu“.

De sukkede.

Så var det Præknen igjen. Indledningen havde været ubeskrivelig, og Bønnen da til Slut, den Inderlighed, ja, og Udlægningen af Evangeliet, så dybt — — og hans Gestus — plastiske — de Øjne, det Udtryk — og så dejlig længe han havde talt — vist en hel Time, og det var dog for kort, altfor kort. Ham kunde man høre på hele Dagen — — ja—a hele Dagen.

De drejede lidt på Parasollerne, hvor de stod, så', men lod, som de ikke så' hen til Sidedøren, hvorfra Præsten plejede at komme, talte om, de skulde hjem, men ventede.

„Stakkels Helene, som ikke kunde være med i Dag!“

Et femtonigt Suk gjentog: „Stakkels Helene!“

„Er det ganske vist, hun dør?“ spurgte Margrethe.

„Ja, aldeles vist, hun har ikke langt tilbage.“

„Hvor det må være skrækkeligt at dø saa ung,“ udbrød Margrethe og gøs lidt.

„Å, Margrethe!“

„Hvor kan du sige det!“

„Tværtimod.“

„Let — saligt — er det rigtignok!“

Halvt bebrejdende, helt overbevisende kom det fra alle Stemmerne.

„Husk dog på," tog én fat, „hvor forberedt hun er. Han kommer hver Dag og taler med hende, læser for hende, beder med hende, tænk, at dø sådan!" det lød begejstret.

„Ja — sådan — å — —" de fik næsten Begejstringen forkert i Halsen, så ivrig forsikrede de, at de gjærne vilde dø strax — sådan.

„Men I siger, det er hans Skyld — hun fik Brystsyge af Sorg, fordi han giftede sig med en anden —" hviskede Margrethe. Der var noget oprørsk i Tonen. Men Indsigelserne regnede ned over hende:

„Ja — men" og „så netop" og så endte én med mystisk Hvisken: „tænk, at ledes til Paradis af dens Hånd, man — man — — elsker" det sidste Ord anede de kun blev sagt, for det hørtes næppe, så sagte blev det hvisket. Og Parasollerne sænkedes over Kinder, der blussede, og Øjne, der duggedes.

Margrethe så' sig om: „Der er de!" hviskede hun og puffede til den, der stod hende nærmest. Alle Blikkene så' i samme Retning, og ud fra Sideindgangen kom Præsten, en ung Mand, bleg og sart at se til, med langt rødblond Skjæg, spidset stærkt til som på Kristushoveder i gamle Billeder. Det tog Margrethe om Hjærtet, hver

Gang hun som nu så' ham flygtig, for der var noget, blot sådan i en Fart — men saa var det der også — som lignede Christian — Øjnene eller Panden — eller måske blot Skjæget.

Han havde sin Hustru, en lille fix én, under Armen. Hun lo og så' ham op i Ansigtet, idet de kom ud, og han bøjede sig ømt fortrolig ned over hende. I Pigeøjnene, der vogtede på dem, kom der noget hvast, det skjælvede ganske svagt om et Par af Mundene, Brystet gik højt under de tynde Kjoler, mens Hjærterne bankede Storm i et virrende Brus af Skinsyge, Kjærlighed, Forsagelse, Had og tilbedende Beundring.

Parret passerede Klyngen. Præsten tog Hatten af. Hans Ansigt var med ét søndagslig-alvorligt, den unge Kone nikkede fornøjet. Pigerne hilste igjen med Rødmen og Blegnen.

Så fik de pludselig travlt. Her havde man stået og snakket og rent glemt Tiden, og det i sådan en Hede — — og Gud, hjemme ventede de.

De lyse Kjoler glitrede i Solen, da de hoppede ned ad de sidste Trin. Man vilde sige Farvel henne i Skyggen, den smalle Skygge langs Kirkemuren, og der kyssedes de så venindelig-varmt, som skulde hver af dem på en lang, lang Rejse, alt mens de aftalte, når i Dagens Løb, de skulde ses.

Og så trippede de af, hver til sit, og forsvandt i Småhusene langs „Gaden."

Tante Malles Bolig lå på den anden Side Parken, ingen af de andre skulde den Vej, og Margrethe måtte alene til venstre over Kirkepladsen, som lå dér, bar og solstegt, en Lueovn af skærende Lys og Hede.

Men ah — dér var Lågen og dér inde — — hun stod stille indenfor Gitret og drak Skov-køligheden i et dybt Åndedrag som en svalende Mundfuld.

Foran hende kuplede Linde-Alléen sine høje Hvælvinger lidt op, lidt ned, med dæmpet grønligt Lys fra oven og Stammernes svale Skygge i tæt Søjlerad langs begge Sider — så højtidsfuldt alvorligt var det oventil — men overalt på Jordsmonnet og ind over det brune Løvtæppe under Træerne i Skoven lå Solskinnet i runde, blanke Pletter som skjælmske, blinkende Øjne.

Å, hvor dejligt her var i Skyggen, så svalt, og Luften fyldt af Lindeblomsters søde Duft og Millioner Biers Summen. Hun gik langsomt slentrende og så' sig om, og rigtig nød alt det kjønne, der omgav hende.

Hvor hun holdt af Stedet her, især Alléerne, dem, Folk sagde var triste, — Sørgeprocessioner, havde én kaldt dem, som drog gjennem Parken og altid mindede om Død og Begravelse. Sådan Snak det var — nå og så Skoven da til alle Sider, stor, høj Skov i Bakker og Dale, med vide, åbne Plainer,

hvor Græsset voxede højt og havde svajende, sølvglinsende Duske, så det hele skinnede som Silketæpper — hist og her kokette Trægrupper af alt muligt mellem hverandre, Gran og Birk og lysløvede Akasier, ligesom drysset hen dér, hvor de tog sig bedst ud -- — og alle Vegne blinkede Vandet igjennem der nede fra Søen og sendte knistrende Strålebundter mellem Åbningerne i Løvet — trist, nej ikke det Gran!

Så godt hun havde fået det, siden hun kom her ud. For den Gang — uf, så led og kjed og tom hun havde været. Men nu var hun bleven et helt andet Menneske — Gudskelov, helt anderledes. Og det bedste Bevis var da, at havde nogen, da hun tog her ud, sagt hende, hun vilde være glad ved at blive så længe hos Tante Malle, havde hun da troet, de var rent af Lave. Hun havde taget det Løfte af Papa, da hun rejste, at hun i det aller længste skulde blive her fjorten Dage — og så var det endt med, hun selv to, tre Gange havde bedt om Lov at blive her „lidt endnu“ — og nu var hun her på tredje Måned.

Og det var Pastor Jensens Skyld, det vidste hun godt, men det havde hun rigtig nok ikke talt om til Papa. Gud véd, hvad han vilde sige, hvis han vidste, hun gik i Kirke hver Søndag og til Bibellæsning om Onsdagen og havde lange religiøse Samtaler med Pastor Jensen, når hun mødte ham

herude i Skoven, ganske alene. For her kunde hun da Gudskelov gå på egen Hånd, så meget hun vilde.

Men det fik være det samme, hvad Papa mente. Ham vilde hun desuden snakke rigtig alvorlig med, når hun kom hjem. Det var hendes Opgave, havde Pastor Jensen sagt, at lede ham ind paa Troens Vej, nu hun selv var kommen til Sandheds Erkjendelse — — ja, Pastor Jensen var mageløs, han havde gjort hende så meget, meget godt. Det var, ligesom alt var kommet til Ro i hende her ude — i alt Fald så længe han talte med hende, eller hun lige havde hørt ham i Kirken. For til Tider kunde det knibe hårdt nok at få Bugt med al den gamle Uro og Tomhed og Sorgen over Christian.

Men man blev jo heller ikke et Guds Barn sådan med ét — der skulde Tid til, lang Tid, sagde Pastor Jensen. Det var egentlig græsselig svært dette at blive et Guds Barn — — og så det, han kaldte at døde Kjødet og kun længes efter Gud, kun — — endnu længtes hun meget mere efter Christian og savnede ham, å så bitterlig, og kunde endnu græde i timevis, når hun rigtig tænkte på ham og huskede, hun aldrig mere fik ham at se, før efter Døden — ja, efter Døden. For nu troede hun på et evigt Liv, hun måtte tro det, når Pastor Jensen talte om det så sikkert,

så vist, som havde han selv set ind i Himlen og set de døde sidde dér — hun måtte tro det, ja, og så turde hun ikke andet, siden Pastor Jensen en Gang — det var kort efter, hun var kommen her ud — havde talt om, hvad Dødens „aldrig mere“ var, de vantros Død. Den, havde han sagt, er som Kistelåget og det tunge tætte Muldlag over den levende begravede, Intethedens sorte, håbløse Nat — — å, det var faldet over hende, som lå hun selv dér i levende Begravelse med Låget trykket mod Ansigtet og vilde op — op — og kunde ikke. Da havde hun følt, hvad „aldrig“ vilde sige, den sorteste Sorthed, et Dyb uden Bund, hun ikke turde springe ud i — nej, ikke turde.

Og derfor troede hun nu, vilde hun tro, skjønt — skjønt alle Papas Indvendinger og Argumenter summede hende om Ørerne, ligesom Bierne deroppe — — — ikke tænke, blot tro, havde Pastor Jensen sagt, og bede — bede — — så fandt Gud én selv, og så havde hun jo Pastoren til at hjælpe sig.

Og når han talte til hende — å, sådan en Stemme han havde, så blød og betagende, den Smule syngende Accent — han var nok fra Fyen, og så det, at han så tit var ligesom lidt hæs og måtte hviske, gjorde det, han sagde, så hemmelighedsfuldt sikkert — Miraklerne og alt det blev så let at begribe, Englene var til, man måtte tro det, man så' dem næsten —

ligesom Tante Malle — ja, det med Tante Malle var egentlig lige ved at være uhyggeligt, især nu, de mørke Aftner var begyndt, for hun så' de døde, alle dem, hun havde mistet, Mand og Sønner — talte med dem — hu! det var ordentlig fælt, når hun begyndte at fortælle om det. Men Pastor Jensen sagde, hun var særlig benådet og klog på alt det, der hører Himlen til — — men på Jorden var hun skam heller ikke tabt bag af en Vogn, dér vidste hun god Besked også, den Lux! Å, så hun kunde fortælle om alt, hvad der foregik i Byen. Det var, som om hun så' durch igjennem alle Husene med de små fromme Dueøjne, hun havde. Især var det Forelskelserne og Forlovelserne, hun interesserede sig for — hun lavede glat væk Par af Byens unge Piger og unge Mænd, om de så aldrig havde tænkt på hinanden — — men hvor hun også kunde fritte! Allerede én af de første Dage havde hun lokket ud af hende alt om Fætter Christian. Og det værste var, at al Ting gik lige lukt i Pastor Jensen. Gud, så flovt det var, om han vidste — — det var måske derfor, han så tit talte om Gjensynet i de saliges Boliger for at trøste hende — — men det var ingen rigtig Trøst, for der var så længe til, og så var der det, at sådan hun havde set ham sidst, skulde hun jo ikke gjense ham, og det var dog det, hun længtes efter — hun vilde have ham igjen, akkurat som

han var, — og det kunde hun jo ikke — han, en salig, forklaret Ånd, og hun, et stakkels syndigt Menneskebarn her på Jorden. Og det var ligesom det gjorde, at han gled fra hende, blev så underlig borte, og når hun alligevel længtes, var hun sommetider ikke ganske vis på, det var ham, men noget levende, varmt, stærkt — — som nu ham, den anden, „Gadesangeren“ på Karnevalet — hvad var det nu, han hed — — ham med de underlige Øjne, hun ikke kunde glemme. Sæt — sæt, han kom gående dér henne i Alléen — — hun fik næsten Hjærtebanken blot ved at tænke det — — å, der var langt, langt igjen, til hun som Tante Malle kunde nøjes med de døde — — — —

Hun stod pludselig stille. Alléen endte, og som i et Udklip af grønt lå Søen for hende, stille, hvidligblå, åndeagtig tilsløret af Avgustmorgenens fugtige Varmedis, og langt ude, hvor Skovene højnede sig på den anden Bred i bløde, vage Linjer, stod Træer og Buske endnu som kun halvvågne og så' sig selv i Drømme der nede i den gjennemsigtige Vandflade.

Billedet var så underlig uvirkelig skjønt, næsten som man selv drømte, tænkte Margrethe — lydløst stille rundtom, blot Biernes summende Kor deroppe — og ensomt, intet Menneske at se, så langt Øjet rakte, hverken hvor Stien drejede af til venstre

langs Søen eller ad Alléen, hun kom fra — slet ingen — —

Hun var bleven hed af at gå og satte sig i Grønsværet ved Kanten af Søen, Sindet helt taget fangen af det drømmende Landskabs blide Ro.

Intet Under, at de, der boede her ude, var så gode, så fromme, så — — helt anderledes end hun — også de unge Piger, ja, ogsaa de. De kjendte ikke til at kjede sig, — — Gud, så det måtte være dejligt! De vidste ikke, hvad Uro og Længsel og pinefuld Venten på Gud véd hvad, var — de havde aldrig været forelskede, sagde de, og så lød det, som de mente, det var en Dødssynd blot at tænke på sådant noget — — men når man nu ikke kunde lade være! — — og det var heller ikke rigtig sandt, for de havde været det i Pastor Jensen, før han blev gift, det turde hun dø på. Og sværge på, de ikke var det endnu, vilde hun ikke — — men ingen, ingen af dem havde som hun — — hun så' sig uvilkårlig om, angst for sine egne Tanker — kysset den, de var forelsket i, og ingen af dem anede, hvor sødt det havde været, men vist heller ikke, hvordan det kunde slide og brænde i én, at man vidste det og troede, det aldrig vilde komme igjen, — det skulde da være Helene, for hun døde jo af det — døde af Kjærlighed!

Så sært og ubegribeligt og frygtelig alvorligt det var, at man kunde dø af Kjærlighed — — — hun vidste jo for Resten selv lidt om, hvordan det var, for lige efter at Christian var død, havde hun troet — — å nej, ikke rigtig, ikke inderst inde. Og nu her ude, her var hun bleven så sund og stærk og så fed, at hun måtte lægge Kjolerne ud, og så brun og rød i Kinderne, at hun ordentlig generede sig for sit eget Ansigt — nej, hun kunde ikke dø af Kjærlighed — — det var i det hele fælt at tænke på at dø, hvad så end Pastor Jensen sagde om al den Herlighed, der ventede én i det andet Liv — — ja, kunde man endda blot rigtig tro det, var det måske alligevel ikke så slemt, for egentlig morsomt var det da ikke at leve — — —

Hun sukkede og så' ud over Søen. Nu var Billedet derude helt forandret. Solen havde suget Disen til sig, og Vandfladen lå klar og blank som et sitrende Glimmerspejl, der skød Funker af Strålelys i hver en Krusning — der var sådant noget levende, lysende, nylig vågnet ved det, at det ordentlig gjorde godt at se på det — — — å, hvor det var dumt at sidde her og tænke på at dø — — — nej leve, leve, det var det, hun vilde — — men ikke Livet, sådan som det var til dagligdags — og heller ikke som man kunde drømme sig det til, — — nej, det rigtige, virkelige Liv, sådant noget tindrende, strålende stærkt og varmt, som — ja, som nu den

Nat på Karnevalet, den Gang havde hun levet, men da havde hun også været forelsket — ja Kjærlighed, Forelskelse — det var Livet! Hvad brød hun sig om alt andet, og kom det ikke igjen, måtte hun forsmægte af Længsel, den lå jo og knugede hende om Hjærtet altid, selv når hun troede, hun var glad — — — —. og det var alligevel svært trist i Længden at gå og være forelsket i én, der var død og borte — — nej, Livet, Livet — — — — det var rundt om én, men hvordan gribe det, få det nær? Men så alt det, Pastor Jensen talte om: forsage, afdø fra Verden, leve i Gud? — — — å, han kunde sagtens snakke om det til andre, han havde jo den, han holdt af, han var lykkelig, sagde de — — — og begge Dele? — — uf, det var ligesom alt det andet ikke til at hitte Rede i — ikke til at hitte Rede i!

VII.

D. 14de Avgust om Aftenen væltede en tung Sten fra Etatsrådindens Hjærte. Hun havde gået som paa Knappenaale af Angst for, at Olivia skulde komme, om det så blot var én Dag for tidlig med sin førstefødte — ikke for det, hun selv var naturligvis overbevist om sin Datters og Svigersøns fuldkomne Uskyldighed i så Henseende, men Gud bevares, det var umuligt at vide, hvad onde Tunger kunde hitte på at udlade sig med.

Det var allerede generende, som det var — og i Grunden alt andet end anstændigt, at Tiden var så napt og knapt tilmålt — og så var det så umodernt, så lidet gentilt — et År eller halvandet var langt mere passende.

Hun havde formelig fået et Horn i Siden på sin Svigersøn, der måtte siges at være den nærmeste Ophavsmand til den pinlige Situation, hvori Olivia befandt sig. For Olivia havde græmmet sig og gået i samme Angst som hun selv, og det havde ikke hjulpet på Humøret, hvad end Pastoren havde

sagt om, at de kun havde opfyldt Guds egen Lov og Befaling, og at det var Herren selv, hvem denne Velsignelse skyldtes. Olivia havde, alt som Tiden nærmede sig, skjult sig som en falden Kvinde og var ikke at formå til at gå på Gaden, før det var næsten mørkt.

Etatsråden lo dem ud allesammen, kneb Olivia i Kinderne og klappede sin Svigersøn bifaldende på Skuldren: „Sådan skulde det s'gu være", og for sig selv mente han: det havde han, Fanden ta'e ham, ikke tiltroet Præstemanden.

Men nu var jo, Gud være lovet, al Ting i Rigtighed, og da både den Nat og den næste Dag gik, uden at noget hændte, begyndte Etatsrådinden formelig at gjøre sig lystig over Olivia og „den kvindelige Funktionær ved slige Lejligheder" — det var Etatsrådindens Omskrivning af den upassende Benævnelse Jordemoder — for deres dårlige Regnekunst.

Et Skår i Glæden var det, at der just i disse Dage kom Brev fra Margrethe, at hun maatte hjem. Der var Sygdom blandt Børnene hos en af Tante Malles gifte Døtre, og dér måtte hun hen for at hjælpe til med deres Pleje. Etatsrådinden havde helst sendt Margrethe til Bloksbjærg i Betragtning af det, der forestod, men det lod sig jo ikke gjøre, og da Margrethe kom, fandt hun begge Familjerne i den gladeste Stemning og i livlig Omgang. Selv

Etatsråden brød med sine Vaner og krøb ud af sin Hule om Eftermiddagen for at kige til Olivia og hente „Mutter“ hjem til The. Etatsrådinden var så godt som hele Dagen hos hende og traf omfattende Forberedelser hver Aften til at komme hurtig af Sted i det Tilfælde, hun skulde blive hentet om Natten.

Søsterens Udseende forbavsede Margrethe en hel Del. Fyldig af Figur havde hun altid været, men at nogen i det Par Måneder, hun havde været borte, kunde lægge sig sådan ud, havde hun dog aldrig troet, og så var det sådan en grim Fyldighed, der sad på Steder, hvor det var absolut mis-klædende.

Men det var formodentlig de „interessante Omstændigheders Skyld.“ Så med ét vidste hun, hvoraf det kom. Og dette var en ny sælsom Gåde at gruble på, at det lille Barn, før det kom til Verden, var gjemt inde i dets egen Moder — hun kunde ikke gjøre sig klart hvorfor, men det rørte hende dybt, hun blev ganske højtidelig tilmode ved at tænke på at have sådant et lille sødt Barn at bære på, skjult for alle andre — det var det største af alle Vidundere, syntes hun, det slugte for Øjeblikket en hel Del andre Gisninger, om end hun brød sin Hjærne med mangt et hvorfor og hvordan.

Etatsrådinden blev efterhånden så hoverende i

sin Vished om, at det endnu vilde vare en rum Tid, inden Katastrofen indtraf, at Margrethe fik Lov at følge med om Eftermiddagen til Olivia. Og det var hun glad ved, for disse ensomme Eftermiddage i den kjedelige tomme Dagligstue var hende utålelige, aldrig led hun mere af Savn og Længsel, end når hun sad dér alene og spekulerede. For Papas Tid blev mere og mere optagen af Møder og Sammenkomster og Skriveri — og Gud véd hvad — de gamle, hyggelige Timer i hans Værelse var nu en Sjældenhed.

En Aften i Begyndelsen af September blev de til The hos Olivia, hun og Mama — Etatsråden var til politisk Herremiddag.

Når Mama var til Stede, fik Olivia ikke Lov at røre en Finger til noget som helst, men skulde opvartes og dægges for på alle Måder, og Papa drillede dem dygtig for det og spurgte ved given Lejlighed, om Olivia virkelig selv kunde tåle at pudse sin Næse.

Mama havde da også i Aften besørget Pligterne ved Thebordet, mens Olivia lå på Chaiselonguen og så' til. Margrethe havde netop Pastorens Kop The til Tobakken i Hånden for at bringe den ind til ham paa hans Værelse, da Olivia pludselig begyndte at stønne og fik ondt. Margrethe vilde sætte Koppen fra sig og løbe hen til hende, men

fik et determineret Vink af Etatsrådinden om øjeblikkelig at gå sin Vej med Pastorens The.

Det var en Lørdag, og han var i Færd med at skrive sin Præken til næste Dag og turde ikke forstyrres. Hun måtte gå forsigtig gjennem den lange Korridor for ikke at spilde, listede sig ind og satte Thekoppen ved Siden af ham — stod så et Øjeblik uvis, om hun skulde sige noget. Men han løftede ikke en Gang Øjnene fra Papiret — nej, hvad skulde hun egentlig sige? det var vist flovt. Så smuttede hun ud igjen og skyndte sig det bedste, hun kunde, tilbage til Spisestuen — nu skulde naturligvis Begivenheden gå for sig!

Men Stuen var tom. På Bakken foran Themaskinen stod Pigernes The skjænket, men ingen kom for at hente den. Kunde hun nu blot se sit Snit til at blive og overvære, hvad der vilde ske!

Hun satte sig på Lur i den mørkeste Krog op imellem Buffeten og Væggen.

Der var stor Uro i Huset. Døre blev lukket op og i, ilsomme Skridt løb frem og tilbage i Korridoren, nu og da gav Mamas Stemme hastige Ordrer, én Gang kjendte hun Pastorens langsomme afmålte Trin udenfor, hørte ham lukke Sovekammerdøren op — en sagte Stønnen lød der indefra — men han kom hurtig ud igjen og gik ned til sin egen Stue. De havde ikke haft Lys ved Thebordet, og nu var det næsten ganske mørkt.

Det Held, om Mama havde glemt hende!

Det blev mere og mere sandsynligt, for ingen viste sig for at hente hende eller bragte Bud fra Mama, at hun skulde gå — selv var hun da lovlig undskyldt for at gå på Gaden alene, når det var så mørkt.

Der var blevet ringet én Gang stærkt på Klokken i Entréen og lukket op så hurtig efter, at den, der gjorde det, måtte have stået der ude og ventet på Ringningen. Så havde hun hørt Mama tale med en ganske fremmed — en Fruentimmerstemme var det, der snakkede op med urimelig Tungefærdighed — og så var der ganske stille igjen.

Mon det dog ikke var bedst at liste sig ind i Dagligstuen? For sæt Pigen kom og hentede sin The eller tog ud af Bordet, så kunde man aldrig vide, om hun ikke hittede på at ville følge hende hjem eller sladrede til Mama. Dér inde var hun desuden meget nærmere ved Begivenheden.

Hun rejste sig, balancerede på Tåspidsen med lange Skridt forbi Thebordet, lirkede Døren forsigtig op og forputtede sig i Sofahjørnet. Dér så' så dejlig mørkt ud. Lige bagved hende var en Dør blændet ind til Sovekamret, vidste hun — — når hun lagde Øret til, kunde hun måske høre lidt af, hvad der gik for sig der inde.

I Førstningen rumsterede de forskrækkelig —

det var nok Sengene, de flyttede, så klagede Olivia sig, men ikke meget, og kort efter hørte hun hende tale, én Gang lo hun endogså. Å, det hele var naturligvis ikke så farligt — det var Olivias sædvanlige Skaberi; blot hun havde en bolden Finger, tog hun på Vej, som hun skulde af med Livet!

Nå, nu havde de faaet hende i Seng, kunde hun forstå — — så var Pastoren der inde igjen, hun hørte hans dybe Stemme.

Men, uf, hvad var det? En underlig skarp, langtrukken Klagelyd, der formelig skar hende i Hjærtet — kunde det være Olivias Stemme? — — og nu gik Pastoren, ja han formelig løb ned ad Korridoren og lukkede sin Dør så hårdt efter sig, at det gav et Sæt i Margrethe.

Hvorfor blev han dog ikke hos sin Kone, når hun virkelig led? Og dette var virkeligt, det kjendtes på Lyden.

Den rappe Stemme der inde sagde tydelig: „det var Ret, lille Frue, bliv sådan ved, så er vi snart færdige!“ Men så begyndte Olivia at græde og klynke: „Mama, Mama — å søde, søde Mama, jeg holder det aldrig ud!“ Og Mama svarede trøstende, men så løb Stemmerne i ét under Olivias Jamren.

Det måtte være „Jordemoderen“, hende, der havde så meget af Munden, tænkte Margrethe, og blev ganske flov ved Ordet, Gud véd hvorfor

egentlig? Man var jo aldrig flov ved at tænke på Doktoren, og han både så' og hørte vist meget af det, det var upassende at vide noget om — upassende! Jo vist! Det var Vrøvl som alt det andet. Der var naturligvis ingen Ting, det var upassende at vide, man skulde netop vide alt, og derfor vilde hun blive der, skjønt — hu, nu skreg hun igjen, så skingert og vildt, at det var, som blev noget revet i Stykker i hende selv, blot ved at høre på det. Hvor var det uhyggeligt og fælt at sidde her alene! Hvad gik der for sig der inde? De måtte jo foretage sig noget forfærdeligt med hende, når det gjorde så ondt.

Hun begyndte at ryste, og Blodet pressede hende om Hjærtet. Nu igjen — og igjen — det var ikke længere blot stønnende Klager, men hæse, forfærdelige Skrig, som kom de slet ikke fra noget Menneske, og ind imellem Gråd og Hulken og fortvivlede Bønner om Befrielse.

Margrethe kunde forstå, af hvad de nu og da sagde der inde, at både Mama og Jordemoderen måtte holde hende i Sengen ved forenede Kræfter, hun slog mod Væggen med knyttede Hænder, rev og sled i dem under den frygtelige Tortur, og så råbte hun med hæs, ukjendelig Stemme uarbrudt på sin Mand: „Hugo — Hugo — — kald på Hugo — jeg dør, jeg dør — — å, Herre Jesus hjælp mig, hjælp mig!“

Margrethe sad sammenkuet, rystende og grædende i Sofaen. Det var ikke til at holde ud at høre på. Aldrig havde hun troet, hun holdt så meget af Olivia, det var, som følte hun med sine egne Nerver, hvor ondt det gjorde — å, kunde hun dog hjælpe hende! Det var Synd, det, de gjorde imod hende. Hun tænkte på at bede til Gud for hende — men det blev ikke til andet end: å Gud, å Gud — det var, ligesom det var flovt at bede — — og, mon det hjalp?

Men når hun led så meget, hvorfor føjede de hende da ikke og kaldte på Pastoren? Måske det kunde hjælpe, han måtte vel være nærmest til — — å, nu kom det igjen.

Gid, gid hun dog var gået hjem — havde hun anet, det var så forfærdeligt, var hun aldrig bleven. Hvorfor havde de ikke sagt hende det? Hun vilde jo blot vide — — — hør, nu tiggede og bad hun igjen, de vilde hente Manden. At Mama kunde være så hård! Og han, som sad der inde hos sig selv og formodentlig i al Ro og Mag skrev på sin Præken — — uf, hun blev ganske arrig ved Tanken. Men han måtte da kunne høre Skrigene — — at han så ikke kom af sig selv! Nej, det var for galt — — Tårerne løb hende ned ad Kinderne, hun kunde næppe rejse sig, så stærkt rystede hun. Ja, vilde ingen anden, vilde hun — — ind til Olivia skulde han.

Hun løb af Sted, famlende sig frem langs Væggen i Korridoren, lige ind uden at banke på, i Præstens Stue.

Først så' hun ham slet ikke.

Værelset var halvmørkt, kun en lav Lampe med grøn Skjærm kastede en snæver Ring af Lys over Skrivebordet og den tomme Stol derved.

Hun så' sig om efter ham — — jo, dér var han. Nå, det kunde hun da lide ham for. Hun gjorde ordentlig Afbigt i sit Hjærte for sine onde Tanker om ham, da hun fik Øje på hans knælende Skikkelse i Hjørnet ved Bedepulten. Han lå med Hænderne for Øjnene og Hovedet støttet mod Pultens Kant. Han hørte ikke, hun kom.

Hun var bleven stående i den åbne Dør, og Skrigene der indefra trængte, kun i ringe Grad dæmpet af Afstanden, jamrende, hjærteskærende ind i Stilheden. Det gøs i ham, kunde hun se, men han rørte sig ikke, kun Tommelfingrene gjorde en svag Bevægelse — ind i Ørerne. „Hugo — — Hugo — —“ råbte Olivia fortvivlet.

Vreden foer op i Margrethe. Det var nemt nok at ligge dér og bede til Gud for sin Kone — og så stoppe Fingrene i Ørerne — — — i et Nu var hun henne ved ham og ruskede ham temmelig ublidt i Skuldren.

„Schou — Pastor Schou — De må gå ind til

Olivia — hører De — hun tigger og beder, om De vil komme —“

Han foer op. Gruelig bleg var han og havde røde Øjne — han havde vist grædt, og Hånden rystede, da han strøg Håret, der hang pjusket ned over Panden, til Side „hører De, De må gå ind til hende.“

„Ja — jeg skal — — jeg vil — — men, men,“ sagde han underlig hjælpeløst, mens han søgte efter sit Lommetørklæde. Han havde bestemt ikke den fjærneste Lyst, tænkte Margrethe.

„Men — Deres Moder — — jeg var før ved Døren — — hun mente — — det var ikke — ikke værd — jeg tåler ikke godt — — —“

„Å, bryd Dem ikke om Mamas Vrøvl“ busede Margrethe ud med Gråden i Halsen, „kom blot, kom — — det er skrækkeligt, så hun lider — hun siger i ét væk, hun dør — å, så gå dog — gå — —“ hun greb fat i ham, næsten trak ham med sig og slap ham ikke før ved Sovekammerdøren. Han lagde Hånden to Gange på Låsen og trak den til sig igjen, før han gik ind.

Hun blev stående udenfor med Hovedet lænet mod Muren, og med den knyttede Hånd trykket mod Tænderne for at kvæle den heftige nervøse Gråd, hun ikke kunde beherske, at den ikke skulde høres der inde.

Der var stille i Øjeblikket.

Men det lod ikke til, Pastorens Komme var til videre Trøst. Mamas Udråb, da han trådte ind, lød alt andet end venligt, og så hørte hun Olivias vrantne, klynkende Stemme svare på hans beklagende, deltagende Ord: „gå din Vej — gå din Vej — uf, rør mig ikke — — rør mig ikke — — det er rædsomt, hvad jeg må lide — — gå — gå — det er din Skyld alt sammen — — å, nu kommer det igjen — — gå, gå, gå!“ og så druknede Stemmen i et nyt Skrig, mere hæst og jammerfuldt end noget tidligere.

Nu var det Margrethes Tur at holde sig for Ørerne. Men det hjalp ikke. Hun begyndte at føle sig syg, var ganske svimmel og havde kun én Tanke, at komme bort fra denne Jammer, der ingen Ende syntes at få. A, var hun blot gået hjem, inden det begyndte — hvor kunde Mama dog glemme hende, når hun vidste — — og hvordan skulde hun komme af Sted, nu på denne Tid af Natten? Men så faldt det hende ind, at Pigerne vist måtte være oppe.

Køkkenet lå for Enden af Korridoren. Døren stod på Klem, der faldt Lys ud gjennem Sprækken — dér måtte de være. Men inden hun var kommen på Vej, gik Sovekammerdøren, lige ved Siden af hende, op på vid Væg, og i Lysskæret der inde fra så' hun Pastoren i Armene på et højt, fremmed Fruentimmer: „Er der nogen?“

råbte hun skarpt, og da hun i det samme fik Øje på Margrethe, der gjorde sig så lille som muligt, føjede hun myndig til: „Stå ikke dér og gjem sig, men kom og tag fat, jeg har ingen Tid.“

Margrethe var allerede der henne og havde fået Tag i Pastoren, Pigerne kom også farende, og den fremmede forsvandt i Sovekammeret, idet hun mumlede noget om Mandfolk, der altid var til Ulejlighed under Forretningen.

Nå, der havde hun nok gjort noget godt, tænkte Margrethe, mens hun og Pigerne ved fælles Hjælp fik den halvt besvimede Pastor anbragt på Sofaen i Studereværelset. Han var grønbleg i Ansigtet, havde store Sveddråber på Panden og åndede tungt. Pigerne syslede om ham. Men Margrethe stod og så' sig mere og mere vred på ham. Aldrig havde hun troet, en Mand kunde være så fejg — og han, Pastor Skou, der så ofte talte om at stå de ulykkelige bi og trøste de lidende og om Kraften fra Herren i Nødens Time — — jo, det var en dejlig Kraft at ligge dér — — og da han lidt efter foer op og med ynkelig Stemme bad om et Vandfad, blev hun så led ved ham og det hele, at hun var nærved selv at få ondt og jog afsted med Stuepigen, der vilde følge hende hjem.

Ned ad Køkkentrappen listede de sig. Men hen over den mørke Gård og helt hen om Hjørnet af Gaden trængte Olivias Skrig efter dem i Natte-

stilheden. Hun løb, så Pigen knap kunde følge hende, fik Portneren vækket, slap ind, styrtede op ad Trapperne og kimede på, blev ved at ringe, lige til den søvndrukne Pige, der sad oppe efter dem, lukkede op.

„Var Papa hjemme?“ spurgte hun forpustet, snappende efter Vejret. „Nej, Etatsråden var endnu ikke kommen.“ „Hvad Klokken da var?“ Gabende svarede Pigen: „vist tolv.“ „Vrøvl, den måtte være meget mere!“ Hidsig skød hun Pigen, der vilde lyse hende, til Side og råbte med en Stemme, der var tyk og hård af halvkvalt Gråd: „Gå blot i Seng — Mama kommer ikke hjem!“ foer så gjennem Stuerne ind i sit eget Værelse, kastede Klæderne af sig, krøb i Seng og syntes, hun var det ulykkeligste, mest forladte Væsen i Verden: ingen at tale med, at betro sig til, Papa ikke hjemme — og Mama — — nå, med hende var det nu det samme, hende kunde man ikke tale med. Men Papa — Papa! og så græd hun, græd en Tid lang uden at sanse eller tænke andet end at give Tårerne frit Løb. Hvor det var skammeligt og ubarmhjærtigt af dem, at de havde skjult for hende, der var en sådan Lidelse til i denne Verden — og der var naturligvis meget andet, der var lige så slemt, hun heller ikke vidste noget om. Å, hvor ondt det gjorde at tænke på — og på Søsteren — på det smertefortrukne Ansigt, hun havde set et

Glimt af der inde i Sengen, da Pastoren blev båren ud, og Hændernes fortvivlede krampagtige Greb i Lagnerne — og så Skrigene — — de var ikke til at få ud af Ørerne, selv om hun puttede Hovedet nok så langt under Tæppet. Hvorfor skulde det være så forfærdeligt at få et lille Barn —? Der fødtes jo Hundreder af Børn hver Dag — å hvad det var for en Rædsel — — hele Jorden over fødende Kvinders Jammerskrig. Hun syntes, hun så' dem, hørte dem — — — å Gud, hvad var Meningen med det? Så var det jo sandt, hvad der stod i Vielses Ritualet, at det var Syndens Straf — — men var det da Synd at gifte sig? eller var det for nogen anden Synd — for den Snak om Eva og Æblet, det kunde det ikke være — men de sagde jo også, at Gud selv havde indstiftet Ægteskabet — — — ikke til at hitte Rede i, ikke til at hitte Rede i!

Et var sikkert, det kunde ikke være så lykkeligt at blive gift, når dette fulgte med — — det var derfor, de skjulte det for de unge Piger. For om de vidste, hvad hun nu havde fået at vide — — sæt hun selv — nej, aldrig, aldrig!

Angsten tog hende om Hjærtet, så hun blev ganske kold — nej, hun vilde ikke gifte sig, ikke nogensinde! Om så Fætter Christian levede og bad hende aldrig så meget, nej, nej — — for så var det ikke sandt, det han havde sagt, hvordan var

det nu — det sødeste Øjeblik, Livet havde at byde på — — og alligevel, hun havde jo følt, da han kyssede hende — -- nej, det kunde hun aldrig glemme, det var lykkeligt, å så lykkeligt, så — — ja, og blot han trykkede hendes Arm — og det, hun havde set i hans Øjne — og da for Resten i en andens også — og atter tænkte hun på de brune, dybe Øjne, „Hjorteøjnene“, der havde hvilet på hende hin Karnevalsnat og gjort hende så underlig forvirret, at hun et Øjeblik ikke rigtig vidste — — å nej, Snak, hun vilde ikke holde af nogen anden end Christian, hvor meget hun end længtes. Hun var Enke, hans Enke — og nu, hun vidste alt dette, var det jo godt, men så trist, så trist. Livet var rigtig nok ikke det, man troede og håbede — nej, utåleligt var det, især om Natten, når man lå vågen og ikke kunde blive fri for det, der plagede én, men måtte tænke på alt det fæleste, der er til, og kunde ikke finde ud af noget af det — — gid hun kunde sove — sove væk fra det alt sammen — — å, men Olivia! sæt, hun døde, hun måtte vist dø — — — Angsten greb hende igjen, grædende krøb hun sammen under Tæppet.

Tidlig på Morgenstunden, just som hun endelig var faldet i Blund, vågnede hun ved, at Papa stak Hovedet ind ad Døren til hende, med Ansigtet ganske hvidt af Sæbeskum, og råbte lystig:

„Gratulerer til den nye Værdighed, Tante Margrethe — værs'go' og gratuler igjen — Bedstefader til en Dreng på otte Pund!“

Margrethe foer op over Ende i Sengen og spurgte åndeløst:

„Men Olivia, Papa — er hun — er hun død?“

„Død? Hvor vil du hen — man dør s'gu ikke så let — hun har det brillant — — efter Omstændighederne.“

Margrethe sad stille og trak tungt efter Vejret. Det gjærede underlig dumpt i hende. Skulde hun nu ikke tale med Papa, sige ham, spørge — — men så nikkede han til hende og lo:

„Sikken en søvnig Moster — nå, sov du kun igjen — fy for Pokker, så den Sæbe strammer — jeg vilde blot bringe dig den glædelige Efterretning —“ og så var han borte igjen.

Glædelige Efterretning! Ja vist, det var jo også glædeligt, at det var overstået, — det gøs i hende — og at hun ikke var død — — men vidste Papa? Å, naturligvis vidste han — — uf, hvor det var noget forfærdeligt noget alt sammen, det var ækelt at være til! Så vendte hun sig med et Kast mod Væggen og sov tungt til højt op på Formiddagen.

VIII.

Det kom snart for Dagen, at Margrethe havde været til Stede en Del af Natten under „Begivenheden“. Pigerne sladrede til Fruen, og Olivia fortalte det igjen til Mama, og Mama vidste i sin Forskrækkelse og Befippelse ikke sine levende Råd. Skjænde på Margrethe turde hun ikke, fordi hun ikke for alt i Verden med et eneste Ord vilde hentyde til sligt overfor en ung Pige. Det var allerede galt nok, som det var, men tale med hende om det, sige hende med rene Ord — — Gud, begyndte man først, var det ikke muligt at vide, hvad Margrethe kunde falde på at spørge om — Etatsrådinden blev ganske rød ved Tanken. Det var græsselig besværligt at være Moder for sine unge Døtre nu til Dags, man kunde så gjøre, hvad man vilde, for at holde dem borte fra alt urent, alt, hvad der kunde besmitte deres Uskyldighed og Sjælsrenhed — og Etatsrådinden sukkede dybt — deres Nysgjerrighed gik over alle Grænser for det passende — og skulde man tilfredsstille

den, så kunde man lige så godt sige Farvel til Uskyldigheden med det samme!

Nej, hun måtte tie, tie som en Mur, så glemte Margrethe det nok — ret meget kunde hun da endelig ikke have fået at vide. I Sovekammeret havde hun jo, Gud være lovet, ikke været.

Så lod hun sin Harme gå ud over Pigerne, der havde været så utilgivelig forsømmelige ikke at skaffe Frøkenen hjem. At hun havde givet Ordren, var hun vis på. Men rigtig nok havde hun givet så mange Ordrer og jaget sådan omkring med dem, at det ikke var godt at sige, hvem der var Synderen.

Etatsråden var vred for Alvor og lod Mama det vide. Det var ikke noget at lade en ung Pige dumpe ind i, når man ikke havde sagt hende ordentlig Besked i Forvejen — han havde altid været imod hendes forrykte Fortielsessystem overfor Døtrene — nu havde hun Følgerne. Margrethe gik og hang med Næbbet som en syg Kylling og tabte både Huld og Kulør over den Historie. Men nu skulde det have en Ende. Vilde ikke Mama, der var nærmest til det, vilde han. Naturligvis kunde man ikke lige på én Gang lukke Øjnene op på hende, men hun var gammel nok til at vide Besked som et voxent Menneske. Det kunde være yndigt nok med al denne Renhed og Uvidenhed, men Fandens upraktisk var det — — nu havde Mama rådet så længe, nu

vilde han råde for en Gangs Skyld, og til en Begyndelse skulde Margrethe lære noget: Naturhistorie, Fysiologi o. lign., så slog man to Fluer med ét Smæk, hun gik jo her og drev og fangede Griller. Han skulde den Dag i Dag se at få fat i en Lærer.

Men så havde Etatsrådinden nær besvimet og svor, at om han vilde tage hendes sidste Blod-dråbe, skulde det aldrig ske: en Lærer og Fysiologi! At han ikke skamrødmede over at tage de to Ord i Munden på én Gang, når Talen var om en ung Pige! Men sådan var de Mandfolk, aldrig kunde de tage Hensyn til det, der var det fineste og delikateste i en Kvindes Væsen — hendes Blufærdighed — de var rå og brutale, forstod ikke Kvindesjælens sarte Rørelser o. s. v. o. s. v.

Det var Etatsrådindens Kjæphest, og så snart hun besteg den, plejede hendes Ægtefælle skyndsomst at overlade hende Valpladsen. Han havde alle Dage været altfor optaget af sine Forretninger og mange Interesser til at tage sig synderlig af sine Døtres Opdragelse, det var Mamas Departement, og han anvendte kun yderst sjælden sin Myndighed imod hendes Foranstaltninger. Men denne Gang var han fast, og alt, hvad Etatsrådinden opnåede efter endeløse Disputer var, at Margrethe skulde begynde med at lære Botanik, da denne Videnskab efter Mamas Mening var den anstændigste Form

for Naturkundskab, hun kjendte, eller rettere sagt — ikke kjendte.

Imens gik Margrethe, som Etatsråden sagde, og hang med Næbbet. Skrækken og Uhyggen fra hin Nat sad hende endnu i Blodet, og det hjalp ikke, at Papa kjælede for hende mere end sædvanlig, og heller ikke, at Mama gav hende en ny Kjole, som hun slet ikke trængte til. Hun var for det meste overladt til sig selv, Etatsrådindens bedstemoderlige Pligter kaldte hende nu lige så uafviselig til „den lille“, som de moderlige havde kaldt hende til Olivia. Så sad Margrethe hjemme alene i Dagligstuen med Lysdugen eller lå og drev på sin Sofa og sloges med Tiden, den langsommelige Tid, hun ikke kunde få til at gå, med Tristhed og Lede ved alt — og så med sin Samvittighed.

For det stod dårligt til med alle de Løfter, hun havde givet sig selv og Pastor Jensen den sidste Gang, de talte sammen — — og, Gud, så mageløs han havde set ud i det Øjeblik! Så blidt havde han trykket hendes Hånd, at hendes Hjærte var begyndt at banke derved, og så havde han haft Tårer i Øjnene — Tårer for hendes Skyld! Der var — jo, der var ligesom noget engleagtigt ved ham. Og hun havde turdet sværge på, det var den letteste Sag af Verden at holde fast ved ham og alt, hvad hans var — om det så blot var, for at han kunde se sådan på hende én Gang til.

I det Øjeblik kunde hun godt have gået i Kloster, blevet Nonne — — ja, hvorfor var der ingen Klostre mere? Dér måtte det være let at leve i Gud, når der intet, slet intet var til at forstyrre én, og alle kun tænkte på det — ja, kunde hun blot blive Nonne! Så kunde hun vist også bede til Gud, — Bønnens Kraft havde Pastor Jensen talt meget om, men hun kunde så dårlig komme af Sted med det. Som nu den Nat henne hos Olivia, da havde hun så bestemt vidst i Forvejen, det ikke kunde hjælpe — uf, den Nat og alt det forfærdelige, hun dér havde oplevet, det var, ligesom det råbte imod alt, hvad Pastor Jensen havde fortalt om den kjærlige og nådige Gud, der forbarmede sig over Menneskenes Elendighed. Hvad skulde al den Lidelse til?

Og når hun prøvede om Aftenen på at bede, når hun var i Seng og ganske alene, vidste hun aldrig, hvordan hun skulde få begyndt, eller hvad hun helst skulde bede om. Så blev det blot til „Fader vor“. Men der var det svære ved det, at hun kunde det altfor godt udenad, for selv om hun foresatte sig at sige de første to, tre Bønner rigtig langsomt og tænke over hvert Ord, så var det, som om hun havde to Hjærner, hvoraf den ene altid kilede forud med de andre Bønner, længe inden hun var færdig med „ske din Vilje“, og så gik det tilsidst i ét uden Mening.

Hun var vist et skrækkelig slet Menneske, for sådan kunde det ikke stå til med nogen anden — med Veninderne ude på Landet f. Ex. Sådan de havde fortalt om, hvordan de bad af deres inderste Hjærte og følte sig trøstede ved Bønnen alene, selv om det, de bad om, ikke skete — og det, havde hun da fået ud af dem, gik ikke så sjældent på. Men de kunde nu også sagtens, for de havde Pastor Jensen ved Hånden, og var der nogen, der kunde give én Tro, var det ham — hvorfor — hvorfor havde hun dog ikke kunnet blive derude lidt endnu, så havde det måske hjulpet?

Ja, og så måtte hun jo sige sig selv, at hvis Gud brød sig så meget om hver eneste Menneskesjæl, der gik syndig og vildfarende om, sådan som nu hun selv — hvorfor havde han så ladet de tossede Unger blive syge, så Tante Malle måtte rejse væk, og hun måtte hjem, før hun var bleven rigtig troende? Nå, og når så Gud ikke brød sig om hende, hjalp det jo ikke, hun bad, for Troen var en Nådegave, der kom fra Gud selv, havde Pastor Jensen sagt de hundrede Gange — — å, det var ikke til at finde ud af, altsammen lige umuligt at begribe.

Og så var der Papa. Han var så stærk og frejdig og vis i sin Sag, lige så vis som Pastor Jensen på sit, og han troede ikke et Muk på det hele, hverken på Christus eller Mirakler eller et

evigt Liv — — hvem havde så Ret? Her hjemme var det Papa — dér ude så vist den anden.

Kunde man blot lade være at spekulere over det, især når man som hun ingen Ting vidste, men alt kom sådan dumpende ind på én, som nu dette med et lille Barns Fødsel — — ikke var det til at få ud af Tankerne, og hver Gang det kom igjen, var det, som hun måtte skrige af Skræk for, at sligt var til og lå og ventede på os, og hvad var så det næste? Var alt dette Livet — Livet, hun havde længtes efter, higet imod alle Dage? Hvad hjalp det så, man blev klogere, fik mere at vide, når der dog bestandig var nye Gåder at gætte til alle Sider — hu, utrygt var det at leve, et Filter, et Virvar det hele — og hvad skulde man gjøre for at få Rede på det?

Ja — ét Svar var der rigtig nok, bestandig det det samme: forelske sig, forelske sig. For det havde hun følt den Gang, det var som en brusende Strøm af noget nyt og sælsomt lykkeligt, der hvirvlede én med, så man glemte alt andet og kun var til i det ene. Hvad der så end fulgte på, ud i den Strøm måtte hun, vilde hun — — men det var ikke sådan at løbe til, det gik ikke så nemt, skjønt hun havde prøvet på det, nu, hun var begyndt at komme ud på egen Hånd, havde været på Bal et Par Gange og gik Tur

hver Dag uden Mama, der evig og altid hang over Olivia og den lille.

Der var også blevet livligere hjemme, siden Papa havde taget sin Afsked fra det Embede, han i en lang Årrække havde beklædt i Ministeriet, og for Alvor kastet sig ind i det offentlige Liv. Det var i Efteråret 1877, og det første Provisorium bragte ham helt og holdent over i Oppositionens Rækker. Fremmede Elementer, deriblandt adskillige af den „nye Tids“ fremragende Mænd særlig fra politiske Kredse fik Indpas i Hjemmet, hvor tidligere kun Familjekliken havde holdt til. Ved et Par Middagsselskaber i Vintrens Løb blev ingen af Slægten indbudt, et hidtil ukjendt Særsyn, skjønt Etatsrådinden strittede imod alt det, hun kunde, og erklærede, hun siden næppe turde se sine kjødelige Slægtninge lige i Øjnene.

Men for Margrethe var denne Art af Selskabelighed ikke til videre Opmuntring. Hun ærgrede sig bestandig over, så fjoget hun var i Selskab hjemme.

Hvorfor skulde de også altid spørge hende, om hun havde læst den nye Bog, eller set det Stykke, eller hørt den og den Taler i Rigsdagen, eller hvad hun mente om Partistillingen? Hun måtte jo ingen nye Bøger læse, kom kun i Theatret, når de gav noget gammelt Skrab, Elverhøj eller en

Ballet, og hun syntes, . Politik var det kjedsommeligste af alt på Jorden.

Hun havde set et Stykke, hvor den unge Pige sagde nej til alt, hvad der blev spurgt om, og ved hvert Middagsselskab hjemme forekom hun sig selv at spille den Komedie.

Når hun på de fire, fem første Spørgsmål, hendes Bordkavalér henvendte til hende, havde svaret nej, så' de altid så ynksomt-overlegent på hende, at hun blev gal i Hovedet og Resten af Måltidet var tvær og sagde nej på Dril, hvor hun kunde have sagt ja eller svaret manérlig. Hun mærkede godt, hendes Faders Gjæster mente, hun var en Gås, og det kunde gjøre hende så vred og ærgerlig — men Munden på Gang fik hun alligevel ikke.

Nej, så var det rigtignok noget andet, når hun var på Bal eller i ungt Selskab, dér gik det anderledes til, dér var hun i Vælten, morede sig — og blev fundet morsom.

Hun var dog ikke af dem, der gjorde Lykke hos alle. Men én og anden, sommetider to, tre på en 'Aften, opdagede hende, og så forstod hun at holde dem i Ånde. Ikke at hun selv var betagen, eller var hun det en Smule, var det Dansen, Musiken eller selve den viltre Leg med Ord og Øjekast og Minespil, der hidsede hende. Men hun

kunde lade, som hun var med, skuffende gjøre efter alle de små Tegn på en Balnats flygtige Forlibelse. Hun vidste præcist, hvordan det virkede, når hun sendte et blødt, fugtigt Blik stjålent til den, hun talte med, hun kunde lade sig overraske i et sådant Blik og næsten tvinge Rødmen op i Kinderne, når hun, som greben, sænkede Lågene og lod Brystet stige og synke et Sekund som i et Suk — og hun kunde drillende, frittende ægge Køligheden, så den slog Gnister, og så parere et vovet Udfald eller en lidt for dristig Tilnærmelse med en egen dameagtig Sikkerhed.

Så kunde nu og da et Håndtryk eller en forblommet Tilståelse, hvisket i et heldigt Øjeblik, jage hende Blodet hedt til Hjærtet, og der kunde fare gjennem hende som et Glimt af overstadig Jubel, at nu var det der — nu — nu — — og hun blev vild, kåd, uimodståelig tillokkende i denne pludselige Rus.

Men blot hun kom ned i Vognen eller indenfor i den blå Stues hjemmevante Ro, var det borte som et Kornmod, og hun huskede indtil Pinagtighed, hvordan det skulde være, hver Rørelse i hendes Sind, hans Kys, hans Håndtryk, hans Ord havde fremkaldt den Gang — — og så var det slet ikke det, og hun var vis på, hun aldrig kunde elske nogen anden end ham, at hun var dømt

til at gå ene gjennem Livet — så græd hun sig led og tom på ny, og så rippedes alle de gamle Historier op med Tvivl og Uro og Selvplageri, til det næste Bal eller anden Selskabelighed optog hende igjen.

Vilde det da aldrig komme?

IX.

I Løbet af Vinteren begyndte hun så at lære Botanik. Mama havde fået fat i en Lærer efter sit Hoved. Der var just på den Tid en yngre Mand, som gjorde Furore i Pigeskolerne i dette Fag.

Vidtgående og grundige var de Undersøgelser, Etatsrådinden i al Hemmelighed anstillede, forinden hun vovede at betro ham sin Datters Undervisning. Og først da han tilfulde befandtes at være et Pragtexemplar af den sjældne Art, Dydsmønster, slap hun Margrethe ind på ét af de privateste af hans private Kursus. Det bestod kun af to Elever, Margrethe var den tredje.

Hun havde taget Papas Meddelelse om, at nu skulde hun „lære noget“ som én af de ubehagelige Overraskelser, dette kjedelige Liv er så rigt på, havde gjort den Modstand, hun kunde, først søgt at plage og kjæle sig fri, og da det mod Sædvane ikke hjalp, gået og været muggen i to, tre hele Dage. Ingen Hjemmesko bragt ham, når han kom

hjem, ikke været der med sit Kys og sin Hjælpen ham Overfrakken på, når han gik ud.

Stenhård, granitfast skulde Papa mærke, hun kunde være, lige til han gav efter. For det var dog altfor utåleligt, nu, man endelig var bleven en voxen Pige, så at skulle sidde på Skolebænken og lære Lektier igjen — hun fik næsten Kvalme bare ved at tænke på det.

Men Papa var både døv og blind, og da Dagen kom, måtte hun på Kursus. Og så var det oven i Kjøbet en Morgentime! At tænke sig, at stå op Klokken ni Vinterdage, gå i Slud og Søle for at være på Pletten i den anden Ende af Byen Klokken ti, det var oprørende. Stupigen, der havde været en halv Snes Gange ved hendes Seng, før hun fik hende op, havde fået Kjærligheden at føle. Det rystede i hele Huset, da Margrethe smækkede Gangdøren i efter sig den Morgen.

Men så, da hun kom igjen, omtrent ved Frokosttid, sådan en Forandring! Hun gik og trippede ude i Entréen for at vente på Papa, og da han kom, fik han den gladeste Modtagelse og et Kys, så velment, at det ligesom bad om Afbigt for alle de sure Miner. Og Hjemmeskoene var varme og Stuefrakken med, og ingen Ende på hendes små Opmærksomheder ved Frokostbordet, hvor de var alene. Mama var på Morgenstunden hentet hen til Olivia. Den lille havde ondt for Tænder.

Da han med et lidt spydigt Smil og det Blik fra Øjekrogen, der kunde udtrykke allehånde, spurgte hende: „Nå, hvordan var det så at gå i Skole, lille Jomfru?“ var hendes Ansigt et eneste strålende Solskinssmil.

Å, det havde været så interessant, hun kunde ikke tænke sig noget morsommere. De havde hørt om Celler og Bladgrønt og havde set det alt sammen i Mikroskopet — — og så var der dem, hun læste sammen med, sådan to søde Piger!

Ellen Bramsen, hun var vist voldsom dygtig og begavet — men for Resten et lille Fæ, havde den anden, Ludovika v. Arndt sagt — Gud, sådan en Pige! Hende skulde Papa bare se, hun var mageløs — så smuk og så klog på Verden. De havde strax besluttet at være Veninder.

„Nå, det var jo rart,“ mente Papa, „men Skolemesteren?“

„Å — han — —“ så nødig Margrethe vilde, blev hun dog rød, men skyndte sig at række efter Salatfadet og få en stor Portion på sin Tallerken, „ja, tænk Papa, han er ung, det vil sige ikke sådan ganske ung — og så er han smuk, du — jeg tror aldrig, jeg har set nogen så — — og så alvorlig, men umådelig interessant. Det vil sige, han taler jo kun om Botanik og slår ikke et Smil, selv når der er noget at le af — — men hør, Papa, du må hjælpe mig med Lektien og høre mig.

Ikke for aldrig det turde jeg komme dér uden at kunne mine Ting, for Gud, sådan Øjne han låner én, når man svarer dumt! Men jeg glæder mig alligevel umådelig til næste Time — å, jeg vilde ønske, det var i Morgen!“

„Hm!“ det var et meget sigende Ansigt Etatsråden satte op, „ser vi det — ser vi det!“

Men Margrethe stak Armen ind under hans, lagde Hovedet op til hans Skulder, missede med Øjnene og sagde kjælent-surmulende:

„Søde Papa — ikke drille. Det var tosset af mig — men jeg kunde jo ikke vide — —“ så, nu havde hun igjen nær forplumret sig, for det, hun ikke for alt i Verden vilde tilstå, men siden lå og tænkte på inde på Sofaen i sin egen Stue, det, der havde gjort hende så fornøjet og helt havde forandret hendes Syn på „Skolebænken og alt det“ var jo netop, at dette bebrillede, gammelagtige, kjedelige Nummer af en Lærer, hun havde været overbevist om, Mama havde snuset op til hende, havde vist sig at være en ung Mand, og oven i Kjøbet var han smuk, og så høj og stor med brede Skuldre, udmærket Figur og klædt — Gud, som al Ting sad på ham — formelig imponerende, da han stod og bukkede for dem, noget stivt, og — voldsom alvorlig — — men, Herregud, så adstadig som i Dag var han vel næppe altid. Han måtte kunne tøs op, det skulde hun magelig

være Mand for — og hun slog Knips med Fingrene, blot ved at tænke derpå. Så morsomt de skulde få det, de to Gange hver Uge hele Vinteren! At sidde dér, de tre ganske alene med en ung Mand — — der var noget, som mindede om Bal ved det, sådan mellem Dansene, når man fik sig en lun Passiar to, tre i et Kabinet, formelig en pikant Situation.

Og så Veninderne. Ludovika, Gud, hvor hun var sød! Og alt det, hun vidste! De havde allerede talt fortrolig om alt muligt på Hjemturen, og Ludovika var bleven som himmelfalden, da hun mærkede, hvad for et Barn Margrethe endnu var — — og så havde hun lovet ved Lejlighed at fortælle hende alt — alt — — å, hvor hun glædede sig til det og alt det andet!

Men Glæden blev dog ikke helt ublandet, for det var tydeligt, at han i alt Fald var svær at tø op, skjønt Margrethe gjorde sit muligste. Men alle de små Fif, hun havde lært sig på Ballerne, viste sig her magtesløse og prellede af, hvert et, mod hans uforanderlige Læreralvorlighed.

Så prøvede hun en anden Taktik. Hun lærte sine Lektier på en Prik, kunde endog mere, end der stod i Bogen, takket være Papas Hjælp og Overhøring, hendes Øjne hang ved hans Læber, som var det hendes Livs største Interesse at fange hvert Ord, han sagde om alle disse Planter, om

Slægter, Arter og Individer, skjønt hun ikke fandt det en Smule morsommere end det meste andet i denne kjedsommelige Verden. Og så begyndte hun virkelig at fornemme ligesom Tøvejr i Luften.

Men det var for Resten heller ikke så uinteressant endda, fandt hun, da de nåede Læren om Blomsternes Kjøn og Formering. At der var Han- og Hunblomster til, at nogle boede hver for sig på samme Træ, andre helt adskilte, at de dog fandt hinanden, når Tiden kom, akkurat som med Menneskene — sådan f. Ex. den kjønne Historie om *Vallis neria spiralis* — det var hele Romaner.

Og så at man kunde tale om det, sådan ganske ugenert, som han gjorde det, når han åbnede Frugtknuderne, viste dem det befrugtende Støvs Vej gjennem Arret og Støvvejen ind til Æggene, talte om Hanblomstens og Hunblomstens Kjønsorganer og alt det, uden at blinke, uden at blive rød, som om det var den naturligste Sag af Verden. Det var det også, det følte hun lige til Bunden af sit Hjærte. Blot man talte rigtig ud om Tingene, alvorligt og kjønt, som han gjorde det, var det slet ikke flovt — — hvorfor havde dog ingen gjort det før?

Men mon Mama egentlig vidste alt dette — nej, men hun skulde rigtig nok heller ikke få et. Muk at vide om det?

I særlig kritiske Momenter kneb Ludovika, højrød i Hovedet af undertrykt Fnisen, hende i Armen, så hun havde blå Pletter deraf, men Margrethe lod, som hun ikke mærkede det, for det var flovt, og det forstyrrede hende i den Nydelse, hun havde af, hvad han fortalte. Det var formelig poetisk, syntes hun, når han skildrede, hvordan i Planteverdnen det hele, store Forplantelsesværk går for sig så stille og varsomt, uden Lidenskaber, uden Drifter, hvordan ud af de åbnede Støvknappe det befrugtende Støv drysser over Arret i Blomsternes Kalke, føres fra Blomst til Blomst med Vinden eller Vandet eller Insekternes Vinger. Og han blev veltalende over dette Emne, der kom Liv i Øjnene, og op bag Ørerne ind over Tindingerne blev han rød — han kunde altså blive varm. Så blussede hendes Kinder, og hun søgte at møde hans Blik, tilkjendegive ham sin Forståelse — og det var ikke helt forgjæves, mærkede hun nok. Uvilkårlig henvendte han hyppigere Talen til hende end til de andre, til disse blågrå Øjne, der syntes at suge hans Ord til sig med en så umiskjendelig forstående Beundring, at den gjorde ham opmærksom og drog til, mens han i Ludovikas kokette Fnisen og Ellen Bramsens praktiske og sunde Viden fandt en Modstand, som irriterede ham.

Ludovika havde holdt Ord og givet hende fuld Oplysning om alt, hvad hun ikke vidste, og

den Dag havde hun grædt i sin blå Stues Ensomhed, næsten som hun græd hin Nat hos Olivia. Det havde forekommet hende som en Rædsel, så hæsligt, så frastødende, at hun atter svor aldrig at ville gifte sig. Og dog brændte denne nye Viden sig ind i hendes Sind som en ulmende Glød, der øgede hendes Uro og den febrilske Venten og Længsel, der kunde falde over hende som et Mareridt.

Hendes Fantasi kredsede uophørlig om dette nye Mysterium, hendes Drømme foruroligedes deraf, hun var hjærtesyg og fejlede dog ingen Verdens Ting. Hun blev sær og urimelig og havde syv Sind over én Dørtærskel. Livet var en Plage, og Kjærlighed — hun gøs ved Tanken om, hvad den kunde bringe, og ønskede sig i Blomsternes, Planternes Sted — og så var det dog for koldt, for lidet svarende til alt, hvad hendes eget Blod hviskede om og forlangte. Herregud, hvad Verden var for et Vilderede — det var det eneste visse, hun kom til som Resultat af sine Erfaringer.

Så var det en Aften på et Familiebal, én af de voxne Fætre, en god Ven af Christian, i en Dans fik hende hen i et Hjørne, hvor de var lidt for sig selv, og bad hende, „der jo var et fornuftigt Pigebarn og altid ved Muffen“, sagde han, hjælpe ham og nogle andre af Christians Venner og Kammerater at skillinge sammen til den stakkels

Pige og Barnet, for det var s'gu rent skidt fat med dem. Der var nok kommet en Del ind ved Auktionen over hans Billeder, men noget Gjæld havde han haft, og nu stod den bare Elendighed for Døren.

Margrethe forstod ham ikke. Christian var i den sidste Tid begyndt at svinde bort af hendes Erindring.

„Hvad for en Pige? Hvis Barn?"

„Hans for Pokker — — jeg troede, du vidste — —"

Hun var varm og ophidset af Dansen, havde moret sig brillant, var rigtig i Humør, og nu på én Gang — — hu! hun kom til at ryste som af Kulde, og følte, hun blev bleg og så' op til ham med et underlig hjælpeløst Blik — — men fik så Tag i sig selv og sagde hurtig, snappende efter Vejret:

„Ja — ja — — naturligvis, alt, hvad jeg har, det er ikke meget, men — — jo, det er sandt, jeg har to hundrede Kr., jeg fik af Papa til en ny Silkekjole. Vil du have dem? Lad mig se, kom i Morgen — eller, jeg skal sende dig dem — —"

„Død og Plage! to hundrede Kr.! du er s'gu en god Pige — men går det an? Din Fader — —"

„Vrøvl!" sagde hun hårdt, „lad mig om det."

„Næste fire Par! Dans ud, dans ud!“ råbte den opførende Herre og trak Fætteren i Ærmet.

„Det er vores Tur,“ sagde han og lagde Armen om hende. „Det kom hende nok uventet“, tænkte han, mens de dansede, „men, hvad Fanden — det troede jeg, alle vidste.“

Den Nat måtte Vognen vente i timevis på Margrethe, skjønt hun havde Mamas strængeste Ordre til at komme hjem Kl. to i det seneste, når hun var alene ude.

Men hun var ikke til at få af Sted, var ikke af Gulvet. Kådere end nogensinde satte hun et flammende Liv i det hele. Aldrig før havde hun gjort sådan Furore. Men midt i Vrimlen af Polkaer og Galopader, og mens de hviskede hende i Øret under Dansen, og hun lo og så' dem ind i Øjnene med en brændende Glans i Blikket og intet Sekund glemte at ægge ved Svar og Modsigelser, med halve Håndtryk og en mere end halv Hengivelse af dette kraftige, bløde, varme Pigelegeme, hvis Magt hun kjendte, løb Tankerne sur i hendes Hoved om dette ene, hun intet Øjeblik tabte af sin Bevidsthed — — og sommetider var det det vildeste Vås: ikke et Ord sandt om denne Pige og dette Barn, som var hans — — Vrøvl og Løgn, Vrøvl og Løgn alt sammen — — — og sommetider var det sandt — og så var det den dybeste Sorg og Fortvivlelse, rigtig som noget rev og sled i hende

et Sted med skarpe Kløer og Negle — — og så var det ligesom igår, han havde kysset hende, og hun ventede på ham endnu, og han kom ikke — — — og det var hendes Skyld, den andens — — og hende havde han også kysset — — og Barnet, Barnet! — — hun syntes næsten, hun skreg ved det og så' sig om — —.

„Vil De polkere, Frøken? Det er Rheinlænlænder" — og hun blev ført af Sted, trykket op mod et stivet Skjortebryst, så tæt, at hun kunde føle, hvor varm han var og de stærke Slag af den forpustede Mands Hjærte: „Ja — Armene i Siden — hører De — — og så tramper vi — —" råbte hun kåd. Tramp, tramp! Og hun lo, så det klang igjen og foer ind i hans Arme som til en Omfavnelse.

„Afdansning — Afdansning!" Champagnegaloppen klukkede og knaldede. De dansede hende ned ad Trapperne, ind i Vognen.

Men da hun kom hjem, var hun altfor træt og fortumlet til at kunne andet end lægge sig i Seng og sove. Og så var det sært, hvor hurtig alligevel Indtrykket fortog sig. Hun måtte næsten tvinge sig til at græde Dagen efter, og hun syntes dog, hun måtte græde. Det, der blev tilbage, var blot en kjedsommelig Modbydelighed, en Slags fysisk Væmmelse ved Mindet om den døde Fætter, hans Kys og hendes Forelskelse, det, hun jog fra

sig som en ond Drøm, et giftigt Kryb, man kunde træde ihjel — — og så listede Tanker og Drømme sig mere og mere om Dr. Henning Møllers mandige Person.

Og nu imødegik hun Ludovikas stadige Udfald imod ham for hans Dyd og Koldsindighed med stor Iver. „Han var blot bedre, renere, ædlere end alle andre“, erklærede hun med en erfaren Dommermine og var glad, hun aldrig havde fortalt Ludovika noget om Christian.

For Resten gik Dagene som sædvanligt, ikke det ringeste nyt, ikke noget, der lignede en Opdagelse, det samme idelig og idelig gjentagne Spørgsmål, når hun stod op: hvordan skulde hun få den Dag til at gå — og den næste, og den næste? Nu og da et Bal eller et Selskab og fremfor alt Botaniktimerne, bragte vel en Smule Afvexling, men det var også kun en Smule, og så var der de Dage Besværet med at komme tidlig op, Dagen var på den Måde endnu længere, og så Lektierne. Hun syntes ordentlig, alt det Mas tog på hende.

Vinteren var ved at takke af, og den kjedelige Tid var kommen, hvor det efter deres sene Middag hverken var mørkt nok til at tænde Lys eller lyst nok til at lade det være. Olivia skrantede påny, og dér gik Mama hen, så snart hun havde sunket den sidste Mundfuld Kaffe. Papa tændte strax Lys og satte sig til at skrive. Han

havde en ny Pjece på Stabelen mod Provisoriet — uf, den væmmelige Politik slugte ham helt og holdent! Og Margrethe drev ind i sin egen Stue under Påskud af at trænge til en Lur, enten fordi hun havde været sent oppe Aftenen før eller tidlig oppe samme Morgen, men egentlig fordi Timerne dog gled tåleligst af Sted, mens hun døsede mellem Søvn og Vågen på sin Sofa, til Mama kom hjem, og det var Thetid — hvad var der desuden andet at gjøre med sådan en tosset Aften, når man ikke skulde ud?

Papa holdt af en god Middag med kraftige Retter og rundelig Vin, og Margrethe slægtede ham på i den Retning også. For tung til at drømme, ugidelig, tanketom kunde hun lade sig glide ind i blot at have en eneste Fornemmelse, Tilværelsens Kjedsommelighed, der svøbte sig om hende som en Tåge, hun blev borte i, og hvoraf hun kun vågnede med et Sæt, når hun var falden rigtig i Søvn og drømte, hun faldt på Gulvet. Så skuttede hun sig ærgerlig til Rette mellem Puderne på ny og døsede væk igjen. Eller hun fulgte med et dorsk Blik Guldsnirklerne i det imiterede Silketapet, hun akkurat kunde skimte i Tusmørket, et Sving op ad og så et Blad, en Bugt ned ad og så en Blomst — — blot hun kunde lade være at se det, men hun kunde ikke, selv om hun lukkede Øjnene — — uf, hun gad egentlig ikke ligge her — gad slet

ikke rejse sig — kjedeligt, kjedeligt, kjedeligt — — det tog formelig Rhytme fra Svingene i Tapetmønstret — — å, at noget vilde ske, vilde komme — — å, at noget vilde ske!

Andet Afsnit.

I.

Og så skete der endelig noget.

Det var en Aften på et Bal i Studenterforeningen. En Rus blandt Fætrene havde fået Margrethe med under Mamas Vinger.

Før Ballet var der Studenterkomedie, og i den havde Hr. Henning Møller en Rolle. Han var Gladiator, én af Hovedpersonerne i Stykket, der travesterede en sentimental græsk Heltekomedie, som i Øjeblikket gjorde Furore i det rigtige Theater på Kongens Nytorv.

Først blev hun flov ved at se ham — han var i Tricot med en Smule Kappe over sig, så godt som nøgen — og da hun hørte Mama hviske til sin Naboerske, at dette ligefrem var anstødeligt, når man tog Hensyn til, at unge Piger — — o. s. v. — — syntes hun næsten, Mama havde Ret og undgik at se på ham.

Men så hørte hun én hviske til en anden bag ved sig: „Gud, Caroline, hvor han er dejlig skabt!

Sikken et Bryst, sikke Arme!“ Og rundt om hende lød halvhøje Udråb af Beundring: en Herkules! en Akilles! og så fik hun lidt efter lidt Øjnene op for dette kraftige, næsten overdrevent udviklede mandlige Legemes Skjønhed.

Ja, det var skjønt, underlig betagende skjønt, det var ligesom hun blev ganske angst og bange ved at se — og dog så' og så' hun, hørte ikke på de andre Skuespilleres Snak. Morsomhederne forstod hun ikke, hun kjendte ikke Stykket, de parodierede, og Latteren i Salen sårede hende, især når den gjaldt ham.

Scenen var tom for hende, når han ikke var der, men var han inde, sad hun åndeløs, fulgte hver en Bevægelse af hans Legeme, Musklernes Spil under det tynde, stramme Stof, det brede Bryst, der hævede og sænkede sig under Åndedraget, så taktfast og regelmæssig, som var Træthed og Anstrængelse noget umuligt noget, og Armene, helt nøgne, hvor så' de stærke ud — som måtte de kunne knuse i et Favntag. Det blev hende ganske trangt for Brystet derved — — og dog — — Gud, hvor var han dejlig! Hvor så' de andre spinkle og kejtede ud ved Siden af ham — — — ja, han var en Mand, som ingen, ingen anden!

Blot han rørte sig, gik eller løb, en Smidighed, en Kraft i hvert Ledemod — — å, det var en

Øjenlyst uden Lige — — blot det aldrig skulde holde op!

Da han endelig efter den fingerede Kamp til Slutning i en grandios Attitude borede det korte Sværd i Skurkens Bryst og satte Foden på hans Nakke, brød Bifald og Latter løs i Salen, og så var det tydeligt, der var andre end hende, der også havde sét og beundret. Der viftedes med Kniplingslommetørklæder og klappedes af små behandskede Damehænder, og Hyldingen gjaldt åbenlyst ham. Atter og atter måtte Tæppet op i bengalsk Belysning.

Men Margrethe syntes, det var altfor brutalt at klappe, hun rørte kun Hænderne ganske sagte mod hinanden i Skjødet — henrykt, hjærtegreben som i et Kjærtegn. Og da Tæppet faldt sidste Gang, lukkede hun Øjnene, for at holde på Synet — — en Mand, det var en Mand.

Hun var ganske ør, da hun rejste sig, så sært tilmode, der piplede hende endog en Tåre frem i Øjekrogen — — så dumt, sæt nogen så' det. Men aldrig havde hun set noget så — — så — — Gud, hvor var han dejlig!

Salen skulde rømmes til Ballet, Mama trak af med hende ind i Sideværelserne, og mens hun stod dér, mod Sædvane ganske stille og tavs, bag en hel Klynge Herrer og Damer, der var i fuld Gang med at kurtisere og få Balkortene fyldte, kom

Ludovika hen til hende, gav hende et lille Dask med Viften og sagde:

„Hvad står du dér og måber efter? Du får aldrig dine Danse besat på den Manér — her er altfor mange Damer, man må være om sig, du!“

„Å, hvad så, — —“ svarede Margrethe ligegyldig, ligesom vågnende og føjede til, næsten mod sin Vilje: „du — var han ikke dejlig?“ — det måtte ud.

Ludovika lo himmelhøjt: „Nå—å— Møller? Jo, Krop er der nok af, og kjøn er den, men det, der skulde sætte Fut i alt det Kjød — pyt! Nej, Tak for mig, hellere den grimmeste lille Spirrevip af et Mandfolk med — — men hør —“ brød hun af, da hun så' Margrethes indignerede Mine, „du tænker da aldrig på at gå hen og forelske dig i ham, den Tørvetriller — — du er da også ved Gud, som du var født igår — —“

Margrethe vilde svare, men i det samme bukkede en høj Skikkelse for hende:

„Har Frøkenen nogen Dans tilovers?“

Det var ham.

Margrethe fik Balkortet frem i en Fart, og mens deres Hoveder undersøgende bøjede sig over det, så' Ludovika hendes Rødmen og det strålende Udtryk i hendes Ansigt. Hun trak på Skuldrene med en ærgerlig-foragtelig Gebærde, der næsten udtrykte noget som Medlidenhed:

„*Perdu* — den Gås!“ tænkte hun, vendte Parret Ryggen og brusede af Sted.

De dansede en Dans sammen og siden Borddansen, og med en sød, beklemmende Fornemmelse lagde Margrethe Mærke til, at han ikke engagerede nogen anden til en hel Dans, end hende. For Resten så' han til eller dansede nu og da en Inklinationsvals med én og anden Dame, han kjendte.

Også en Gang med Ludovika. Og hun benyttede så et gunstigt Øjeblik til at hviske Margrethe i Øret: „Det må man lade ham, danse kan han — han fører rent ud guddommeligt, men andet duer han såmænd heller ikke til!“ Og da Margrethe ikke svarede, vedblev hun: „Herregud! mand dig dog op, Barn! Folk lægger Mærke til dig og fniser i Krogene. Jeg har givet de mest næsvise en Sludder for en Sladder og sagt, det var, fordi du havde Dragen med dig. Du må kvikke dig op, hører du — — jo, I bliver to rare Dødbidere — — når skal det deklareres?“ og så lo hun drilsk og var borte.

Men Margrethe ænsede ikke hendes Snak, ligeså lidt som de Stikpiller og små snærtende Udfald fra hendes Kavalerer, der forgjæves bestræbte sig for at få Liv i hende. Mama var med, og når Mama var med, kunde hun ikke more sig — men hun brød sig heller ikke om at more sig — der var blot ét, hun brød sig om, og det var at se ind

i disse, rolige, lyse Øjne, så strænge og kloge i Blikket, at hun hele Tiden, mens de talte sammen, sad i Forskrækkelse for ikke selv at svare klogt nok, og det var ikke let at passe på. For i ét væk smuttede hendes Tanker fra det, han sagde, fordi hun, trods den sorte, korrekte Dragt, ikke kunde lade være at huske ham, som hun før havde set ham i Gladiatorens Tricot, og hun var så angst, han skulde mærke det, at hun fik den voldsomste Hjærtebanken, når han standsede i Talen eller blot flyttede sig en Smule.

Og dog vilde hun have givet, hvad det skulde være, for at få sagt ham, hvor smuk hun syntes, han var. Men det var umuligt. Ordene blev siddende fast i Halsen, og hun fandt intet andet end en kjedelig Frase om, at Stykket havde været morsomt og var blevet spillet så godt „især af Dem“ føjede hun til — men han fejede det hele hen med en hånlig Bemærkning om, at det var „noget fælt Gøgl“.

De sad mest stille. Han yndede ikke at danse, fortalte han hende strax, denne tåbelige Hoppen omkring var ham imod — ikke en Gang som Legemsøvelse havde den moderne Dans nogen Værd, den tog på Kræfterne i Stedet for at udvikle dem „var hun ikke af samme Mening“?

„Jo — —“. Hun blev rød, da hun sagde det, for hun elskede at danse, Ballerne var jo hendes

Livs eneste Oplevelser — — og så danse med ham! Det var en Nydelse uden Lige. Selv i den mest fejende Galopade var der en så behersket Rhytme i hans Bevægelser, at man næppe blev forpustet. Det sagde hun ham — „og De danser dog så udmærket — — som ingen anden," og hendes Øjne lyste mod hans, men han gjorde blot en let Bøjning mod hende og sagde tørt: „å ja — jeg er godt traineret."

Og så begyndte han at fortælle om, hvad han havde drevet af Legemsøvelser og Sport. Som Dreng havde han partout villet være Trapezkunstner, Kraftamatør. Han var fra en af de større Provinsbyer og havde tilbragt sin meste Fritid som Barn blandt de omrejsende Beriderselskaber, der gjæstede Byen, han boede i. Da han var fjorten, femten Ar, kunde han allerede gjøre dem de fleste gymnastiske Kunststykker efter, og denne Passion havde fulgt ham, selv efter at han havde valgt sit Studium. Der var endnu ingen Dag, hvor han ikke skaffede sig Tid til i det mindste et Par Timer at holde sin Færdighed i Trapezen vedlige — uden at have gået et Par Mil lagde han sig aldrig i Seng. Fra ganske ung af havde Bjærgbestigninger interesseret ham. Det var kommet ganske naturligt, når han gjorde Udflugter på Botanikens Vegne. Og han fortalte om farefulde Expeditioner til de højeste Punkter, nogen Turist endnu havde

nået, én Sommer i Nordlandene, en anden i Alperne. Og Margrethe lyttede i Spænding, i Angst, når Faren syntes overhængende, og hun måtte berolige sig ved at se ham sidde dér lyslevende for sig — — altså var han sluppen levende fra det.

Han talte med en vis docerende Langsomhed, i brede, lange Sætninger, der forhalede Resultatet i det uendelige. Men for Margrethe havde alt, hvad han sagde, den højeste Interesse, var nyt og fængslende, og det, at han talte, blev ved at tale, bestandig om sig selv, forekom hende at være den mest smigrende Fortrolighed. Hun havde kun Anledning til at sige lidt; et Spørgsmål nu og da, et Udråb var alt, hvad han behøvede for at holdes i Gang.

Af de dansende rundt om dem var de efterhånden trængt tæt sammen, hvor de sad, og en Gang ved et uventet Puf af et Par, der var ved at falde, blev hans Skulder og Arm trykket fast op til hendes. Han rettede sig hastig med et outreret formelt: „Jeg beder Dem meget om Forladelse, Frøken!“ til hende og et så umotiveret voldsomt Vredesudtryk i Ansigtet, at det formelig vansirede de smukke Træk, et ondt Lyn i Øjnene og et hidsigt Stød til den uheldige Klodsmajor.

Men det så' Margrethe ikke, for i det korte Nu, hans Legeme havde hvilet mod hendes, havde hun følt som en sød, forvirrende Angst komme

over sig, hun var varm og kold på én Gang, og nu, det var forbi, måtte hun anstrænge sig for at høre klart og kunne følge med, hvad han sagde. Efter Borddansen var han borte. Han havde sine to Mil tilgode for den Dag, havde han sagt til hende.

Da hun kom hjem den Aften, var hun ganske vis på, hun var forelsket — — og det hamrede og bankede med Jubel og Henrykkelse i hvert Slag af hendes Hjærte, — — for hun troede nok, han var det også, en lille Smule — hvorfor havde han ellers gjort det og sagt det? Og skjønt det kun var et lille Håb at holde sig til, trøstede hun sig dog med det: for, sagde man ikke, at Kjærlighed fødte Gjenkjærlighed — — og denne Gang var det den rigtige ægte Kjærlighed, hun følte, og ikke noget af dette, hun blot bildte sig ind, og som gik ligeså hurtig, det var kommet — nej, ham — ham i al Evighed — — var det ikke, som skulde hun forgå af Lykke, når hun tænkte sig knuget inde af disse Armes næsten ængstende Styrke — — ja, hun vilde have ham — ham og ingen anden — og så måtte hun få ham — — — aldrig var hun sovet ind til rosenrødere Drømme end den Nat.

II.

Og hvad det gav for en Spænding, et Indhold i Tilværelsen. Ikke Tale om at kjede sig, så længe det stod på!

Hun havde forrige Vinter lært at spille Skak af Papa og var hurtig bleven flink til det, i Ar var hun lige ved at være Papas Mester, og hun var endnu ivrigere end han for at få et Parti om Aftenen. Spillet var blevet hende en Passion, og når hun trak Brikkerne fra Sted til Sted, mødte og tilbageslog sin Faders Angreb med de snildeste Manøvrer, var det, syntes hun, ligesom i hendes eget Liv, Erobringen af Kongen, det gjaldt, og Kongen var Hr. Henning Møller — og hvad var han ikke desuden?

Hendes Fantasi udstaferede hans skjønne Legeme, som først havde henrevet hende, med alle

de Egenskaber, hun trængte til at finde hos ham som Næring for sin Forelskelse.

Hun vidste bestemt, hvilken varm Sjæl der skjulte sig indenfor dette kølige Hylster. Havde det ikke stået i de to, tre Dusin engelske Romaner af *Mrs.* den og *Miss* den, Mama for Sprogets Skyld havde givet hende Lov at læse i de sidste Par År. Han passede akkurat til de Beskrivelser af engelske Lorder, dér gaves — og hvad havde de ikke for brændende Hjærter indenfor deres korrekte *evening dresses*, hvilket Fond af Ømhed skjultes ikke under deres stive Buk og hovmodige Væsen! Når den lykkelige Gouvernante omsider sank til Lordens Bryst, hvad var det så ikke for ildfulde Elskovsord, han hviskede hende i Øret! Selve Ordene stod der rigtignok ikke, — men for Margrethes anende Øren klang de nu som fjærn, forvirret Musik, hendes Blod brændte, og hendes Kinder blussede, når hun tænkte på, at alt dette skulde hun opleve, når Øjeblikket kom, og hun — hun selv fandt sig ved sin Lords, Hr. Henning Møllers mandige Hjærte.

Og dette Øjeblik udmalede hun sig atter og atter. Havde han været mere end almindelig kold en Dag, trøstede hun sig med at gjøre Opløsningen så meget varmere, og havde et Buk, et Smil, eller et forbigående Glimt af dette „noget“, hun bestandig søgte i hans Øjne, lønnet hendes

tusende små Kunstgreb for at fremkalde det, var der ingen Ende på Øjeblikkets passionerede Inderlighed.

I den første Tid efter Ballet var han, om muligt, endnu mere tilknappet og frossen end sædvanlig. Men så forandrede hun Taktik, lod ligegyldig, var doven, uopmærksom i Timerne, gabede og tillod sig at skulke. Det gjorde ham opmærksom. Han savnede hendes Iver, de smukke, varme Øjnes umiskjendelige Beundring. Det ærgrede ham at kjede, hvor han før havde interesseret. Han krøb uforvarende ud af sin Skal, blev livlig, veg af fra sit Lærestof, trak ud af Skuffer, ned af Hylder sine 'Herbarier, fortalte særlig sjældne Exemplarers Historie, hele små Romaner. Hun nød sin Triumf, men var klog nok til at lade sig længe lokke, inden hun gav Kjøb — og så viste det sig, at hun intet havde forsømt, hun var videre end de andre.

Men Gud, hvad det også kostede hende for Hovedbrud hjemme! Papa var højlig forundret over al den Studeren, men glædede sig over hendes Flid, skjønt Boghandlerregningen var uforholdsmæssig stor det Nytår på Grund af den Mængde botaniske Værker, der var opført på Frøkenens Konto.

Hr. Henning Møller var kommen på Visitfod med Etatsrådens. Margrethe havde manøvreret med Papa, så han en Gang udtalte Ønsket om at

se sin Datters Lærer ved et Middagsselskab. Mama havde i høj Grad billiget dette Forslag. Hr. Henning Møller havde fået Indbydelsen, var kommen, havde haft Mama til Bords, og hun erklærede ham for at være en overmåde decent ung Mand og meget interessant.

Papa havde følt ham på Tænderne i Røgeværelset og mente i sit stille Sind, han var en Stokfisk, men det omtalte han ikke, da han så' Margrethes Kinder rødme, og hendes Øjne stråle ved Mamas Ros. „Nå — det kunde s'gu gjærne være, han gjorde Fyren Uret, — —“ men han besluttede dog ved Lejlighed at slå lidt koldt Vand i Blodet på sin måske lidt vel fængelige Datter. Han huskede Karnevalet og Christian — det var hun jo for Resten kommet godt over, dette havde vel ikke mere at betyde.

Og dermed skrev Papa det i Glemmebogen — det hørte til Mamas Departement. Han havde en ny Pjece på Stabelen, og den optog ham helt og holdent.

Da det blev Forår, fordrede Margrethes Helbred med ét, efter Vinterens Anstrængelser, som hun sagde, at hun gik Morgentur. Og hun, der før ikke havde været til at drive ud af Sengen før højt op på Dagen, var nu på Benene Kl. syv og af Sted, før nogen anden i Huset rigtig havde begyndt at røre sig. Og da Mama strax erklærede,

at hun umulig kunde holde det Traveri ud fra Morgenstunden, det vilde ufejlbarlig give hende Hovedpine, fik Margrethe Lov at gå alene. Hun var jo også nu så gammel, at hun måtte kunne passe på sig selv — og så blev Mama i Sengen.

Det var rigtignok en mærkværdig Indflydelse, disse Ture havde på Margrethes Helbredstilstand. Alt det fordansede, afblegede gik af hende i en Fart, og når hun mødte ved Morgenkaffen Kl. 9, gratulerede Papa sig i sit stille Sind til sit kjønne Afkom. Og sådant et Liv, der var kommet i det Pigebarn! Mama glemte Kokkepigen, der ventede på Spisesedlen, og Papa sit Skriveri over al denne kvidrende Munterhed, hun bragte med sig hjem. „Det var jo, Gud hjælpe mig, som om man snusede til selve Foråret, bare man så' på hende," sagde Papa og kneb hende i de friske Kinder.

Hr. Henning Møller boede i én af Tværgaderne fra Østersøgade. Han var i sine Vaner så præcis som et Urværk og gik regelmæssig sin Tur før og efter sine Informationer — meget hyppig samme Vej til visse Klokkeslet.

Det havde Margrethe tilfældigvis fået at vide og benyttede sig af Lejligheden. Botaniktimerne og de enkelte Gange, de sås i hendes Hjem, var hende for lille et Operationsfelt — og så havde hun en uslukkelig Tørst efter at se ham. Det

kunde brænde og pine hende som et Sår fra den ene Gang til den anden. Men så snart blot hendes Øjne faldt på hans Skikkelse — å, hvad for en Lise og Husvalelse det var!

Så fandt hun på Morgenturene. Og hun sugede ud af disse flygtige Møder, — i Begyndelsen vovede hun sig aldrig nær, nu og da fulgte hun uset bag efter ham — en Fryd og en Lykke, der nok kunde minde Papa om Forår.

De første Gange, de mødtes, studsede han lidt og gik forbi med en Hilsen. Men en Dag — han havde i den foregående Botaniktime talt til dem om en sjælden Plante, der just stod i Blomst i Drivhuset i botanisk Have — standsede han hende og spurgte, om hun kunde have Lyst at se den. De var der i Nærheden. Det havde hun naturligvis umådelig Lyst til. Og dér inde blev det til en hel Botaniktime.

Det samme hændte et Par Gange. Hun var en så fornøjelig og vidt fremskreden Elev, sagde han, at han med Glæde greb enhver Lejlighed til at udvide hendes Kundskaber, også udenfor deres Timer, og Margrethe følte sig stolt og såre lykkelig.

Der var så tyst i dette Drivhus, sådan en lun, fugtig Varme og krydret Duft af våd Muld og mange Blomster, og de var ene der, ganske ene — å, hun kunde have gået der til evig Tid med

ham, syntes hun, og hun tænkte tit, når hun hjemme på ny gjennemlevede Morgenens Hændelser, at dér måtte vist „Øjeblikket“ komme.

Hver Gang de nu mødtes, vexlede de et Par Ord om Vind og Vejr, om en Plante, han havde fundet o. a. l. — og i den aller sidste Tid vendte han om med hende, eller hun lod sig indhente, og de fulgtes ad langs Stien ved Søerne op mod Østerbro eller ad Vesterkanten til, som det kunde træffe sig.

Så passiarede de, mest om Botanik for Resten. Hun havde lært så meget, at hun kunde gå ind også på Detaillerne i Videnskaben. Han var i Øjeblikket stærkt optaget af Emnet for en Prisafhandling, han var i Færd med: „det arktiske Klimas Indflydelse på Forholdet mellem Blomster og Insekter“ og de fordybede sig hyppig i Themaet om entomophile og anemophile Planter.

Han håbede næste Forår at blive sendt med Regjerings-Expeditionen til Grønland for dér at gjøre Studier i den Retning. For denne Rejse gruede hun. Det var, som en kold Hånd tog hende om Hjærtet, når han nævnede den — — men der var længe til, å Gudskelov længe til endnu!

Det var som oftest mager Kost, han bød på, men Margrethes forelskede Hjærte sugede den til sig som den lifligste Honning. Alene den daglige

Spænding og Forventning fra det Øjeblik, hun gik ud af sin Port: vilde hun få ham at se? var det jo værd at leve Dagen for. Og så, når hun allerede langt borte blev denne høje, kraftige Skikkelse vaer, hun aldrig tog fejl af, fordi ingen anden lignede ham! Det Øjeblik var det næsten værd at dø for.

Hendes Knæ rystede, og hun kunde formelig blive våd om Øjnene ved det, og dog vidste hun, at hendes Ansigt strålede af Glæde, skjønt hun gjorde sig Umage for at se alvorlig ud og lade som ingen Ting. Hun havde haft mest Lyst til strax, hun fik Øje på ham, at sætte i Løb, så hurtig hendes Fødder kunde bære hende hen til ham, og det kostede hende hver Gang stor Overvindelse blot ikke at påskynde sine Skridt for i en Hast at forkorte Afstanden imellem dem. Så talte hun Træerne ved Vejkanten. Det hjalp, syntes hun, på Utålmodigheden. Nu var han ti Træer borte, nu otte, nu syv — — — nu fire, nu: „God Morgen, Frøken Holm!“

Hendes „God Morgen Hr. Møller“ forsvandt i et Gisp, så underlig tør var Halsen bleven. Han blottede Hovedet, hun så' den røde Rand af Hatten om hans Pande, det glatte blonde Hår, Vinden tog i, mens han hilste ceremonielt, næsten stivt. Og så var der et Øjebliks åndeløs Angst; vilde han gå — — eller — —? Han fulgte hende!

Men de første halvt hundrede Skridt gik de sammen i forlegen Tavshed. Der kom over hende en løjerlig flov, tom Fornemmelse af Skuffelse — — men så begyndte han at tale, hun fik Sindet i Ro og kunde nyde — å, ja med hvert Andedrag nyde Lykken, det var at gå her med ham, blot Forsøget på at holde Trit med hans lange Skridt — — hvor gjemte det ikke en frydefuld Morskab! Og så, da han mærkede det og vilde lempe sin Gang efter hendes — det Trip Trap Træsko det blev — — for det vilde ikke gå. Så lo de begge ganske højt — og det var første Gang, hun hørte ham le. Hun troede også, han fortrød det bag efter, for han sagde ualmindelig hurtig Farvel den Dag og gjorde aldrig Forsøget om igjen. Så for Fremtiden måtte hun trippe i Utrit med ham, så godt hun kunde.

Brød han sig om hende? Hun troede det nok — — om ikke just endnu på den Måde, hun vilde, det skulde være. Men det kom nok — de måtte komme!

Den Dag havde han givet hende Hånden, eller rettere, hun havde ganske uvilkårlig rakt ham sin, da de skiltes, for han havde mod Sædvane talt om sine personlige Forhold, fortalt hende om sin Barndom, der havde været ualmindelig stræng og hård, og det havde rørt hende — å så ubeskrivelig — og så var hun kommen med Hånden, og han

havde taget den, — nok på en underlig kold, ærbødig Måde, men så havde hun vist set slukøret ud, og de tossede Tårer! — og han havde set på hende, og der havde været Varme i Øjnene, da han sagde: „Tak, Frøken, for dette Tegn på Deres Venlighed for mig —“ og siden havde de givet hinanden Hånden, både når de mødtes og skiltes.

Han havde også sagt en Gang, at hun var det eneste Menneske, han nogensinde havde udtalt sig til, som han nu hyppig gjorde, om alt, hvad der angik ham personlig, om sine Fremtidsudsigter som Videnskabsmand og Opdager, om Værker, han vilde skrive o. s. v. Og sikkert var det, at i den aller sidste Tid var der som en Forandring at spore i hans Væsen overfor hende — en Forandring, som kunde betyde — — — gode Gud! Hun holdt Hænderne for Øjnene, Tårerne styrtede hende ned ad Kinderne, og det var, som om alt skulde opløse sig i hende af Lykke og Forventning, når hun tænkte på, hvad det muligvis kunde betyde.

Han talte ikke slet så meget som før — de kunde, rent ud sagt, nu og da gå næsten hele Stien igjennem fra Øster til Nørre uden at tale ti Ord, men der var i denne Tavshed noget — noget, som var hundrede Gange mere bevægende og forvirrende end ti tusende Ord.

Hun havde vovet at lade sit Blik ganske for-

sigtig under Parasollen glide fra hans Skuldre, hvortil hun omtrent nåede, op ad til hans Ansigt, og så havde det hændt mere end én Gang, at hendes Øjne mødte hans, og skjønt hun havde skyndt sig at tage sine til sig, så' hun dog, at han blev rød. Han slap heller ikke hendes Hånd lige strax nu, og hans Hilsen — ja, den var næsten endnu mere ceremoniel end før, men der var noget i den Ærbødighed, som tog hende om Hjærtet. Hun havde følt, hun var bleven ganske bleg, sidst de tog Afsked fra hinanden — —

Men hvorfor sagde han ingen Ting, når han dog —? Han måtte jo vide — — å han vidste, at hun — —. Ja, hvorfor, hvorfor sagde han ingen Ting?

III.

Det var begyndt at blive Sommer. Ude på Stierne stod Kastanjetræerne i fuldt Flor, og fra Haverne sendte Syrener som Bølgeslag af Vellugt ud over de spaserende.

Omtrent i en Ugestid havde Hr. Henning Møller gået sine Morgenture alene. De første Dage uden at skjænke Sagen synderlig Opmærksomhed, men senere med mere og mere Utålmodighed for hver Dag, der gik, uden at hun viste sig.

Han var, det tilstod han sig selv næsten med en vis Irritation, begyndt at tænke på hende mere. end det var rigtig sundt for hans Studier.

Nu især, hun blev borte.

Hidtil havde det blot været en Adspredelse, disse Møder med hende — — en Adspredelse, han søgte — og som for hver Dag, der gik, mere og mere blev ham en Vane — næsten en Fornødenhed, og nu mærkede han med Forundring, hvor stor Tomhed det efterlod hos ham, at han ikke så' hende. En meget ubehagelig og pinlig

Følelse af Skuffelse, af såret Egenkjærlighed oplyste ham om, at han havde sat mere ind på sit Forhold til hende, end han selv vidste af.

Og så gav han sig til at tænke over Sagen, alvorlig, praktisk, som over et videnskabeligt Problem.

Løsningen var ikke svær at finde.

Så traf han hende endelig helt uformodet en Middagsstund, da han vendte hjem fra sine Informationer.

Han så' hende allerede langt borte. Hun vendte Ryggen til ham og gik langsomt — meget langsomt, som om hun ventede på nogen. På ham, naturligvis — — og han følte sit Hjærte pumpe Blodet på en usædvanlig hastig, varm Måde ud i Årerne. Han skridtede uvilkårlig langt ud og var snart ved Siden af hende.

Hun foer sammen, da hun kjendte hans Skridt, og dog vendte hun ikke Ansigtet imod ham lige strax. Men idet han hilste, så' han det dirre sært om hendes Læber, og det Blik, der mødte hans fra de duggede Øjne, var så underlig desperat i al dets Forknythed, at hans Stemme blev lidt usikker, da han spurgte: „Har De — været syg, Frøken?"

Det lød, som hun var hæs, og hun fik næsten ikke Lyd til Ordene, da hun svarede: „A nej — — slet ikke — men — — men," hun trykkede sine

behandskede Fingerspidser mod Øjnene, og han så' en klar Perle glide ned ad det lyse Skind.

Dette var næsten ubehageligt — at gå med en grædende ung Pige på Stien, hvor Folk færdedes: hvad gik der af hende i Dag?

Han havde haft mest Lyst til at tage Hatten af med en Undskyldning og — og vente til en anden Dag.

Men det var, som om hun havde gættet, hvad han tænkte, for hun så' op, tvang sig til at le, det blev til et Kluk midt imellem Gråd og Latter, og sagde sagte bønlig: „vent lidt, bryd Dem ikke om mig — det er tosset, men — men — jeg har gået her så længe. Tal ikke til mig. Lad mig gå et Øjeblik og tie stille. Jeg har noget at sige Dem, som — som —" Nej, det var umuligt nu, det kunde han høre på Stemmen, som slog Klik.

Han var selv fuldstændig rolig. Han vilde være det. Hvad skulde al denne unødige Ophidselse til for så simpel en Sag. Der skød op i ham en triumferende Fornemmelse af, at han var hendes Skæbnes Herre, kunde tørre Tårerne i disse smukke Øjne, få Ansigtet til at stråle af Lykke, hvad Øjeblik han vilde. Han nød denne Bevidsthed — vilde nyde den en Stund endnu. Og desuden skulde Tiden passes. Klokken var mellem to og tre en meget varm Dag. Der var kun få

spaserende, men han vidste af Erfaring, at om lidt vilde der være endnu færre, og så —. Men nu begyndte hun at tale.

Hun havde fået Magt over sig selv, men der var tilbagetrængt Bevægelse i Stemmen, nu og da måtte hun synke dybt for at få Tone til de næste Ord. Med Tungespidsen strøg hun nervøst over Læberne, der blev tørre og ikke vilde lystre. Hun så' nedad, men en Gang imellem gled Blikket til Siden med ængstelig Spejden, når én eller anden gik forbi.

„Ja —, jeg har noget at sige Dem, og — jeg véd slet ikke, hvordan jeg skal få det sagt. Det er så dumt og så — så — men jeg må," hun hentede efter Vejret: „vi — vi — kan ikke — det vil sige, jeg kan ikke oftere gå denne Vej om Morgenen. Papa har forbudt mig det, han forbyder ellers aldrig noget. Min Onk — Der er nogen — — Folk har set os sammen her, de har givet det en — en flov, meningsløs Udtydning — og — og — å, De véd ikke," kom det med pludseligt Udbrud, „hvor rædsomt det er at være ung Pige, det er det pinagtigste af alt i Verden; det er som at være i Spændetrøje altid — ingen Ting må man, al Ting er upassende eller uanst —. Og så — så ses vi aldrig, nu Botaniktimerne er forbi, og det," hun blev meget rød og rystede, så han

kunde se Parasollen dirre i hendes Hånd, hun sukkede dybt og sagde tonløst, men fast: „jo — De skal vide det. Dette er de bedste Timer, jeg har levet, her sammen med Dem — det eneste, som — —“ så knækkede Stemmen, og hun tav.

De var nåede op mod Østerbro. Lidt længere fremme kom nogle spaserende imod dem.

„Lad os vende om,“ sagde han kort.

De vendte, gik rask til og var snart de andre af Syne. Hun klemte Øjenlågene fast til over Tårerne, hun ikke vilde lade falde, og følte sig til Mode som en Fange, der venter sin Dom.

Men det var det samme, i Dag måtte der da komme noget. Hun kunde ikke holde det ud længere. Hver Dag i denne Uge havde hun gået her og ventet. Længe af Gangen turde hun ikke blive, hjemme blev der passet på hende, siden Papa havde skjændt, og hun vidste ikke nøjagtig Besked med Møllers Eftermiddagstimer. Hun var så træt og forpint af at vente, nu fik det briste eller bære.

„Sig mig, Frøken — Margrethe,“ han dvælede lidt ved Fornavnet. Det havde han aldrig brugt før, det foer igjennem hende, så hun måtte snappe efter Vejret. Hun så' op. Han fangede Blikket og blev rød. Han søgte efter Ordene i de første Par Sætninger, men så fik hans Tale sin vante foredragsmæssige Sikkerhed.

„Har De aldrig tænkt over, hvad vore — hvad disse Møder kunde føre til — hvad de måtte føre til?“

Hun bøjede Hovedet dybt og sagde sagte nølende: „Nej“ men hun blev blussende rød. Hun kunde da umuligt sige: Ja! Men inden i hende jublede, ja, næsten skreg det i vild Glæde: Nu kommer det! Nu kommer det!

„Så—å? Nå, så er det jo godt, at jeg har tænkt for os begge. Deres Fader har fuldkommen Ret. En ung Mand og en ung Dame kan ikke mødes uden Døre og spasere sammen, som vi har gjort det i den senere Tid, uden at have en legitim Baggrund for et så fortroligt Forhold, som dette antyder. De gætter vist, jeg mener en Forlovelse?“ Han tav som for at afvente et Svar.

Men hun sagde intet.

Hun var bleven meget bleg og vaklede i Gangen. Vejen syntes hende pludselig at svinge rundt i en stor Bue til højre lige ud i Søen. Blodet sang hende for Ørerne, hans Stemme kom til hende som gjennem Bomuld, og skjønt hun hørte hvert Ord og lyttede, som var det med alle Nerver, kunde hun ikke få sig fra at tælle Træstammerne langs Vejkanten, én, to, tre, fire, fem — — til de løb sammen for hendes Øjne i en tyk Streg langt ude.

Han vedblev: „Jeg har altid været ene. Jeg havde indtil dette Øjeblik, eller måske rettere indtil for ganske kort siden lagt mit Liv an på at blive ved at være det. Det passede bedst for min Natur, mente jeg. Jeg har aldrig haft Venner. Jeg har ingen Tid haft til at pleje Venskaber. Mine Studier og min Lærervirksomhed har hidtil optaget mig helt og holdent. Og desuden — der er ikke stor Fornøjelse derved. Der er så Pokkers lidt i de fleste Mennesker. Man er i Reglen færdig, selv med de bedre Exemplarer af Racen på en fjorten Dages Tid. Med en mærkværdig Indiskretion udplaprer de deres Smule Indhold allerede i de første Samtaler, og siden tærsker man Langhalm på de gamle Historier. Jeg har haft en modbydelig Barndom, har jeg vist fortalt Dem. Min Fader var et Asen — om Forladelse — som forbitrede Livet for os alle ved et brutalt Tyranni, der søger sin Lige. Jeg har hadet ham, fra jeg kunde skjønne, tror jeg nok. Han er heldigvis død for adskillige Aar siden efter først at have plaget Livet af min skikkelige Moder. Jeg har en Søster gift et eller andet Sted, men jeg ser hende aldrig. Hendes Mand er en lumpen Karl, jeg ikke kan fordrage. De undskylder, jeg berører alle disse personlige Forhold, men jeg har ment det nødvendigt at give Dem nogle Oplysninger om mig selv, inden —

inden jeg går over til det egentlige Emne for vor Samtale," han rømmede sig og tav nogle Øjeblikke.

Å, hvorfor varede det så længe? Hun måtte være hjemme til Middag, turde ikke gå længere end til Enden af Stien — hvorfor sagde han det ikke strax? Alt dette kunde jo komme bag efter. Og dog bevægede det hende på sær inderlig Måde. Det var, som Hjærtet blev hende så stort der inde i Brystet. A, hvor hun skulde holde af ham, blot hun fik Lov!

Så tog han fat igjen. Men allerede de første Ord jog hende Blodet i hede Strømme til Hoved og Kinder.

„Jeg har aldrig været forelsket, og jeg siger det med en vis Stolthed, der er ikke den Kvinde i Verden, som har noget Krav på mig, ikke én, som blot har gjort det flygtigste Indtryk på mig. Jeg har ingen Dumheder begået — en ung Piges fysiske og psykiske Jeg kan i den Retning ikke være renere, mere ubesmittet end mit — og dette er mere, tror jeg nok, end de aller fleste Mænd i min Alder kan rose sig af —"

Å Gud, hvor hun skammede sig! Hun huskede, som det var igår, den skjæggede Mund, hun havde kysset den Gang og Forelskelsen — — å, om hun havde kunnet gjøre det ugjort — — og så Ballerne — Håndtrykkene, — de Ord, der var hvisket til hende, og som hun havde besvaret — — alt, alt sammen

kom det igjen og gjorde hende bange. Hun søgte af al Magt at tvinge Rødmen tilbage, bøjede Hovedet så dybt, at Stråhattens Skygge skjulte Ansigtet. Blot han ikke kunde se det på hende, eller mærke det. Hvis han nu bad hende — turde hun sige ja? Å, men hun kunde, kunde ikke sige nej!

„Jeg tør ikke med Bestemthed sige, jeg er forelsket i Dem —“

Hun blev ganske kold, og Hjærtet slog så langsomt, som vilde det helt stå stille, det var kun med Møje hun kunde flytte Fødderne. Han så' Skyggen af den Smærte, han voldte hende, gå hen over hendes Ansigt og fortsatte: „jeg giver i det hele ikke meget for den Rus, man kalder Forelskelse —“

Nej, dette var ikke til at holde ud! Nu vidste hun, hvor han vilde hen. Ludovika havde advaret hende — å, at hun havde været så dum at lade sig narre! Hun fik Hovedet rejst, så' på ham og spurgte, det kom som i et Gisp, men ret hvast og sikkert:

„Vil De experimentere med mig?“

Han studsede, rynkede Panden og sagde stødt: „Hvordan kommer De til det Spørgsmål, Frøken? Hvad berettiger Dem til at tro —?“

„Å, De får Skyld for at experimentere med unge Piger — gjøre dem forelskede i Dem

og — og få dem til at plapre ud om sig selv — — og så — så gjøre Nar af dem bag efter.“

„Så det får jeg virkelig Skyld for? Ej ej!“ Han strøg sig om Hagen og Munden for at skjule det Smil af kildret Forfængelighed, han ikke kunde undertrykke. „Og nu mener De,“ blev han ved „at alle vore Samtaler, den gjensidige Tilfredsstillelse, vi har haft af hinanden, når vi mødtes, fra min Side blot skulde være et Experiment for at presse Dem for Deres sjælelige Indhold, som man presser en Citron — hm! Det lover ikke godt for Udfaldet af denne Samtale,“ han bøjede sig over hende og så' på hende med et Blik, han vilde gjøre tvivlende, men hun vendte Hovedet fra ham.

Det stred i hende med Sorg og Skam og Pine. Det var, som havde hun mest Lyst til at slide sig bort fra dette Menneske. Han var i dette Øjeblik kun en fremmed Mand for hende —å, hvor hun havde været dum, og hvor ondt det gjorde!

Han iagttog Udtrykket i hendes Ansigt. Det var ikke ganske, hvad han havde ventet. Skulde han muligvis have taget fejl? Var hun blot koket — eller — —? Tvivlen gjorde ham ivrig, og der var mere Følelse i hans Stemme, da han fortsatte:

„Jeg vil være ærlig overfor Dem. Det står vi os begge bedst ved. Jeg har stundom moret mig med — med unge Damer på min Måde. Men,

tro mig, det har mindre været min end de unge Damers egen Skyld, og jeg har jo sagt Dem, at jeg intet, absolut intet har at bebrejde mig. Men, Frøken Margrethe, med Dem har det været anderledes. Jeg har troet hos Dem at spore en varmere, dybere Interesse for mig, end nogen anden har vist mig, og jeg selv — De er ikke ganske som andre, der er noget i Deres Natur, noget nyt, som —“

„Nå—å?“ afbrød hun ham kort, der var Bitterhed i Tonen, „med mig er De altså ikke bleven færdig endnu —, skjønt det er mere end fjorten Dage — —“

„Hvorfor væbner De Dem pludselig med så megen Mistænksomhed imod mig? De véd jo godt, det ikke var Dem, mine Ord gjaldt før. Vort Forhold er intet Døgnvenskab — er det vel?“

Han så’ sig hastig om for at forvisse sig om, at ingen var i Nærheden, kom hende lidt nærmere og tog hendes Hånd, som hang slapt ned ved Siden, „kjære Frøken Margrethe — det, jeg mente, denne Samtale skulde føre til, var jo netop, at der fra i Dag mellem os skulde være et åndeligt, uopslideligt Kammeratskab, en Tilværelse *en deux*, mere ideel, mere holdbar end de almindelige Forbindelser mellem Kjønnene. Det, vi ønsker at opnå, er jo en Legitimation af det Forhold, som

allerede består imellem os i dette Øjeblik, og som, formoder jeg, beror på den sympatiske Tiltrækning, der opstår mellem det mandlige og kvindelige Element overalt i Naturen. Mit Liv har hidtil været tomt, nøgternt, om De vil, men i de Dage, jeg ikke har set Dem, er det blevet mig klart, at — at — om De vilde, kunde det få et fyldigere, rigere Indhold. Jeg har vist en Del at lære paa dette Punkt — vil De være den, der lærer mig det — vil De, Margrethe?“

Endelig, endelig! Det måtte være Kjærlighed, det var det — naturligvis. Hun åndede dybt, som væltede noget rigtig tungt fra hendes Bryst, mens hun halvt hviskende, halvt leende sagde noget Vrøvl, hun slet ikke selv vidste, hvad var. Det duggede for hendes Øjne, Sollyset sitrede, så alt løb i ét, mens hun uvilkårlig trykkede sig tættere op til ham. Da han spørgende så' hende ind i Ansigtet, var der over hendes Træk et Udtryk, der greb og bevægede ham så stærkt, at han, næsten mod sin Vilje, førte den Hånd, han endnu holdt i sin, op til sine Læber — men han slap den øjeblikkelig igjen. Og skjønt Berøringen var så flygtig, at hun egentlig ikke mærkede den, gik der en Skjælven af Lykke gjennem hendes Legeme.

Der var endnu kun nogle få Skridt, til de havde

nået Nørrebro, hvor de måtte skilles, og det huskede hun med et smerteligt Stik i Hjærtet.

Et Par Gange så' hun til hans Arm — så stak hun frygtsomt sin ind under hans. Han tøvede et Øjeblik ligesom lidt overrasket, men bøjede så Albuen. I samme Nu pressede hun sit Ansigt og sine Læber i et pludseligt, uimodståeligt Kjærtegn ind mod Frakkeærmet, lige under Skuldren og følte den faste, hårde Muskel, der vel intet Svar gav, men dog var ham — ham — — og så var de ved Enden af Stien.

„Nu må vi vist skilles," sagde han, „jeg vilde gjærne følge Dem længere, men — det er jo ikke værd at udæske Folkesnakken, før De — før jeg har været hos Deres Hr. Fader." Han lod Armen synke. Hun blev rød og trak sin til sig.

„De vil jo forberede Deres Fader på — jeg skal søge at få Tid og komme allerede i Aften — —"

Hun så' på ham med fugtige, varme Øjne.

„Ja — å ja, Tak! Kom i Aften!" Så lo hun, en øm, klukkende halvhøj Latter, „tænk, at kunne sige: Farvel — til i Aften!"

Han lettede på Hatten, og hun gik. Men ikke før hun havde vendt sig om og kastet endnu et Blik efter hans svindende Skikkelse. Så stor,

stærk og stolt, han gik dér, bar Hovedet højt over alle andre. Det var, som hendes Hjærte strømmede over af Ømhed, af Lykke, mens hun stod og så' efter ham — — og så løb hun af Sted hjemad, alt hvad hun kunde, for ikke at komme for silde til Middag.

XIV.

Det var i yderste Øjeblik, Margrethe kom hjem. Hun fik Hatten af i en Fart og nåede akkurat at ordne Håret, inden hun blev kaldt ind til Middagen. Men først kyssede hun Handsken, han havde berørt med sine Læber, glattede Skindet kjælende ømt og kyssede den igjen. Med den stukket ind på Brystet gik hun til Bords.

Papa havde været meget stræng imod hende forleden, da Onkel Hans havde sladret, men Gud ske Lov ikke til Mama — han havde mødt Etatsråden på Gaden — og sådan var det blevet undgået. Margrethe havde været meget ulykkelig, og Papa havde haft sit aller alvorligste Ansigt på, lige siden.

Men nu var al Ting godt — å, så godt!

Det så' også ud til, at Papa nu havde glemt sin Vrede, og da han kyssede hende til Goddag, havde hun nær sagt al Ting strax, så rørt og bevæget, hun var. Etatsråden kunde mærke på

Kysset, at der var noget usædvanligt på Færde med hende, men han tilskrev det deres lille Skjærmydsel, strøg hende over Håret og hviskede hende i Øret, at hun var en god Pige, hans egen lille Gretemo'er — og så satte de sig til Bords.

Hele Tiden mens de spiste, så' hun den solbeskinnede Sti og Træerne, hun havde talt, og hørte ham sige: vil De være den, der lærer mig det, Margrethe? Og så var det atter, som om Hjærtet blev så stort der inde, og hun næppe havde Rum for al den Lykke. A Gud, om hun vilde? Ja og ja og tusende Gange ja!

De foregående Dage havde hun ingen Ting kunnet spise, havde haft Lede ved alt, hver Lyd havde været hende utålelig. Blot Sølvtøjets Skuren mod Porcelænet havde næsten kunnet få hende til at skrige, som af Smerte. Men i Dag var hun sulten, rigtig sulten, roste Maden og bad om Suppe anden Gang. Der var sådan dejlig Fred og Stilhed i hende og alligevel sådan boblende Fryd, der næsten gjorde hende kåd.

Se så, dér var endelig Kaffen! Og nu tog Mama Skeen og skrabede den sidste Smule Sukker af Bunden på Koppen til én Himmerigsmundfuld, snakkede om, hun egentlig helst vilde blive hjemme, det var så varmt. Men så fik Margrethe pludselig et Anfald af kjærlig Ængstelse og Omsorg for Olivia. Hun længtes naturligvis efter Mama og vilde

blive urolig, hvis hun ikke kom ved sædvanlig Tid, og det kunde Olivia da umulig have godt af under disse Omstændigheder. „Ak nej, det stakkels kjære Barn“, og så gik Mama.

Etatsråden sad i sit eget Værelse med Ryggen mod hende i en Lænestol, da hun kom ind. Hun gik rask hen til ham, tog ham bag fra om Halsen, lagde sin Kind til hans og sagde: „Papa, nu er det alt sammen i Orden.“

Han så' forbavset op, og hun skyndte sig at føje til: „Det, du véd nok — det, vi snakkede om forleden, da du var vred — fordi —. Papa, jeg er bleven forlovet — med Dr. Møller — — må jeg — han —“ hun vidste ikke rigtig, hvad hun skulde sige, om hun skulde bede om Lov — eller —

Det gav et Sæt i ham, han lagde hastig Bogen fra sig, trak hende ned til sig og begyndte at spørge, og hun svarede, siddende på hans Skjød med Hovedet ved hans Bryst, mens hun snart græd og snart lo — indtil han endelig trykkede hende fast til sig, kyssede hende og sagde:

„Nå — ja ja, min Stump! Det var jo godt, det endte sådan. Gid du må blive lykkelig!“ Det kom med et Suk, og han havde våde Øjne.

„Det er jeg, Papa — å, så lykkelig!“ hviskede hun.

Det så' ud, som om hans Tanker var langt borte, da han svarede: „ja, det begynder vi — det begynder alle med at være — og dog —. Nå, når kommer han så, din Dr.?“

„I Aften.“

„Véd Mama noget om det?“

„Hvor vil du hen, Papa! Ikke det fjærneste. Du må sige hende det.“

„Jeg? — hm! Det var dog vist rigtigere, om du selv — —“

„A, nej, Papa! Jeg kan ikke. Jeg generer mig så skrækkelig for Mama — du må — —“

Etatsråden rystede på Hovedet og faldt i Tanker. Det var s'gu egentlig et løjerligt Forhold, at Datteren kom til ham med sine Hjærteanliggender og ikke til Moderen. Men han holdt af hende for det, hun var hans Øjesten, hans Hjærtebarn, kommet så at sige på hans gamle Dage, så længe efter Olivia —. Og nu skulde han af med hende, give hende i en anden Mands Vold! Der rejste sig noget ligesom Vrede i hans Sind mod dette fremmede Menneske, der trængte sig ind og tog hende. Det havde han ikke følt det ringeste til, da Pastoren kom og forlangte Olivia, snarere en Smule Forbavselse over, at der var én, som vilde have hende. Hun var ikke rigtig efter hans Smag — og dog lignede hun sin Mama i hendes unge Dage —

— ja, sådan kunde man forandre sig! Med Margrethe var det en anden Sag. Hun var sådan en sød lille én og så kvik og — hm! Det var naturligvis Uret sådan at gjøre Forskjel paa Børnene. Men hvad kunde man gjøre for det? Drifter, Instinkter, Anti- og Sympatier, — puh, hvad Magt havde man over alt det Kram til syvende og sidst? Man måtte være glad til, når man nogenlunde kunde beherske sine Handlinger — sine Følelser — det lod man s'gu nok være!

„Nå, så du vil også rende fra din gamle Papa?" Han gned kjælende sin Kind mod hendes. Så holdt han hende lidt ud fra sig og så' på hende, „det er ordentlig snurrigt at tænke sig, at sådan en Tøs vil gifte sig."

Bryllup — giftes — giftes rigtig i Kirken som Olivia — og så — så — få Børn med ham — denne fremmede Mand! Det gøs i hende. Det var som en Stormflod af forvirrede Tanker, der væltede ind over hende. Ja, det måtte det jo ende med. Hvor havde hun haft sine Tanker henne — — giftes, giftes med ham? Og påny kom denne besynderlige Følelse over hende, som allerede én Gang før i Dag havde grebet hende, at han var en fremmed Mand — hvor var det så muligt? Men, hun elskede ham jo —

og så -- så fulgte det vel af sig selv, når Tiden kom — og —

Hun tog pludselig sin Fader om begge Kinderne, kyssede ham heftig og sagde:

„Å, Papa, tal ikke om det — der er vist så længe til og desuden, så“ —

Etatsråden lo: „Ja ja, min Stump, så lad os glæde os ved den Sol, som skinner. Jo længere jeg beholder dig, des bedre. Skjønt jeg må sige dig, at lange Forlovelser er mig en Vederstyggelighed. Men nu taler jeg jo selv med Manden siden.“

Dr. phil. Henning Møller kom i Løbet af Aftnen. Margrethe tog imod ham i Entréen og viste ham ind i Papas Studereværelse. Og dér blev han i mere end en Time.

Hvad i al Verden kunde de dog tale om så længe? Papa skulde da ikke gjøre Vanskeligheder? Å, nej, Papa var så god — men selv om — ja, så brød hun med Papa, for nu skulde ingen Magt i Verden skille dem ad. Hun vilde se ham hver Dag, hver eneste, eneste Dag, om hun så skulde kjøbe det med aldrig så mange Skjænd — — ja, selv om Papa jog hende ud af Huset! Men så kom hun til at le: Papa jage hende ud! Nej, det var noget Vrøvl alt sammen — men hvad kunde de dog have at snakke om? Og så lagde hun Øret til Døren, men kunde intet andet

høre end to rolige Stemmers jævne Tale. Turde hun gå ind? Men sæt, han ingen Ting havde sagt endnu, eller — nej, hun måtte blive, til de kaldte — å, hvad for en Pine, det var!

Omsider hørte hun Stolene skrabe der inde. De rejste sig. Hun skyndte sig i en Fart at tage Plads så langt fra Døren som muligt. Nej, hvor Papa satte et løjerligt Ansigt op, da han så' på hende! Halvvejs flov så' han ud, og dog var der om Øjnene alle de små Rynker, der gjorde Udtrykket så morsomt rævepolisk.

Men just som Herrerne trådte ind i Dagligstuen, kom Mama fra den anden Dør. Margrethe havde rejst sig og sendte Papa et bønfaldende Øjekast. Han nikkede, gik hen til sin Kone, tog hende om Skuldrene og sagde:

„Nå, Mutter — jeg har en stor Nyhed til dig — kan du gætte"?

„Gud, Holm, du kommer altid sådan busende med det! Er du — er du bleven Storkors?"

„Å, Fanden heller! Du har aldrig andet end det Dingeldangel i Hovedet — nej, så får du ikke Lov at gætte. Må jeg forestille dig et nyforlovet Par: Hr. Dr. phil. Henning Møller og Frøken Margrethe Holm."

Et Øjeblik var Etatsrådinden som falden ned fra Skyerne, men så lod hun, som hun slet ikke

blev overrasket: „Hendes moderlige Øje havde naturligvis for længe siden — Margrethe var sådant et åbent Gemyt, at —“ og så omfavnede hun Datteren, gav sin tilkommende Svigersøn Hånden og bad Gud velsigne deres Pagt, mens hun tørrede Øjnene. Og så skyndte hun sig ud i Køkkenet for at lade Nyheden gå videre og sørge for nogle små Amendementer til Aftensbordet.

Da hun var borte, blev der en Pavse mellem de tre i Dagligstuen. Etatsråden vidste ikke ret, om han skulde gå eller blive. De to vilde vel helst være ene, men på den anden Side kunde det se uhøflig ud —

Han blev, og Møller og han kom snart i Passiar henne ved det ene Vindu.

Margrethe søgte skuffet tilbage til sin Krog. Hun havde håbet så vist, Papa vilde gå.

Den Fred og Ro, der havde været over hende, lige siden hun kom hjem før, var rent borte, nu, han var her. Å, hvor hun længtes efter at være ene med ham her inden Døre — for så vilde det jo komme, det hun havde længtes efter så længe — han vilde tage hende i sine Arme, og hun kunde føle, hvordan hun vilde blive ligesom helt borte i denne store, stærke Mands Favntag — — det nagede og brændte i hende, så hun gjærne kunde have grædt af Utålmodighed, mens de to blev ved at snakke og snakke i det uendelige.

Hvor kunde han stå så rolig og formelig synes at interessere sig for det, de talte om — Gud véd, hvad det var? Hun gad ikke en Gang høre efter. Å, han vidste ikke, at når de ikke her hjemme stjal de Øjeblikke, der bød sig til, fik de ingen. Mama vilde sidde plantet i Dagligstuen, fra han kom, til han gik — — å Papa, Papa hvorfor gik du dog ikke!

Alt havde i Dag været så anderledes, så ganske anderledes, end hun havde tænkt sig det, og der listede sig en Følelse af Tomhed og Tristhed over hende, mens de snakkede og snakkede der henne ved Vinduet. Hun havde mod Sædvane haft så let til Gråden i Dag, også nu piblede der et Par Tårer i Øjekrogen — å, om Papa nu gik, og han kom hen til hende og stod her foran, ganske nær, og bøjede sig over hende, kyssede Tårerne bort fra hendes Øjne og spurgte — —

„Vær så artig — en lille Kop The“ sagde Etatsrådinden og lukkede Fløjdørene op til Spisestuen.

Der var tændt Lys der inde, alle Lysene om den store Loftslampe. „Lidt festligt måtte de da have det på denne Højtidsaften“ mente Mama. „Det skar i Øjnene,“ sagde Margrethe og holdt Haanden for.

Etatsråden bød Mama Armen: „De forlovede skal sidde sammen!“ Hun lagde sin Arm i hans, og de gik til Bords.

Det blev et livligt Måltid. Hr. Henning Møller befandt sig øjensynlig vel og talte meget. Fru Holm var en yderst gjæstfri Værtinde og sørgede specielt for sin nye Svigersøns Tallerken. Han var meget frugal i sine Vaner, sagde han, og levede mest af Kjød, et aldeles bestemt Kvantum hver Dag med mange Grøntsager. Fru Holm lovede sig selv at lægge Søndagsspisesedlen der efter, „for ikke sandt," sagde hun til ham, „om Søndagen vilde han spise til Middag hos dem, han måtte jo lære Margrethes Familje at kjende. Han var naturligvis velkommen når som helst de andre Dage også, men om Søndagen skulde det være en fast Aftale." Hr. Møller bukkede, Margrethe blev blussende rød og tænkte på Kabinettet, hvor Pastor Schou og Olivia havde holdt til i Forlovelsesdagene.

Vinen gjorde han ikke stort af, mærkede Etatsråden, men — vilde han måske hellere have en Snaps? Jo, han indrømmede, at det satte han stor Pris på. Vin hidsede blot, mens Snapsen hjalp på Fordøjelsen — og Svigerpapa hentede selv Geneverflasken. Han havde en brillant Appetit, tænkte Mama, da hun, ikke forgjæves, for tredje Gang rakte ham Fadet med Kyllingerne — men, Gud, man blev jo heller ikke så stor af ingen Ting!

Margrethe nød næsten intet og måtte døje adskillige Stikpiller af Papa i den Anledning. Men

det var egentlig ikke, fordi hun ikke havde Lyst, men hun generede sig, syntes det var flovt at sidde dér og putte Mad i Munden ved Siden af sin Forlovede. Intet af hvad der skete i Aften svarede jo til det, hun havde udmalet sig og drømt om. Papa kunde også gjærne lade være at snakke om Kjærlighed og Kildevand og alt sådant noget Vrøvl —

Og så, ligesom hun var begyndt at ryste lidt af Forlegenheden af sig, blev det rent galt. Hendes Forlovede havde spurgt hende om ét eller andet, og hun havde svaret, da Papa i det samme lagde Skeen fra sig med Jordbærrene, han lige skulde føre til Munden, og udbrød:

„Nej, nu har jeg aldrig hørt så galt! Tror jeg ikke, de to sidder dér og siger De til hinanden endnu — Mutter, kom med Flasken — vil I øjeblikkelig drikke Dus efter alle Kunstens Regler —“

De blev røde begge to. Møller lo tvungent, og Ceremonien gik for sig, men langtfra til Etatsrådens Tilfredshed. „Det vigtigste manglede,“ sagde han „men det vilde de måske hellere afgjøre i Enrum!“ tilføjede han og nikkede polisk til Margrethe, der rystede så stærkt på Hånden, at hun spildte på Dugen. Men hver Gang hun siden vilde tale til sin Forlovede, lavede hun Sætningen i Forvejen for at undgå dette Du, der blev hende

stikkende i Halsen. Det var umuligt, sådan lige strax, så længe — så længe han var så fremmed, og før hun rigtig havde følt — —

For ham gik det lettere. Kun en Gang eller to snublede han over „Duet“, men så kom det siden med des større Eftertryk.

Etatsrådinden gik så vidt i sin Elskværdighed, at hun tillod Herrerne at røge i Dagligstuen. Dér førte Hr. Møller Ordet, fortalte vidt og bredt om sine Rejser og Studier, kom ind på Spørgsmålet om Ungdommens gymnastiske Opdragelse, der lå ham stærkt på Sinde, og lod Etatsråden føle på hans Overarmsmuskler.

Kl. ti rejste han sig og tog Afsked. Syv Timers Søvn var ham en Nødvendighed, han var Morgenmand, „om Frøk — om Margrethe gik sin Tur i Morgen?“ Margrethe så' halvt forskrækket til Papa, men huskede i det samme, at nu — og Papa lo og truede ad hende med Fingren. „Jo, hun tænkte nok —“ Og imens foer det gjennem hende, om hun fik Lov at følge ham ud — hun alene! Hun var allerede ved Døren.

Men Mama sagde tørt: „A, Margrethe, ring på Ane, at hun lukker Dr. Møller ud!“ Han gav Etatsrådinden og Margrethe Hånden og var borte.

Den Aften græd Margrethe sig i Søvn. Det var dumt og tosset at græde, men hun kunde ikke

lade være, skjønt alt, hvad hun havde ønsket, var gået i Opfyldelse „hun havde ham, de var forlovede — Mama og Papa var tilfredse — de havde været så gode, så gode — — hun havde Lov at se ham hver Dag — hver eneste Dag — — allerede i Morgen — og så — så — —“ men alligevel græd hun, måske fordi hun var så lykkelig eller — vilde blive det!

Mama og Papa talte længe sammen i Sovekamret, der skinnede af Properhed og tætte hvide Pibestrimler overalt, hvor de lod sig anbringe. Etatsrådinden forlangte Rede og Regnskab for, hvad der var foregået mellem ham og Dr. Møller, før hun kom hjem, hvad Udsigter han havde, når han kunde gifte sig o. s. v. o. s. v.

Etatsråden sad på Sengekanten i Underbenklæder og trak Sokkerne af hinsides det Forhæng, hvormed Mama, siden Døtrene voxede til, havde delt deres fælles Soveværelse. Han purrede med en betænkelig Mine det svære krusede grå Hår op over det ene Øre, så det stod til Vejrs som en skjæv Hanekam, og svarede en lille Smule flov:

„Ja — du, egentlig sagde han s'gu ingen Ting.“

„Hvad vil det sige?“ spurgte Etatsrådinden og trak Forhænget fra, så Ringene raslede; „han må da, ved Gud, have bedt om dit Samtykke og gjort dig Regnskab for sine Udsigter.“

„Ja — a — — da gjorde han ingen af Delene. Ser du, Margrethe havde hvisket mig et Ord i Øret i Forvejen — og så sagde han, da han kom, at min Datter havde formodentlig forberedt mig på hans Besøg. Nå, det havde hun jo — og så — — ja — så sagde han noget om, at den Sag kunde vi vel betragte som afsluttet, og så véd jeg Fanden ikke, hvordan det gik til, vi kom til at tale om Politik. Det er jo umuligt andet i disse Tider. Og vil du tænke dig, han er indifferent i de aller vigtigste Spørgsmål — eller lader i alt Fald så. Han har ikke en Gang i al Almindelighed klaret sit Standpunkt til Provisoriet. Det er dog for galt for en ung, begavet Fyr — og klog er han. Men jeg skal have ordentlig fat i ham, kan du tro.“

„Gud, Peter — at du kan være så letsindig! Den Politik lægger os tilsidst øde. Nu nylig har den kostet dig dit Embede — —“

„Nå — det var godt det samme, det var en skjæv Stilling og til Slutningen uholdbar. Nu har jeg frie Hænder, og du skal bare se, hvor de skal få! Jeg har skrevet en Artikel, som har Næb og Kløer — —“

„Å, forskån mig, Peter! Du véd, jeg deler aldeles ikke dine Meninger!“ Etatsrådinden havde fået Natkjolen over Hovedet og rev i Knapperne, så én af dem gik i Løbet, „nå — det får

nu være, som det vil, med dine egne Sager, men at du kan glemme din Datters Velfærd over den modbydelige Politik, det går mig nær til Hjærte — så véd du vel ikke en Gang, når han kan gifte sig?“

„Å, det giver sig nok. Margrethe har godt af at vente. Og det fik jeg da ud af ham, han har Laudabilis til alle sine Examiner — han er en Fiffikus — han vil stå sig godt med Regjeringen for at komme i Vejret og bryder sig Fanden om, hvem eller hvordan der regjeres — —“ og dermed gik Etatsråden i Seng.

Mama trak Forhænget for igjen og sukkede lettet. Det var da altid en Trøst. Sådan burde alle Mænd, der havde eller vilde stifte Familie, tænke. Men så begyndte hun at fortælle, hvad hun vidste om deres tilkommende Svigersøn, at han havde nogen Formue, gode Konnexioner, brillant betalte Timer etc. Og da Etatsråden forbavset spurgte, hvor hun havde al den Kundskab fra, svarede hun indigneret, at hun naturligvis havde søgt grundige Oplysninger om sin Datters Lærer — man kunde aldrig vide, hvad der kunde hænde, og egentlig skyldte Margrethe hende sin Lykke.

Til alt det tav Etatsråden. Men ligesom Mama var på Nippet til at falde hen, skræmmedes hun op ved, at hendes Ægtefælle lo, så hun kunde føle Sengen ryste under sig.

„Men Gud, Peter, hvad ler du sådan af på denne Tid af Natten?“

„Å, du — ha, ha, ha! Jeg kom s'gu til at tænke på — ha, ha, ha! på Håndvægtene — —“

„Jeg tror, ved Gud, du taler i Søvne, Peter! Håndvægte? hvad mener du?“

Etatsråden lo bestandig. „Jo -- ser du — det er noget, du dog måske ikke véd — — han fortalte, vores nye Svigersøn — nå ja — han er kysk som en Jomfru, må du vide — og det, sagde han, havde han sine Håndvægte at takke for — forstår du, når Fristeren kommer over ham, tager han sig en Omgang med dem — og så — ha, ha, ha!“

„Nej, Peter, véd du hvad — at du kan le af det! Det velsignede, unge Menneske! Han er en Svigersøn efter mit Hjærte, for det er, ved Gud, sjældent, at et Mandfolk kan sige sig fri for — —“

„Forbandet sjældent — desværre!“ sagde Etatsråden med Eftertryk, „men jeg kan s'gu alligevel ikke lade være at le, når jeg tænker på, at sådan en Kraftkarl — hm! En Mand er nu en Gang en Mand — og —“

„Uf, Peter, hvor du er væmmelig! Du vèd, jeg hader at gå ind på det Kapitel — dine fysiologiske Udviklinger kan du beholde for dig

selv — dem kjender jeg. Nej, Margrethe er en lykkelig Pige! Når jeg tænker på, at Olivia, den Stakkel, nu skal til det igjen — hun er, Gud bedre os, allerede over den halve Tid! Det må jeg sige, det havde jeg aldrig troet om én af mine Døtre — to Små i nitten Måneder og på Vej med den tredje, det er, ved Gud, ligefrem uanstændigt, det må du indrømme — —“

Men Peter sov — eller var i alt Fald døv på det Øre.

XV.

Et halvt Års Tid gik. Men Forlovelsen, højtidelig deklareret for den ganske, samlede Familje Søndagen efter, bragte hende ikke den Lykke, hun havde ventet på, drømt om, higet efter, ja, end ikke nogen egentlig Forandring i deres Forhold.

Han kom rigtignok et Par Gange om Ugen i hendes Hjem, men det kunde han næsten lige så godt have ladet være, syntes hun. For de var aldrig ene. Altid på tre Mands Hånd i Dagligstuen med Mama — og det var forbavsende, så godt Mama og han kunde sammen, de var enige i så mange Stykker. Der var blot to Ting, de strax næsten kom op at nappes om. Det var Forlovelsesringene og Visitterne. Ingen af Delene vilde Doktoren indlade sig på. Ringene hørte til Vielsen, mente han, og Visitterne var Tidsspilde. Mama fik snakke så meget, hun vilde — hun fik ham ikke et Hårsbred længere.

Tit havde Margrethe sådan Lyst til at sige dem

imod, komme frem med sin Mening, når de var altfor enige. Men hun turde ikke rigtig. Han holdt ikke af Modsigelse, havde hun godt mærket de Par Gange, hun havde forsøgt det. Han blev så let stødt og bed så hårdt og hensynsløst fra sig, at hun såret lod Hovedet hænge og tav stille. Og så var han så stiv i den „formelle Logik“, som han altid lod hende høre, hun ikke havde Spor af Forstand på, og hendes „jeg synes“ blev vist af med en meget lang og meget slående Bevisførelse. Men ikke desto mindre, sagde det meget hyppig inden i hende, at hun havde Ret, ja, hun havde — alligevel!

Inde hos Papa, mens de røg deres Cigar, var det ikke stort bedre, for dér gik det med endeløse politiske Diskussioner, så det susede hende om Ørerne.

Og Kabinettet — ak ja, Kabinettet lod slet ikke til at friste ham. Ingen af hendes listelige små Vink og Hentydninger desangående var endnu blevet forstået. En Søndag Eftermiddag, da han var der, havde hun sat sig der inde alene — og håbet og ventet og ønsket uden mindste Nytte. Lige til Mama inde fra Dagligstuen kaldte og spurgte, om hun sov. Sov? Nej, græde gjorde hun, utålmodige, bitre, savnfyldte Længsels Tårer: var dette at være forlovet? Var det ikke andet?

En Gang hver Dag mødtes de og spaserede sammen. Men — det blev heller ikke, hvad hun havde ventet. Der var rigtignok den samme urofyldte Glæde og Forventning som før i hendes Sind, når hun gik ud, og i Begyndelsen lod det også til, han fandt Behag i deres Møder. Men det blev snart en dagligdags Ting for ham, mærkede hun. Hun kunde se det på hans uforandrede Miner, læse det i hans Øjne — stort anderledes så' han ikke på Træerne, på Søen, alle de vante Omgivelser, de gik forbi, mens det i hende jublede op som til Fest, så snart hun blot på Afstand blev ham vaer.

Og så kneb det ofte med at finde Stof til Samtale — og Tavsheden, som før Forlovelsen havde syntes hende så indholdsrig, sagde nu ingen Ting, og så greb hun det første det bedste, blot for at få Samtalen i Gang igjen, helst noget, der angik hans Undervisning eller hans Videnskab — på det Område var han uudtømmelig. Men det var dog slet ikke det, hun vilde, de skulde tale om.

Morgenturene havde hun opgivet. Det blev, nu da Vinteren og de mørke Dage var komne, i Længden altfor anstrængende og ubelejligt at være så tidlig på Færde, og mødte hun ikke præcist til den aftalte Tid, var han borte. Det havde været hende en bitter Skuffelse, da hun første Gang gik forgjæves. Kun nogle Minutter over Tiden, men

væk var han — og den Dag så' hun ham ikke mere. Hendes ømt bebrejdende Spørgsmål Dagen efter havde han snubbet af med et mut: „Min Tid er kostbar, jeg kan ikke vente på dig."

Så forandrede hun Tiden for deres Møder til højere op på Dagen og var siden altid på Pletten før han.

For hun måtte se ham, og hun nagedes bestandig af den pinligste Uro, fra det Øjeblik, de skiltes, til hun så' ham igjen. Når hun så fik Øje på ham, hørte hans Skridt eller kjendte hans Ringen, kunde der komme over hende et Øjebliks dulmende Lise. Det var, som Tilværelsen med ét, fyldtes, blev rig, lys, strålende, en Forsmag på Lykken. Men så, i næste Nu, når han var der, led og længtes hun tifold i hans Nærhed efter det, som aldrig kom.

Mon han led som hun? Mon han vidste, hun led? Hun troede det ikke. For der var i hans sikre Ro, når de var sammen, i den lidenskabsløse Hengivenhed, han åbenlyst viste hende, en sådan Modsætning til den nervøse, urofyldte Sindstilstand, hvori hun befandt sig. blot hun vidste ham i næste Værelse, og som bragte hende til at sige Dumheder, gjorde hende kejtet, så hun væltede Stole eller slog noget i Stykker, at det umuligt kunde betyde andet, end at han var tilfreds og intet savnede.

Og dog vidste hun, han holdt af hende, vilde ikke undvære hende, betragtede hende helt og holdent som sin Ejendom, den, ingen anden havde ringeste Gran af Ret til — det sagde han hende, nu og da næsten på en noget glubsk Måde. Og han var skinsyg — endog på hendes Fader.

•På Papa! Noget så latterligt. Men han kunde f. Ex. ikke lide, at hun i hans Nærværelse kjælede for Papa, sad på hans Skjød og blev dægget for som en lille Unge.

Han havde sagt noget om det til hende, noget hårdt, ukjærligt, som havde såret og krænket hende, og dog havde hendes Hjærte banket derved — han var skinsyg, altså elskede han hende.

Og når de var sammen med andre, med hendes unge Fætre, eller i Selskab, og der, ligesom før hun blev forlovet, blev vist hende Opmærksomhed, gjort Kur så smått, eller hun blev kåd og fjantede lidt med én eller anden, kunde hun se det trække op over hans Ansigt som en Tordensky og gnistre i Øjnene, så hun blev bange — og så ubehagelig han kunde være bag efter, rigtig ond, så hun kom til at græde derved og dog følte en hemmelig Jubel i Bevidstheden om at have Magt over ham, og så gjorde Forsøget om og om igjen vilkårlig, med velberåd Hu: jo, han var skinsyg, altså elskede han hende.

Men hvorfor viste han hende det ikke, sådan som hun ønskede det, i Ord, i Kjærtegn? Hvorfor hørte hun det ikke i hans Stemme — den lød til hende, som til alle andre — eller så' det i hans Øjne? Så nødig hun end vilde tænke på det, huskede hun mere end ét Par andre Øjnes varme Blik, der var gået hende sådan gjennem Marv og Ben, at hun endnu følte Hjærtet bæve derved. Å, hvad hjalp det, hun var hans, når hun savnede, savnede og længtes endnu bestandig, så Længslen sugede hende Blodet af Kinderne og gjorde hende ganske hjærtesyg.

Hun syntes, hun kunde have givet sit Liv for blot én Gang at føle haus Arme om sig, hans Kys på sine Læber — men det kom ikke — i alt Fald ikke sådan, som hun ønskede det. Der var Forskjel, stor Forskjel på dem i den Henseende, det kunde hun mærke på den Måde; han tog hende i Hånden, eller, når de stod sammen og talte med Papa f. Ex., og hendes Forlovede ret fortrolig, å ja, men — men som om han ikke vidste, hvad han gjorde, lagde Armen om hendes Skuldre eller strøg hende over Håret.

I sådanne Øjeblikke var det, som en magnetisk Kraft drog hendes Legeme til hans, og der kom over hende en vild Længsel efter at knuge sig ind til ham, overøse ham med Kys og Kjærtegn, hviske

til ham nogle af de dumme, sære Ord, der brændte hende på Læberne, og som hun syntes så søde at turde sige — men hun turde ikke. Der var på samme Tid som en Mur imellem dem af noget uudsigeligt, uoverskrideligt; det kom fra ham og holdt hende borte.

Så stærk kunde Bevægelsen i hendes Sind være, at hun unddrog sig selve den lette Berørelse af hans Arm om hendes Skuldre — hellere slet ikke være ham nær end være det sådan — sådan koldt, løst — det var mindre ulideligt. En tung, dump Smerte greb hende da, og mens hun måtte svare ham eller Papa, måtte smile og le i det samme, var det, som hun græd indvendig og følte Tårerne brænde i sit Hjærte. Ja — der var Forskjel, ak ja, stor Forskjel på deres Kjærlighed. Vilde han nogensinde elske hende som hun ham? Og hvis ikke — hun turde ikke tænke Tanken ud, så ulykkelig og fortvivlet gjorde den hende. Men det kunde ikke være muligt — det måtte komme, det vilde komme! Havde han ikke selv sagt den Dag, at hun måtte lære ham at elske — ja, blot hun fik Lov! Men det var Forlovelsens Skyld, og Mamas Holden Vagt, og alt dette udvortes, åbenlyse, der skilte dem ad. Kunde de blot blive ene en Gang, rigtig ene, så vilde alt blive anderledes. Og

hun søgte at drømme sig ind i det, der vilde komme, skabe ham om efter sit eget varme Hjærtes Trang, men det hjalp ikke, øgede kun Længslen og gjorde den Skuffelse, Virkeligheden voldte hende, dobbelt følelig.

XVI.

Det led mod Foråret, og med hver Uge kom den Tid nærmere, da hans Rejse til Grønland skulde gå for sig, denne Rejse, hun havde gruet for, endog før de blev forlovede.

Ikke se ham i mere end et halvt Aar — — maaske længere! Det var, når hun tænkte på det, som følte hun allerede Savnet og Tomheden knuge hende om Hjærtet. Hvordan skulde hun holde ud at leve så længe, når alt det var borte, der nu gav hendes Tilværelse Indhold, var det end blandet med Uro og Lidelse.

Og just nu, da der ikke var mere end nogle få Uger til Adskillelsen, havde han en Dag med et Par Linjer i Telegramstil meddelt hende, at han havde forkølet sig, måtte holde sig inde. Senere ikke et Ord.

De første Dage troede hun slet ikke på Forkølelsen. Han plejede aldrig at tage Hensyn til sit Helbred. Men han havde sagt hende en Gang, at hans noget hypokondre Temperament til Tider

gjorde ham det utåleligt at se Mennesker, at han, når det kom over ham, lukkede sig inde, udeblev fra sine Timer, undværede sin Middagsmad, ja frisk, Luft, blot for at slippe for Synet af sine tobenede Medskabninger.

Det var naturligvis det, der nu var i Vejen. Han gad ikke se hende — ikke en Gang hende.

Hun søgte at væbne sig med Kulde og Bitterhed imod ham. Men det vilde ikke lykkes. Hun længtes sig formelig Sjælen ud af Livet. Hun gik til sædvanlig Tid den vante Vej, spejdende, kigende — og dog så angst for uforvarende at møde ham, at hver Mandsskikkelse, der dukkede op langt, langt borte, med blot den fjærneste Lighed, bragte hende en sådan Forskrækkelse, at hun gjorde kort omkring og løb i modsat Retning, alt, hvad hun kunde.

Men han kom ikke — ikke den Dag, ikke den næste, ikke mange Dage i Rad.

Så blev hun inde, og Dagene gik i bestandig Venten, bestandig Skuffelse, indtil der var blevet en hel Uge ud af dem. Hende forekom den så lang som et År.

Hvad kunde det betyde? En skrækkelig Angst betog hende. Han måtte altså virkelig være syg, alvorlig syg. Lå dér alene, uden Hjælp, uden Pleje måske?

Hun vidste ikke andet om hans huslige Forhold, end at en gammel Kone, som boede i Huset, besørgede hans Opvartning.

Hun havde en Gang bedt ham, om hun måtte besøge ham. Hun vilde se hans Værelser, vide, hvor han sad, når han skev eller læste, hvor hun kunde finde ham i sine Tanker, kjende alt, hvad der omgav ham, opdage, hvad der muligvis manglede af Bekvemmeligheder, og som hun kunde give ham.

For hun havde en bestandig Trang til at give ham noget, Brugs- og Luxusgjenstande, helst noget, han måtte have for Øje hver Dag, „for så må du tænke på mig, når du ser det“, sagde hun til ham med en halv ubevidst Fornemmelse af at måtte påtrænge sig ham, for at han skulde huske hendes Tilværelse, når hun ikke var ham nær.

Hun overvandt sin Ulyst til Håndarbejde for nu og da selv at kunne forfærdige ét og andet til hans personlige Brug, og hun følte en særegen Tilfredsstillelse, når hun så' ham benytte det. Det var som et Kjærtegn, der endelig nåede ham.

Han havde afvist hendes Bøn om at måtte besøge ham, så kort, og med så megen Forbavselse over det umotiverede i Forlangendet, at hun aldrig siden havde gjentaget sin Anmodning. Hun vidste desuden, at både han og Mama anså det som intet mindre end rent ud spolerende for hendes gode

Navn og Rygte, om hun gjorde det alene. Og med Mama som *sauve-garde* — nej, så undværede hun det hellere.

Men nu gjaldt alt det ikke. Hendes Angst, da hun først havde sat sig i Hovedet, han var syg for Alvor, brød med enhver Betænkelighed, ethvert Hensyn. Hun måtte ud og se ham! Under sådanne Forhold havde hun Ret dertil, hun var ham den nærmeste — han havde i alt Fald ingen nærmere.

Og hun gik.

Det var pludselig faldet i på ny med Frostvejr, var glat Føre, og hun stred sig frem mod en bidende Østenvind, der hvirvlede hende den løse Sne fra Hustage og Gader i Ansigtet som Flyvesand, tog Vejret fra hende, så hun måtte vende sig flere Gange for at snappe efter Luft. Hun følte sig pint og drillet deraf, som stred hun mod noget legemligt, en ond Vilje, der sinkede hendes Gang. Nu, hun var på Vej, kunde hun ikke komme hastig nok af Sted. Og dog var der i hendes Sind en Fornemmelse, som var det, hun gik til, en Forbrydelse, noget urigtigt, hun vilde. Det sad og klemte hende i Halsen og trykkede for Brystet. Og nu var Frygten for, hvordan han vilde tage imod hende, næsten større end for at finde ham meget syg.

Velkommen vilde hun ikke være. Hun nærede ingen falske Forhåbninger derom, og hun var bange

for ham, bange for den Smærte, der så ofte kom over hende fra disse kolde Øjne, under hvis Blik hendes Hjærte krympede sig sammen, og som næsten blev onde, når hun, om end aldrig så ufrivillig, gjorde ham imod.

Gud véd, hvorfor hun egentlig var forelsket i ham? Men hun var det, vilde være det, selve Lidelsen derved gav hendes Tilværelse anderledes Fylde end det tomme, kjedsommelige Liv, hun havde ført forinden, det gøs ordentlig i hende ved Tanken derom. Nej, så hellere lide, håbe, længes, vente som nu — det kom vel en Gang, det måtte komme, det Mirakel, som skulde gjøre hende lykkelig.

Men da hun nåede Gaden, hvori han boede, sank hendes Mod pludselig. Nej, hun turde dog ikke gå derop — ikke strax! Hun vilde nøjes med at finde Konen, der opvartede ham, og spørge hende først. Men hvor søge hende? Hun vidste ikke en Gang, hvad hun hed. Han var så kjedsommelig hemmelighedsfuld, selv med de mindste Bagateller i sit private Liv.

Det var et stort kaserneagtigt Hus med smalle Trapper og Indgangsdøre til tre, fire forskjellige Lejligheder i hver Etage. Hun kigede på Navnene. Der var en Porcelainsplade og to, tre Visitkort foruden på hver Dør. Højt oppe i Huset fandt hun Navnet Madam Petersen. Muligvis hende?

Hun ringede — ringede igjen. Ingen kom. Højere op. Dér boede han. Hans Navn stod på Døren.

Alt Blodet strømmede hende til Hjærtet, og uvilkårlig vendte hun om som for at flygte. Havde han hørt hende?

Dér inde fra ikke en Lyd. Måske var han der slet ikke? Og pàny skar det gjennem hende med vred Smærte, at det var, som hun først havde tænkt: han vilde blot ikke se nogen — ikke hende!

Men det vilde hun vide.

Der var ingen Klokke. Så bankede hun på. Intet Svar. Han var der altså ikke, fejlede ingen Ting, var ude! Vreden løb af med hende, det kogte i hende. Hårdt, heftig bankede hun én Gang endnu.

„Kom ind — for Satan!“ lød det indefra så hæst og hidsig, at hun foer sammen ved det: Gud i Himlen, han var der!

Så drejede hun på Låsegrebet, Døren var uaflåset, og gik ind.

Værelset var stort, lyst, med et tredelt Fag Vindu ligefor Døren, Bogreoler langs Væggene, et stort Arbejdsbord med Reagensglas, Mikroskop og opslagne botaniske Billedværker, alt i pertentlig Orden til venstre for Vinduet. Dér var han ikke. Men ind til et andet Værelse, hans Sovekammer, stod en Dør åben, og dér lå eller rettere sad han

over Ende i Sengen, kæmpende med et voldsomt Hosteanfald, fremkaldt ved hans Råb.

Da han fik Øje på hende, gjorde han en utålmodig, afværgende Gestus og vilde sige noget, men det var umuligt for Hosten, der var ved at kvæle ham og syntes at volde ham Smærte.

Et Par Gange rystede han hidsig på Hovedet og slog med den knyttede Hånd mod Sengekanten i Harme over ikke at kunne betvinge Brystets krampagtige Bevægelser.

Hun var forvirret blevet stående ved Sovekammerdøren, betagen af en usigelig rådløs Medlidenhed. Hun havde Tårer i Øjnene og gjorde ham i sit Hjærte den ydmygste Afbigt for Vreden og Mistanken, hun havde næret imod ham.

Men hendes Blik irriterede ham kun. Han var vred, forlegen, undselig ved at træffes i Sengen, og dog en Smule rørt over, at hun kom. Men han hadede at blive set som syg, holdt af at gjemme sig som et såret Dyr, til det gik over. Og nu denne forbandede Hoste, der helt tog Magten fra ham!

Hans Irritation voxede, og da han omsider følte Slimen løsne sig og komme op i Munden, vinkede han vredt, næsten truende af hende, at hun skulde gå — gå!

Men det kunde hun ikke. Gå, uden at have talt med ham; fået at vide, hvad han fejlede —

det måtte jo være Brystsyge eller noget andet græsseligt —

Hun listede sig bort fra Døren, hen til Vinduet i den anden Stue, hvor han ikke kunde se hende. Og dér blev hun stående knuget sammen áf Angst. Det syntes hende så meget, meget værre, end hun havde troet. Det måtte være farligt — denne skrækkelige Hoste. Om han døde — han også! Det kunde hun ikke bære, det var, som følte hun sit eget Liv ebbe, når hun tænkte på at miste ham.

Men der måtte gjøres noget, måtte hjælpes. Hun havde en Fornemmelse, som kunde hun slås med Døden og blive den stærkeste, blot hun var der og ikke veg fra ham — ja, hun måtte hjælpe — for her var intet gjort, ikke det ringeste.

Derfra, hvor hun stod, kunde hun akkurat se Fodenden af hans Seng med Stolen udenfor, og på den en hankeløs Thekop, halvfuld af Havresuppe, blåagtig, tynd og med Skind på. Om Halsen havde han et gammelt, gråt uldent Tørklæde, men nedenfor stod Skjorten åben, så det blottede Bryst kom tilsyne. Koldt var der — og til Trods for den sirlige Orden så underlig pulterkammer-agtig øde.

Endelig var Hosteanfaldet forbi. Hun stod endnu lidt og betænkte sig, til hans snappende Aandedrag var bleven roligere. Mon han troede,

hun var gået? Så gik hun sagte hen til Døren. Dér stod hun ved Karmen en Stund og så' på ham, inden hun vovede sig nærmere.

Han lå med lukkede Øjne tilbage mod Puden, udmattet efter Anstrængelsen. Sveden perlede ham på Panden. Han så' underlig fremmed og slet ikke godt ud med det ubarberede Ansigt og det grimme grå Halstørklæde. Hovedet blev uforholdsmæssig stort, som det lå dér, med Skjæg og Hår strittende i Uorden. Uvilkårlig målte hun Længden af Sengen. Der var noget næsten kæmpemæssigt i denne Skikkelse, hvis svære Former aftegnede sig i klodsede Omrids under Sengetæpperne.

Men det rørte hende på særegen inderlig Måde, at denne store, kraftige Mand lå dér hjælpeløs som et Barn og trængte til Pleje. Hendes Hjærte svulmede af Medynk, og uvilkårlig droges hun nærmere, helt hen til ham, hun bøjede sig over ham og tørrede med sit Lommetørklæde Svedd råberne af Panden.

Da hun rørte ved ham, slog han Øjnene op. Der var en så øm, kjærlighedsfuld Spørgen i det Blik, der mødte hans, at det afvæbnede hans pirrelige Utålmodighed over at blive forstyrret. Bange for at tale — det fremkaldte ufravigelig Hosten — dannede han med Læberne Ordene: „Forkølelse — ikke tale — bedre —“

Hun lagde sin Hånd på hans, blødt og skjælvende varsomt, idet hun smilede med fugtige Øjne, ganske dristig ved hans Venlighed.

„Å Gudskelov — men lad mig — nej, tal ikke, svar blot med Øjnene. Lad mig blive hos dig — og — og — pleje dig. Her er ingen — og —“

Han rystede uvillig på Hovedet med et så mørkt afvisende Udtryk, at hun skamfuld og forskræmt strax opgav det.

„Har du ingen Læge?“

Han slog foragtelig med Hånden.

„Må jeg sende dig vor?“ det kom frygtsomt bedende.

„Vist ej!“ svarede han tvært.

Det arbejdede på ny i hans Bryst. Han trak sin Hånd ud af hendes med et hidsigt Ryk: „Gå — gå nu! Den forbandede Hoste —“ Resten druknede i et nyt Anfald.

Så var hun borte. Henne fra Døren sendte hun ham et sidste Blik, slukøret, ulykkelig, med Gråden i Halsen vadede hun hjemad gjennem dyb Sne og isnende Blæst.

Hvorfor havde hun dog været så dum at gå der ud? Hun vidste jo — å, hun vidste —

Det gjorde hun aldrig om igjen — nej, aldrig!

XVII.

Den Eftermiddag vilde Passiaren ikke ret komme i Gang mellem hende og Papa, skjønt de havde det ganske for sig selv. Mama var ude.

Etatsråden gik op og ned ad Gulvet og nød sin Cigar efter Middagen, mens han nu og da skottede til Margrethe, der mod Sædvane sad tavs og stille med et Broderi, hun mærkværdig nok syede på.

Hun så' ham så bleg og modfalden ud i den sidste Tid. Han havde længe haft ondt af hende og spekuleret på, hvad der vel kunde være i Vejen. Men når han spurgte hende, blev hun strax rød i Kinderne og sagde, det var ingen Ting, eller Hovedpine. Nå, så slog han sig til Tåls med det. Han havde så meget andet i Hovedet i denne Tid. Og nu, hun var forlovet — han vidste ikke, hvoraf det kom, men det var alligevel, ligesom hun kom ham mindre ved, optaget som hun var af dette fremmede Menneske, han aldrig rigtig kunde komme ud af at regne med som én, der hørte til.

Så kløede han sig bag Øret og gav Forlovelsen Skylden. Unge Piger blev altid blegnæbbede af at være forlovede, og det var s'gu intet Under. Det var egentlig en umoralsk Institution. Skjønt han kunde jo ikke sige, at Margrethes Forlovelse kunde tage på hende i den Forstand. Han havde tværtimod undret sig over, at Fyren var så lidt — nå, hvad Fanden, han så' jo så sjældent noget til dem.

Men i Aften så' hun rigtignok helt miserabel ud — og hun havde grædt, det var tydeligt at se på de Øjenlåg. Måske en Kurre paa Tråden, hm! Det var vel ikke noget at blande sig i — og, alligevel, han kunde så dårlig tåle at se hende bedrøvet. Hvordan var det? Jo, nu huskede han det, han havde ikke set Kjæresten i nogle — ja, i mange Dage.

Han standsede foran hende, bøjede sig over hende og tvang med Pegefingeren under hendes Hage Ansigtet opad. Jo, gu' min S'æl græd hun! Et Par af de varme Tårer trillede ham ned ad Fingrene.

„Hvad er der i Vejen, lille Margrethe?" spurgte han blødt.

Og så hang hun i næste Nu om hans Hals og græd og hulkede, som om hendes Hjærte skulde briste, og hele hendes Legeme skjælvede.

„Så — så — så, lille Margrethe, hvad er det da? hvad er det?“ Men hun græd ustandselig og trykkede sig blot fastere og heftigere ind til ham.

Han drog hende med sig ned i Lænestolen, fik hende paa Skjødet og spurgte så, da Gråden omsider sagtnede lidt, mens han kjælende strøg hende over Håret, så de fugtige Tjavser hang hende helt ud over Øjnene:

„Er det Kjæresten, Margrethe?“

Hun bed i en Snip af Lommetørklædet og nikkede, mens hun igjen begyndte at hulke.

Han tænkte at slå det hen i Spøg, kneb hende i Kinden og spurgte, missende med det ene Øje:

„Har I været en Smule oppe at nappes?“

Hun rystede på Hovedet.

„Hvad er det da, Margrethe?“

„Han — han — er syg —“ stammede hun.

„Farligt?“ spurgte han pludselig alvorlig.

„Nej — det troede hun ikke — en stærk Forkølelse —“

Han trak hende spøgende og kjælende i den ene Øreflip: „Nå, min Stump, hvad skal så alle de Taarer til? Er det så slemt at undvære ham nogle Dage? Sikken et kjælent Pigebarn!“

Men så brød Gråden frem påny; i et Anfald af vild Sorg, der blev næsten hysterisk, knugede

hun sig ind til ham, idet hun hulkende hviskede: „Å Papa — jeg er så ulykkelig — så ulykkelig!“

Det tog ham om Hjærtet, han fik selv noget vådt i Øjnene, mens han klappede hende og kjælede for hende: „Stakkels Puds — lille Margrethe!“

Men hvad var der da i Vejen? Det skulde da ikke — Blodet steg ham et Øjeblik til Hovedet, han havde nær sluppet hende — men et Blik paa hendes Ansigt beroligede ham. Nej, sådan så' hun ikke ud. Det var ikke Skam eller Skyld, der stod at læse om den smærtelig bævende Mund og de forgrædte Øjne — men hvad Fanden var det da? Skulde hun være bleven kjed af Fyren? Det vilde s'gu egentlig ikke undre ham — eller var det ham, som —

„Holder du ikke mere af ham?“ spurgte han.

„Jo — å jo, jo!“ kom det med en så lidenskabelig Inderlighed, at det ikke var til at misforstå.

„Er det da ham, der ikke —“

„Jeg — jeg véd det ikke — for — for — å Papa, han er så hård imod mig — — og så kold. Han rører aldrig ved mig, og han — han kysser mig næsten aldrig — og jeg går altid og venter på det. Jeg tror ikke, han bryder sig om mig, — skjønt han sommetider — å Papa, du véd ikke, hvor det er skrækkeligt at gå og være ulykkelig

forelsket i sin egen Kjæreste! Det er jo ligefrem latterligt — når det ikke var så — så sørgeligt —"

Skjønt hun gjorde sig Umage for at le lidt og egentlig følte sig flov, nu det var sagt, lød hendes sidste Ord dog så forpint og håbløst. Og trods det, at han også måtte trække på Smilebåndet, forstod han hende og det, hun led, gjennem det beslægtede i deres Natur og sin Kjærlighed til hende.

Og mens han gjemte hende i sine Arme og gav hende de ømmeste Kjærtegn for ligesom at holde hende skadesløs, for hvad hun savnede, blussede der en næsten ustyrlig Vrede op i hans Sind mod denne Fyr — denne Tørvetriller, Halvmand af en Svigersøn, som havde, Fanden véd hvordan, fået Pigebarnet til at holde af sig, og så gjorde hende ulykkelig. Så begyndte han at tale for hende, vilde snakke hende til Fornutt, have hende til at hæve Forlovelsen, forestillede hende, at den Smærte, det i Øjeblikket vilde volde hende, var langt at foretrække for et helt Livs Ulykke, brugte stærke Ord, blev hidsig, blev god igjen — — og fik på alle Forestillinger og Fornuftgrunde kun hendes bestandig gjentagne, fortvivlet haardnakkede: „Papa — jeg kan ikke — jeg kan ikke! Jeg dør af det, hvis — hvis —. Men, troede han ikke også, det nok blev anderledes, når — når —?

og hun kunde ikke skilles fra ham, nej, hun kunde ikke. Og så måtte Papa være sød og god, og ingen Ting sige til ham, og ikke lade ham mærke — og heller ikke til Mama!“

Nej, det skulde han vel vogte sig for. Nå hvad var der så at gjøre andet end trøste hende, kjæle for hende, snakke hende efter Munden, sige, han troede nok, det blev anderledes, når — når de blev gift. Det gjorde Pokker, gjorde det! Men for Resten vilde han snakke med Fyren ved Lejlighed, lovede han sig selv — — og kunde saa næsten ikke lade være at le, når han tænkte på, hvad det var, han skulde snakke med ham om. Jo vist gik man sådan hen og blæste Lue i Fiskeblod. Men hvad skulde det blive til? Dette gik jo ikke. Pigebarnet var i sin gode Ret, og hende vilde han ikke have ødelagt, gu' min S'æl, om han vilde. Hun så' ud, som kunde hun sørge sig en Helsot til.

„Sig mig, har han ikke talt om, når I kunde gifte jer?“ spurgte han med èt.

„Jo — hun troede nok, når han kom hjem fra Grønland.“

„Hm!“ Så var det jo muligt, man kunde snakke hende til Fornuft forinden. Godt var det, han snart skulde rejse.

Så fik han hende omsider lidt i Ro, og de sad og småsnakkede om andre Ting, lidt und-

selige og sky begge to. Han helmede ikke, før han havde fået hende til at le et Par Gange, men det havde dog ingen rigtig Art med den Latter.

Da de hørte Etatsrådinden komme, skyndte hun sig i Seng, for at Mama ikke skulde se hendes forgrædte Øjne. Men idet hun sagde God Nat og havde Armene om hans Hals, lagde hun sin Kind til hans og hviskede: „Og så, Papa, taler vi aldrig mere — aldrig — om — om —“

Nu, det var gjort, fortrød hun bitterlig, hun havde talt om det til Papa og følte sig så underlig afklædt og prisgivet en andens Kontrol. Å, det var skrækkeligt at være forlovet i Grunden! Havde hun vidst — men man vidste jo ingen Ting — ingen Ting. Livet var ikke det, man troede og haabede. Og når selv Kjærlighed ikke bragte Lykken, hvad var der så at vente mere — —?

XVIII.

Med Hr. Henning Møller blev det ved Forkølelsen. En fjorten Dags Tid efter fik hun et Par Linjer fra ham, at han havde det bedre, havde været ude første Gang og bad hende møde ham næste Dag på vanlig Tid og Sted.

Hun havde gået og været tom og led og træt, hverken ventet eller haabet mere, men strax hun så' Udskriften på Konvolutten, foer Blodet hende op i Kinderne, alle Pulse slog, og en sær, urimelig Glæde, der kom, Gud véd hvorfra, rislede gjennem hende.

Å, hvor der var længe til næste Dag!

Skjønt hun havde besluttet først at gå hjemmefra, så hun kunde være der akkurat til den bestemte Tid, for det var så utåleligt at gå og vente, var hun dog ude på Stien længe før Tiden og gik med Uret i Hånden. Og det var utroligt, så mange Trin man kunde gå i et Minut.

Hun turde ikke fjærne sig ret langt fra Stedet — for sæt han kom imens! Men det vidste hun for Re-

sten, han ikke gjorde, hverken et Minut før eller senere, altid lige på Slaget.

Hun var som bristefærdig af Utålmodighed og trippede frem og tilbage med små stampende Skridt det lille Stykke Vej. „Se ham — se ham igjen!“ jublede det i hende, og dog havde hun et Tryk om Hjærtet, det, der altid var der og sad og nagede og gjorde Uro: hvordan vilde han se ud i Dag? hvordan vilde han tage imod hende?

Men i Dag jog hun det fra sig. Det var så længe siden, og hun var så glad. Det var jo Fest, næsten som et første Møde, og det var, som om Vind og Vejr holdt Fest med hende og havde pyntet op her ude for hendes Skyld. Festlig var Martssolens forårsagtige Varme, Luftens kølige Friskhed — dygtig kølig nu og da, når et Bygekast fejede hende af Sted, så hun måtte løbe et Stykke, enten hun vilde eller ej. Å, det var dejligt at gå her igjen, dejligt at leve, at længes og — — jo — dér kom han!

Hun følte Blodet strømme hedt igjennem sig, og denne besynderlige, skjælvende Mathed komme over sig. Hun fløj ham i Møde, rakte Hånden ud, blev stående foran ham med strålende Øjne og kunde i første Øjeblik intet sige for Hjærtebanken og Bevægelse. Også over hans Ansigt gik der et fornøjet Smil, idet han nikkede og gav hende Hånden, og hans „God Dag, Margrethe“

havde så varm en Tone, at hendes Kinder blev blussende røde derved. Men så foer et koldt Vindstød susende om dem og førte hende tæt op til ham som i en halvt ufrivillig Omfavnelse, hendes Kjole og Kåbe svøbte sig om ham, hun lo og så' ham lykkelig i Ansigtet. Det havde skiftet Udtryk.

Irriteret, gnavent udbrød han, idet han gjorde sig løs og trak Frakken sammen om Halsen: „Jeg skal ad Østerbro til — men maaske du vil den modsatte Vej? I så Fald vil jeg sige dig Farvel her. Jeg har været syg — husker du maaske", det var stærkt understreget, „i denne forbandede Træk kan jeg ikke stå stille uden at blive det påny."

Hans Ord faldt som Isdryp over hende — å, hvor det dog gjorde ondt. Om hun huskede, han havde været syg!

De gik rask til, ganske tavse. Uden at se op, fulgte hun med, halvt modstræbende. Var det ikke bedre at sige Farvel, vende om? Helst gik han vist ene. Men hvorfor havde han så skrevet efter hende — ja, hvorfor?

Der gik en kold, grå Sky for Solen, det stænkede med fine Hageldrys, som Vinden slog imod dem.

„Fanden til Vejr!" brummede han og hostede.

Hun så' på ham med pludselig Forskrækkelse. Å, han havde jo Ret. Han var ikke rask endnu,

han var bleg — og Ansigtet magrere. Det rørte hende at iagttage dette.

Det var virkelig uforsvarligt, ubetænksomt af hende at blive stående før. Hun vilde sige ham det, bede om Tilgivelse, hun følte sig så ydmyg skyldig. Men det var så svært at finde det første Ord. Hun kom ham lidt nærmere, så' ikke op, men listede sin Hånd i hans og trykkede den sagte til sig. Han lod hende beholde Hånden.

„Hvor det er godt at se dig igjen!“ sagde hun halvsagte og hentede Ordene som fra Hjærtets Dyb, idet hun så' op på ham med varme, fugtig glade Øjne. Han nikkede forsonet til hende:

„Ja, det er virkelig behageligt at være på Benene igjen.“

Hun gik ham så nær, at hendes Kind næsten rørte hans Arm, når hun nu og da hældede Hovedet til den Side. Uvilkårlig sukkede hun.

„Hvor det er dejligt at gaa her igjen med dig — å, det har været en skrækkelig Tid, kan du tro! Det gjorde mig så bitterlig ondt, da jeg så' dig så syg — og ikke kunde hjælpe —“

Det trak pånyt mørkt op over hans Ansigt:

„Skal vi lade min Sygdom udenfor al Omtale. Jeg lider ikke Beklagelser — og, *à propos*, for en anden Gangs Skyld, jeg holder ikke af uventede Besøg, navnlig når jeg er sengeliggende, og desuden — ja, misforstå mig nu ikke, det er du så

tilbøjelig til, men jeg mener det rigtigt at sige dig det. Vi har talt om det før. En ung Dame må være yderst forsigtig i så Henseende — Husets Folk — dit Besøg hos mig — så kjært det end vilde være mig, naturligvis — kunde let misforstås —“

Hun slap pludselig hans Hånd. Hun var vred, stødt, såret, gik og brugte hårde Ord imod ham ved sig selv, sagde, han var ukjærlig, ond, afskyelig. Hun kunde ikke lide ham, hun havde Lyst til at gå sin Vej, nu strax — ikke se ham mere.

Hvorfor gjorde hun det da ikke? Nej, for hun kunde ikke. Og det pinte og ærgrede hende, at hun aldrig kunde det, hun vilde overfor ham — ikke en Gang give sin Vrede, sin Smærte Luft — til alle andre kunde hun, men ikke til ham! Der var noget ved ham, som knætvang hendes Vrede, så hun blev stum for et ondt Ord af hans Mund — blot lide kunde hun — fordi hun troede, vidste, at han ikke brød sig om hende, som hun om ham, og fordi hun dog ikke kunde rive sig løs fra ham, for — hvad så? Gud i Himlen, hvad så?

Hvad mon han tænkte på, mens han gik dér, og så’ lige ud — lige ud, som havde han glemt hende — som var hun ikke til?

Hun kigede på ham fra Siden — og blev slået af hvad hun så'! Det var, som så' hun ham pludselig på ny Måde. Han var jo ikke smuk længere. Der var noget tungt, trægt, næsten dvask i de store Linjer i dette Ansigt, hun hidtil aldrig havde set på uden med hjærtegreben Beundring. Og hun så' nøjere til, kritisk, vagtsomt undersøgende hvert Træk. Næsen var for tyk ved Roden, Munden for smal — hun så' den nedefra, under Skjæget — næsten uden Læber var den, og så hang den gnavent i Mundvigerne.

Før havde hun kunnet se sig rørt på denne Mund, havde kaldt det sjældne Smil melankolsk. Nej, det var ikke Melankoli, der fejlede ham, det var — — og pludselig følte hun, som kom hun på Afstand fra ham, så' ham som fremmed, som sig uvedkommende og dømte ham derefter.

Uvilkårlig fjærnede hun sig lidt fra ham. Idet hun bøjede af for en Søle på Vejen, kom hun helt over på den anden Side af Stien. Det faldt hende ind, at hun kjedede sig, og hun greb sig i at ønske, de havde nået Østerbro, og hun kunde gå hjem.

Så spurgte han med ét — det kom som langt borte fra, syntes hun:

„Er der intet nyt? Jeg har hverken set Aviser eller hørt noget i al denne Tid."

„Ikke synderligt.“ Hun fortalte kort de små Begivenheder i det offentlige og private Liv, der var forefaldne, mens han havde været syg. Han knyttede nu og da en Bemærkning til, så det blev en Slags Samtale.

De nåede Enden på Stien.

Han havde set et Par Gange forskende på hende. Der var ham noget fremmed i Tonen — den lød ham saa ligegyldig. Han vidste godt, han havde såret hende før, og kjendte Virkningen, det havde på hende, og at hun ikke turde give Vreden Luft. Og denne sin Magt over hende var ham et Behag. Hendes Muleri, som han kaldte det, plejede aldrig at vare længe og slog altid over i en eller anden ydmyg kjærlig Tilnærmelse, som bad om Afbigt. Men i Dag — hm!

„Jeg trænger til at røre Benene lidt endnu. Jeg vil ud ad Strandvejen — du skal vel hjem?“

Der var en Slags Anmodning skjult i Ordene, det hørte hun godt.

„Ja—a, jeg skulde,“ let hen, kølig sikkert kom det. Der var det igjen! Den Tone var ham så ny.

Deres Blik mødtes. Også Øjnene var ny! De plejede at genere ham med deres skiftende Udtryk, sommetider sløret af tilbageholdte Tårer, sommetider med en dunkel Gløden, han intet Svar havde til, altid dybest inde som med en skjult Be-

brejdelse. Nu intet af dette — rolige, tavse så' de ind i hans. Hele Skikkelsen forekom ham med ét som ny i en vis kølig fornem Ynde, som sært drog til. For første Gang, mens han havde kjendt hende, mærkede han en Modstand hos hende, noget at overvinde. Han rømmede sig:

„Du — du skulde gå med, så langt som til Vibenshus. Du har godt af at gå det Stykke Vej. Du kan kjøre hjem i en Sporvogn —"

Helst sagde hun nej. Hun havde ingen Lyst. Hun svarede ikke, men hun fulgte nølende med et Par Skridt ud ad Østerbro.

„Vil — vil du ikke tage min Arm?" Hun så' forbavset på ham. Han havde tidligere udbredt sig over det generende og ufri i at gå sådan Arm i Arm. De kunde jo ikke holde Trit. Men det lod han ikke til at huske nu. Han var pludselig bleven meddelsom. Det var Grønlandsrejsen, han talte om. Skibet skulde afgå om tre à fire Uger. Han skildrede Naturen deroppe, Planterne, og saa fortalte han om sit Ophold i London bag efter, for at besøge de botaniske Samlinger dér, og at det næppe kunde blive kortere end otte à ti Uger. Dér skulde han efter de indvundne Resultater gjøre sin Prisopgave færdig. Altså næsten et År vilde han blive borte! Hun undrede sig over, hvor den Smerte var bleven af, hvormed hun tidligere havde hørt om denne Rejse — og nu blev

Adskillelsen dog så meget længere, end hun havde formodet — og når han så kom hjem — det foer gjennem hende, næsten med Forskrækkelse, hvad der så skulde ske.

Det var godt, han talte saa meget, for hun havde så lidt at svare, men han syntes ikke at mærke det. For da han ved Vibenshus hjalp hende op i Sporvognen, trykkede han hendes Hånd med usædvanlig Varme og sagde synlig oplivet og med nogen Iver:

„Jeg ser til dig i Morgen — er I hjemme?“

„Ja.“

„Så kommer jeg til Middag.“

Det var første Gang, han sådan uden videre bød sig selv til Gjæst hos dem. Men det tænkte hun slet ikke over og svarede blot med et tvungent Smil: „ja, gjør det!“

Sløv, træt kom hun hjem og følte sig dog ligesom befriet — for hvad? Det spurgte hun ikke om, var blot så kjed, så kjed af alt, af sig selv, af Tilværelsen, gad hverken tænke eller drømme, men faldt i Søvn på Sofaen i Papas Værelse. „Hun havde gået så langt med Møller,“ sagde hun undskyldende til Papa, „og han kom i Morgen.“

„Nå, så var hun vel glad igjen?“ spurgte han og kneb hende i Kinden.

„Ja — hun var glad — troede hun nok,“ svarede hun og havde allerede lukket Øjnene.

Tredje Afsnit.

I.

Møller var rejst. Det var allerede længe siden, syntes hun. Som en tung, trist Gråvejrsdag lå Mindet om ham og rugede i hendes Sind — langt borte. Ikke mange Tanker fulgte ham.

Nu havde hun andet at gjøre.

Dér havde hun siddet og kukeluret hele Vinteren, fordi han ikke holdt af at gjøre nye Bekjendtskaber og kun nødtvungent lod sig slæbe med til den nærmeste Familje. Ikke et Bal eller et ordentligt Selskab blandt de unge vilde han med til. Så blev hun også hjemme.

Men ikke nu mere. Der var nogle Uger af Saisonen tilbage, og i dem foer hun rundt til Selskaber og Baller, trods alle Mamas Protester. Hun fandt det skrækkelig upassende, at en forlovet Pige ikke sad hjemme, når Kjæresten var borte. Men Papa lo blot af den Snak: lad Barnet more sig, så længe hun kan — man er kun én Gang ung.

Og Margrethe morede sig, eller fik, hvad hun søgte, Sindet fyldt af Uro. Der var paany kom-

met over hende en hidsig Trang til Bevægelse, til at være, hvor der var Støj, Lys, mange Mennesker. Hun greb efter alt muligt, selv om det stundom faldt lidt trættende, blot det ikke var Dagligstuen hjemme. Endog Passiaren med Papa fristede hende ikke mere.

Blot hun kom indenfor i en Balsal eller til en ung Middag, var hun strax som et andet Menneske, eller rettere, hun fandt sig selv, sit eget rigtige Selv fra Ballerne og Selskaberne i „gamle Dage“, som hun allerede kaldte det, skjønt kun et År lå imellem. For det År — uha, sommetider var hun ikke langt fra at tro, det både havde gjort hende gammel og grim — men nu fik hun andet at vide. Sådan havde hun aldrig været fejret før! Det var den samme leflende, hidsende Leg om igjen med Kurtiseren og *flirtation*, det gjorde ikke en Smule, hun var forlovet, mærkede hun nok — og hun blev dristigere, mere sikker på sig selv, efterhånden som det blev hende klart, at Mænd sjældent kom i hendes Nærhed uden at svide sig lidt.

Det var Morskab det, så længe det varede — for bag efter, ak ja, bag efter var det dog tomt som altid, og lige kjedsommeligt.

Men så hændte noget, som for en Tid hjalp på Humøret.

Hendes Veninde, Ludovika, blev gift med en ikke ganske ung, men meget rig, højtstående Diplomat ved et udenlandsk Gesandtskab her i Byen. Han snappede hende bort — Gud véd hvordan — ligefor Næsen af den Skók af Tilbedere, der altid sværmede om den unge, fêterede Skjønhed.

Såsnart Parret kom hjem fra Bryllupsrejsen, endnu tidlig på Foråret, søgte Ludovika Margrethe op og fik hende strax med i en Strøm af Selskabelighed. De var daglig sammen. Margrethe havde aldrig, syntes hun, holdt så meget af Ludovika som nu. De havde ikke set ret meget til hinanden siden Margrethes Forlovelse. Men nu gav hun sig formelig til at sværme for hende og ødslede på hende en Beundring og Tilbedelse, som, skjønt den for en stor Del var kunstlet, dog fyldte lidt op i Tomheden.

Under den fine Verdens dannede Sprog og slebne Former var der en temmelig fri Tone i Fru Ludovikas Hus. Margrethe følte sig i sit Element dér, gjorde Erobringer for Fode væk i den noget blaserte Kreds af *la haute volée*'s unge Mænd, der fandt hende „Satans nydelig, men koket som en Ulykke."

Der var en egen hed Atmosfære dér. Den ældre Mands sildige Elskov for den unge kokette Kvinde, han hver Dag, ja, næsten hvert Øjeblik var bange for at miste og ligesom måtte erobre,

og som tilsyneladende lod sig erobre, fyldte Huset som med skjult Ild, gjorde Atmosfæren elektrisk. Det greb selv de satteste af Gjæsterne, og med Undtagelse af Vennerne fra Ungkarledagene, var det mest ungt Blod, der samledes i det elegante Hus, møbleret i nyeste Parisersmag, sådan man endnu ikke ret kjendte det her hjemme, lunt og lukket, med Drapperier over Vægge og omkring Døre, overfyldt af Møbler, douce i Farverne, et Mylder af Blomster, af store Planter, og fransk Kunst både i Marmor og Malerier, en Uendelighed af kostbart, fremmedartet Nips.

Først havde hun ikke kunnet få i sit Hoved, at Ludovika kunde gifte sig med en gammel Mand. Han var rigtignok både fin og statelig at se til, endnu smuk — eller havde været det. Men han var dog temmelig tyndhåret, havde altfor sort Skjæg, mange Rynker og — det var det værste — forlorne Tænder.

Men når hun så' dem sammen inden fire Vægge, kunde hun bedre forstå det. For han var forelsket, så det forslog noget. Hun kunde blive ganske hed, når hun så' — skjønt hun slet ikke vilde se — hvordan han kjælede for Ludovika. Jo, han var forelsket!

Og det fortalte Ludovika også, når de sad sladrende sammen om Formiddagen, mens Manden var ude, og hun gav hende med åbenmundet Fortrolig-

hed Exempler på, hvordan hun blev elsket, ofte af så intim Natur, at hun uvilkårlig greb sig i det og huskede, at Margrethe kun var forlovet — men hvad, hun skulde jo snart giftes, og så fik hun det dog at vide. Og Margrethe sugede disse Meddelelser ind, nok med hemmelig Sky og Undseelse, men som en sød Gift, der blev i Blodet og skabte tågede, lokkende Syner ind i et forjættet Land.

Så kunde Tankerne, hede og tørstige af aldrig stillet Savn, vende sig til hendes Forlovede. Men nu drømte hun sig ikke mere ind i elskovsfulde Situationer med ham; hun opførte i Tankerne stormende Scener, hvor al hendes indestængte Smærte og Harme kom til Orde i svulstige Erklæringer om, at han havde knust hendes Hjærte, gjort hende ulykkelig for hele Livet, at han var kold og hjærteløs, at han aldrig havde skjønnet på hendes Kjærlighed. Og hun vidste ikke, eller vilde ikke vide, at denne Kjærlighed var død og borte, som havde den aldrig været. En uendelig kvælende Bitterhed imod ham og alt andet fyldte hendes Sind — og hun spurgte sig selv atter og atter i kvalfuld Hjærteve, hidset af syge Drømme: skulde hun da aldrig leve?

II.

Men så med ét blev alt forvandlet.

På et Bal hos Ludovika, just det, der skulde slutte Saisonen, mødte hun igjen Otto Krog, Christians Ven, „Gadesangeren“ fra Karnevalet for tre År siden. Og skjønt de ikke havde set hinanden al den Tid, blev der som en Henrykkelsens Rus over dette Møde for dem begge.

Han havde hin Nat, da han så' hende første Gang, forelsket sig i hende med en stille, drømmende Naturs pludselige Lidenskab. Lidt af Forelskelsen sad ham endnu i Blodet og blussede op — strax han så, hende igjen som en Flamme, der får ny Næring. Den Gang, efter Fætterens Død, havde han søgt hende over alt, — men hun var og blev forsvunden. Så havde han blandt Vennens Efterladenskaber fundet den lille Skizze af hende, *„révélation“*, havde kjøbt den og aldrig rigtig kunnet rive sig løs fra Fortryllelsen, den vakte hos ham, havde fordybet sig i den Træk for Træk — der var for ham noget næsten dæmonisk

lokkende i det Billede, gjort med så lidt, og dog så gøglende livfuldt.

Og nu kjendte han det hos hende igjen, alt sammen — de underlig søgende, frittende Øjne, halvt tilslørede af lange Øjenhår — de, der på én Gang var Barnets og Kvindens — ligesom duggede af Kjærlighedens første Anelse, den lille buede Mund, lidt åben, så man så' de hvide Tænder skinne fristende i et Smil, der havde en egen, ubevidst sanselig Ynde. Det var, som kunde man høre Sukket, der listede sig frem i nyfigen, drømmende Længsel. Hele Skikkelsen, som kun halv udfoldet, æggende med Løfter om det, den vilde blive, det, den var bleven — — ja, for hvor var hun smuk nu, mere Kvinde, mindre Barn, fristende bedårende smuk. Lige til Dragten var hun Billedet levendegjort. Silken svøbte sig om hende så engt og tæt, at det var, som kun et glidende Væv af rosenrødt skilte Øjet fra al denne friske Ungdoms Fylde — det stemmede sammen i Toner og Farver med Hudens fine Skjær som af Æbleblomster over den blottede Hals, de runde Skuldre og de buttede, dejlig formede Arme.

Den henrykte Studsen i hans Øjne, da Ludovika præsenterede: Hr. Krog, Frøken Holm, trængte hende sært varmende og forvirrende ind i Hjærtet.

„Om hun kjendte ham igjen?“ spurgte han.

„Jo, hun kjendte“ — hans Øjne, havde hun nær sagt.

Det foer igjennem ham som et elektrisk Stød, da han så' Smilet — det Smil — bæve om hendes Mundvige. Uvilkårlig trykkede han Hånden, hun havde rakt ham, og den fik et lille dvælende Tryk igjen, deres Øjne mødtes, hendes veg af for den mørke Lue i hans Blik, der bragte hende det hede Blod til Kinderne.

Ludovika så' højlig forbavset fra den ene til den anden, så lo hun: „å, gamle bekjendte!“ sagde hun, „det har du aldrig talt om, din Strik —“

Så vilde de begge forklare i Munden på hinanden, men det blev blot til noget forvirret noget om Karneval og en Nat, og Christian — ham, du vèd nok, min Fætter — og — — og så endte det i en lystig Latter, for Ludovika forstod ikke et Muk, hun havde aldrig hørt om Fætteren; „det må have været før min Tid —“ sagde hun til Margrethe og truede skjælmsk ad hende.

Margrethe blev blussende rød, og der var en egen klingende Lyd i den Latter „nå — — på fornøjelig Fortsættelse af Bekjendtskabet!“ sagde Ludovika og nikkede til dem, idet hun vendte sig fra dem for at tage mod andre Gjæster. „Ho ho!“ tænkte hun, „det var nok den rette — — men hvad i al Verden vilde hun så med den anden? Hun skal min Sandten stå ordentlig Skrifte i Morgen!“

De to gjemte sig i en Krog og fandt strax Tonen som gamle bekjendte. Der var så meget at tale om — de blev ikke færdige, men bestandig kom de tilbage til Glæden, det var at være mødtes igjen — og så, at det netop var i Aften! sagde han.

„Hvorfor netop i Aften — var Dagen særlig mærkelig?“ spurgte hun.

„Ja — med den var der for ham begyndt en hel ny Tilværelse, også på anden Måde,“ han blev rød, da han sagde det, hun så' det, og så jog det varmt gjennem hende, hvad der lå i Ordene, „også på anden Måde“.

„Hvordan da — — å fortæl, vil De ikke?“ sagde hun bønlig og turde ikke løfte Blikket. Hun kunde føle gjennem sine Øjelåg, hvordan han så' på hende. Gud i Himlen — kunde det være tænkeligt, at — at —!

Og så fortalte han da, i Begyndelsen lidt knapt og sparsomt, kun fordi hun spurgte, men senere reven med af den næsten exalterede Stemning, hvori han var just denne Aften.

Indtil denne Dag havde han levet en fattig, endnu ubemærket Kunstners stagnerende Liv, uden Udsigter, i Savn — stundom i Nød — — næsten uden Håb — ikke ét vundet Slag i alle disse År — tilsidst næsten uden Tro på sit Talent.

Og dette Liv i Skyggen havde truet med at kvæle ham, havde stjålet hans Mod, hans

Begejstring. Men så, da det var aller værst — han vidste ikke, hvordan eller hvorfor, havde han samlet sig til en stor Opgave, sat alt på ét Kort, havde arbejdet som en vanvittig, nægtet sig alt — blot malet, malet fra Daggry, til den sidste Smule Lys var borte af vores kolde, elendige Himmel her hjemme — håbet, troet, tvivlet — mest tvivlet — — og så var det lykkedes, over al Forventning. Billedet var bleven færdigt, udstillet — kun en eneste Dag — og så var det gået ham, sagde han spøgende *sans comparaison* for Resten, som Byron, der vågnede en Dag og var berømt — det var igår — — i Morges var Billedet kjøbt af Fru Ludovikas Mand, nu hang det inde i den store Salon — havde hun set det?

Hun nikkede: „Ja — å, det er af Dem — det dejlige nye Billede?“

„Ja — det var hans. Han havde været med at vælge Pladsen og få det hængt op — det var også det, han havde at takke for Indbydelsen til i Aften. Og nu velsignede han sin Skæbne, at han havde taget imod den og ikke var rejst strax, som han helst havde villet, for det var det, han havde arbejdet for — han måtte bort her fra for at blive til noget, ryste Hjemmefødningens Støv af sig, ud til lysere Luft, til rigere Liv, fylde Sindet med det rigtig store i Kunsten og Naturen. Ved den blotte Tanke derom følte han det spire i

sig med nye Kræfter, med Tro på sig selv, og hvad han kunde nå —“

Han havde set ud for sig som i Drømme, hans Ansigt lyste. Det pludselige Held, de rige Omgivelser, Musiken, de dansendes Hvirvel — alt virkede magisk på ham — som stod han midt i Æventyret og behøvede blot at ønske, så var det der, alt, hvad han havde drømt om, håbet på, længtes imod, lige til hende — denne unge Kvinde, der havde spøget i hans Fantasi, siden den Gang på Karnevalet, og som nu atter tog ham fangen.

Margrethe var bleven ganske tavs og modfalden: Herregud, skulde han rejse? Så blev det jo til ingen Ting som alt andet — — det var, ligesom hun så’ noget synke, synke, langt borte, og så stemmede det hende så besynderlig for Hjærtet.

Hun var lige ved at få Tårer i Øjnene og lukkede dem: „Så De vil rejse?“ sagde hun, det dirrede lidt i Stemmen.

„Vilde det — vilde De —? Å, det er jo umuligt — —“ stammede han, helt bøjet henimod hende og søgte at se hende i Øjnene. De lyste op, hun smilede svagt, blev lidt rød: „Skal vi danse — det er vist vores Tur —“ sagde hun hviskende og lagde sig ind i hans Arm.

Det var, som om Luften med ét blev hed om ham, Blodet jog ham i en Strøm til Hovedet, han

trykkede hende fast til sig, og de foer af Sted ind mellem de andre.

Og så blev det lidt efter lidt, som vævede den Gang og nu sig sammen. Kun var det ikke Christian, men ham, hun havde elsket også den Gang. At hun havde glemt det så længe — — å, men det var jo ikke glemt — det levede, var i hende — alt — kun tusende Gange hedere, sødere — i ham også, hun følte Varmen bag hans Ord, den af Bevægelse lidt slørede Stemme gjorde dem så dybe, rigt menende — eller det var Øjnene, det kom fra, „Hjorteøjnene“, der ikke veg fra hende og ligesom sugede hendes til sig, så de ikke kunde slippe — nej, ikke kunde.

Ballet gik sin Gang om dem, uden at de ænsede det. De var kun til for hinanden. Han gjorde sin Pligt som dansende Kavaler, men Damerne, der strax havde fundet ham „sød“, sagde mellem hverandre, at Øjnene løj — han var rent ud kjedelig og gjorde altfor åbenlyst Kur til Frøken Holm. Og så småskumlede de over Margrethe, når de stak Hovederne sammen mellem Dansene. Mandfolkene var tossede, sagde de, hvad der nu egentlig var at se på hende — med den Næse — og skjæve Øjne — og så snørte hun sig, uf, skrækkeligt — de var vis på, hun havde blodige Striber i Siden om Aftnen —.

Men Herrerne fandt hende som sædvanligt fortryllende. Hun havde „Verden“ nu, forstod at beherske sig, spillede af Liv og havde som en ny, forførende, blussende Ynde over sig den Aften — de stredes om hende i Inklinationsdansene. Hun fløj fra Arm til Arm, men bag efter anede hun ikke, hvem hun havde danset med.

Der var dækket ved Småborde i den store, halvrunde Spisesal. Krog havde Fru Ludovika til Bords, Margrethes Herre var en ung Attaché, rent væk i hende — de fire sad ved samme Bord — men han havde ondt for at udtrykke sig og kunde ikke hitte på andet end hvert Øjeblik at hviske hende i Øret, at hun var sindsforvirrende — sindsforvirrende nydelig — og kunde gjøre en Mand tosset med sine Øjne — og så var hun grusom — grusom!

Ikke muligt at stoppe Munden på ham! Hun var kåd i overstrømmende Lykke og bandt ham tilsidst Servietten om Munden. Støjen fra alle de talende, leende Mennesker rundt om virrede i Salen — alle Vegne strålende Øjne og blussende Kinder — men ingen Steder var Latteren lystigere, Stemningen højere end ved deres Bord.

Da Champagnen kom, løftede Ludovika sit Glas mod Margrethes, blinkede skjælmsk og råbte: „*Vive la liberté*, du!“ Margrethe forstod — blev meget rød, holdt Glasset højt i Vejret,

kastede Hovedet trodsig tilbage, svarede triumferende: „Ja — *vive la liberté!*“ og satte Munden til det — — „*Et l'amour!*“ kom det i en blød Hvisken ind i hendes Øre fra den anden Side.

Hun vendte sig imod ham, deres Blik hvilede i hinanden — atter var det, som hun skulde græde, næsten pinlig stærkt slog hendes Hjærte. „*Et l'amour!*“ gjentog hun, blot ved en Bevægelse af Læberne, han så' uden at høre — — så lukkede hun Øjnene som i Svimmel og drak Glasset ud.

Hun syntes, hun gav sig til ham i det Øjeblik, og at han forstod det.

Og siden var det, blot han tog hendes Hånd, eller lagde Armen om hende, når de dansede, som skulde hun dåne af Lykke. Han var kun lidt højere end hun, så hendes Ansigt var ganske nær hans — og denne Nærhed var en ny Lykke, — én Gang mærkede hun hans Læber strejfe hendes Hår som i et Kys — han følte hende skjælve derved, og knugede hende tættere til sig. Å Gud, hvor hun havde længtes, længtes efter dette, som nu var kommet — var det kommet? Hun så' op — og læste Svaret i den milde, strålende Lue under de halvt sænkede Låg.

Og sådan havde de danset, talt, tiet — mest tiet — Øje i Øje, Sind i Sind den hele Nat.

Nu sad de ved Siden af hinanden inde i Salonen. Musiken lød til dem fra Balsalen, hvor Parrene — der var snart ikke flere tilbage — snurrede rundt i den sidste Extras Tummel. Nu og da kom én af Herrerne og bød hende op. Men hun vilde ikke danse mere, sagde hun, hun vilde hvile sig, afkøles, inden hun tog hjem.

To, tre Gange var der meldt, at Vognen ventede, og hver Gang bad han: bliv lidt endnu.

Og hun blev.

De vilde nyde den tavse Lykke i disse sidste Minutter, der blev til et Kvarter, en halv Time, uden at de vidste hvordan. De talte kun lidt. De følte, at noget var nær, vilde ske — og dette noget gjorde Ordene bløde, varsomme, dunlette og syntes dog at fylde Luften om dem som med lys Ild.

„Når rejser De?“ spurgte hun med ét. De havde tiet længe.

„Ja — når —?“ Han så' på hende fra Siden, kunde ikke få Øjnene fra det lille rosenrøde Øre, så fint i Tegningen, Linjerne ned om Hals og Nakke og Hovedets Bøjning, som hun hældede det nu, lidt over mod ham — hvor var det yndefuldt kvindelig i Karakteren. Nu huskede han, det var det, der først havde draget hans Øjne til hende, allerede under Masken den Gang — nu drog det hans Læber — han måtte kysse Ste-

det, dér, lige, hvor det lyse Hår begyndte at purre sig ned over Halsen. Han gjorde det. Hun vendte blot Hovedet og så' ham ind i Øjnene med et Smil.

„Kom, lad os gå," hviskede hun.

De kom ud i Entréen, Tjeneren hjalp dem Overtøjet på, de gik som i Drømme, hun foran, han efter, ned til Vognen. Han hjalp hende ind og svøbte Pelskåben om hende. Så rakte hun ham Hånden til Farvel. Han greb den med begge sine, strøg den lange Handske ned over Håndleddet og trykkede i et Nu med tørre, hede Læber Kys efter Kys på den blottede Arm.

Så følte han, som drog hun ham sagte til sig. Han så' op — mødte atter hendes Øjne, og med et halvkvalt Udråb sprang han ind og slog Vogndøren i.

Droskekusken grinede i Skjæget og kørte langsomt ud af Porten.

Han slog Armene om hende, hun gled ind i hans Favn, så kyssede han hende — Gang efter Gang rakte hun ham sin Mund og stammede halvt i Latter, halvt i Gråd, ligesom undskyldende: „Å — jeg har længtes — længtes —"

„Efter mig?" spurgte han, „sig det — efter mig?"

„Ja — efter dig —" og hun troede, hvad hun sagde.

Han havde nær kvalt hende med Kjærtegn. Hans Hænder, hans Mund søgte ind under Pels-

kåben — en Regn af Kys over hendes Ansigt, Hals, Arme. Det var, som hun skulde forgå af Lykke — endelig, endelig!

„Vi må ses, Margrethe — vi må mødes — du er jo min nu — min — vil du?“

„Ja — men — men —“

„Men hvad? Du søde — du kan sige alt, hører du — alt.“

„Ikke — ikke ude —“ hun hviskede det så sagte, at han næppe hørte det, Erindringen om Møller og deres Møder, om ubelejlige Onkler og meget andet strøg hen over hende som et koldt Pust. Nej, hun vilde have det som nu — ja sådan — og så måtte ingen vide det, de to ganske ene.

Han så' på hende med et Blik, ganske dumt af Henrykkelse over den naive Hengivelse, han troede at finde i hendes Ord, og knugede hende til sig så fast, at det næsten gjorde ondt.

„Å, Margrethe — du er — du er —“ så lagde han sine Læber tæt til hendes Øre og hviskede, om hun vilde komme til ham — i Morgen — vilde hun?

Hans Stemme skjælvede af Lidenskab, hans Hænder, der holdt hendes, brændte; hun begyndte selv at ryste, blev ganske kold af noget, der greb hende om Hjærtet, næsten som Rædsel — hun drog sig lidt fra ham, kunde næppe ånde, Hjærtet

slog næsten ikke — men det var kun et Nu — så gød en blussende Varme sig gjennem alle Lemmer, Blodet sang hende for Ørerne, det var som en vild Hvirvel, der tvang hende ind imod ham, og hun havde kun ét Ønske, én Vilje, der mødte hans.

„Ja — ja —“

Så sad de tavse, ganske stille, smilende, Hånd i Hånd, det sidste Stykke Vej. Pludselig spurgte hun: „Hvor boer du?“ og så lo de af, at hun ikke vidste det — det var på høje Tid, hun var ligestrax hjemme.

„Nu må du gå — Pigen er nede for at tage imod mig.“

„Ja —“ han så' hende dybt, alvorlig i Øjnene: „forsynd dig nu ikke med at narre mig.“

Hun rystede på Hovedet: „Jeg kommer — tror du, jeg vilde —?“ og så i et pludseligt Udbrud: „jeg kan ikke andet —“ gjemte hun Ansigtet ved hans Bryst. Endnu et Kys. Så slap han hende. Vognen holdt, og han var borte.

Den søvnige Stuepige, der med et flakkende Stearinlys i Hånden tog imod hende i Porten, blev ganske vågen af at se på hende, et sådant Skjær af nyfødt, strålende Lykke var der i det blussende Ansigt.

„Nå — Frøknen har nok ordentlig moret sig?“

„Dejligt — Ane — dejligt!“ det sang så underlig i Stemmen, og Øjnene glinsede, som var

hun lige ved at græde — hun næsten svinglede i Gangen.

„Gud forbarme sig — mon Frøknen var rig-rig ædru," tænkte Ane, „det var nok gået lystig til, hvor hun kom fra — ja, de Frøkner!"

Margrethe syntes, hun kunde have krystet Ane til sig og fortalt hende alt — alt. Det var, som vilde Lykken kvæle hende, som havde hun ikke Rum for Jublen der inde, hun kunde næppe ånde, sådan slog hendes Hjærte.

Hun måtte have Luft, og hun tog fat i Ane, snurrede hende rundt, så Stearinen løb hende ned af Fingrene, lo, uden Lyst til at le, højt — så Ane blev ganske vred og tyssede på hende: „Frøknen er jo rent akavet —"

„Å, Ane, du véd ikke — véd ikke —" og så foer hun vildt op ad Trapperne ind i sin egen Stue, fik Ane på Døren i en Fart — hun vilde selv klæde sig af, sagde hun.

Men hun blev oppe, gik dansende og nynnende frem og tilbage på Gulvet. Der var lunt og lyst, sådant et blødt, drømmende Lys fra den blå Loftsampel. Hun gik og sang hen for sig små Stumper af en Sang, hun ikke kunde mere end én Linje af: „Elskov er som en lille Fugl — Elskov er — —"

Hun kunde ikke være stille, gik, sad, rejste sig igjen, faldt hen med Albuerne paa Ryggen af

en Stol, så' ud i Rummet uden at se, følte hans Kys, hans Kjærtegn om igjen, gjemte sit glødende Ansigt i Hænderne og hviskede, at hun elskede — elskede — var elsket — den blotte Lyd af Ordet blændede, berusede hende. Sådan, sådan var det at leve — og hun vilde leve!

Så gled en træt Længsel over hende. Hun blev så besynderlig stille og glad, skyndte sig i Seng, vilde sove — for nu kom der en „Morgen", og med den begyndte Livet.

Men hun kunde ikke sove, ikke strax, lå og stirrede med åbne Øjne ind i Forårsnattens gråliglyse Mørke, nok lidt beklemt, men lykkelig, å, så lykkelig, og så — en ganske lille Smule nysgjerrig.

Først da Dagen rigtig gryede, sov hun ind.

III.

Og hun havde sovet længe, var stået op, havde talt med Papa, svaret fornuftig på alt, hvad han spurgte om, det vidste hun, for han havde ikke en eneste Gang set forundret på hende, og de havde lét og gjort Løjer, som de plejede.

Men hvad de havde talt om eller lét af, hvordan Dagen ellers var gået, om Mama var hjemme, eller hun sad alene i Dagligstuen — nej, ikke det mindste anede hun.

For hele Tiden var det, som når man drømmer. Man er sig selv, men dog en anden, og denne anden var det, der talte, lo, tog Tøjet på, sagde noget om, at hun gik til Ludovika og kom hjem til Middag — eller måske ikke.

Ikke en Gang rød blev hun, da hun sagde det, ikke før hun var ude af Døren, da blussede Kinderne, skjønt hun trøstede sig med, at hun jo virkelig skulde til Ludovika, bag efter — men det var dette: bag efter!

Heller ikke, hvad Vej hun gik, om Solen skinnede, om det var varmt eller koldt, om der var Mennesker om hende, om hun mødte nogen — én Gang huskede hun en Bekjendts Ansigt, længe, længe efter at den, det tilhørte, var gået forbi — eller var det igår?

Intet fornam hun, uden at hun gik, måtte gå, skjønt Fødderne var så underlig tunge, at hun ligesom ikke kunde få dem med, men Hjærtet bankede, som om hun løb hele Vejen, og stakåndet var hun, havde Sting i Siden, af Angst troede hun — men Angsten var en Higen, der drev hende fremad som gjennem et filtret Spind af Tråde, der holdt igjen, men som hendes Vilje brød, én efter én — for hun vilde, hun måtte!

Så var hun der.

Et lavt villalignende Hus på et Hjørne af en grønnende Allé. Og dér lidt oppe, en Altan, bag den et stort Vindu, helt op over Tagets Skråning, dækket af et grønt Forhæng, der løftedes lidt ved den ene Side. Dér så' hun ham, eller blot hans Øjne — Forhænget faldt til, og i samme Nu var det, som Spindets sidste Tråd brast, Angsten var borte, hun drog Ånden dybt, hun var fri, hun var jublende glad, hun var hans — som båren af en Bølge var hun der oppe, stod udenfor Døren, der allerede var åben.

En Hånd, hans, greb hendes — der var som Solglans over hans Ansigt, syntes hun, og så Øjnene, halvt lukkede, hvor de smilede! En Finger blev tyssende, blødt lagt på hendes Mund. Han drog hende efter sig, listende gjennem en halvmørk Gang — så nok en Dør — og hun var der inde, hos ham i et højt Atelierrum med grønne Vægge, skrånende op mod Loftet, overgydt af et dæmpet, grønligt Lys, der sivede ind gjennem Forhænget, hun havde set der nede. En Rude måtte være åben, for man hørte Fuglene pippe højt, og Luften var lun og lind der inde af Forårssolen, som bagte på Skiferet ovenover. Atter syntes hun, det var, som hun drømte — og at hun havde set alt dette før — men hvor, kunde hun ikke huske.

Hun stod lidt og så' sig om, mens han låsede Døren af bag ved dem. Så hjalp han hende Overtøjet af med kejtede Hænder, der skjælvede — Kåben, Hatten, Sløret, det vilde slet ikke gå op, det var bundet i Nakken. Også hun rystede, så hun ikke kunde hjælpe til — men omsider lykkedes det.

Så tog han hende i sine Arme, trykkede et Kys på hendes Læber Hun rystede endnu stærkere derved og fik en underlig Fornemmelse i Halsen, som om hun ikke kunde synke. „Min lille skjælvende Fugl," sagde han, „min søde, lille Pige

— å, at du er her, at du kom —“ varsomt kjælende glattede han hendes Hår og strøg hende om Kinden.

Der var sådan sær blød Jubel i hans Stemme, der gik hende til Hjærtet, så hun fik Tårer i Øjnene, nogle underlig salige, frydefulde Tårer, som han kyssede bort, mens han hviskede: „Jeg elsker dig — elsker dig — min kjække, varme, lille Pige —.“ Så fik han hende til Sæde i en lille grå Sofa, der stod i et Hjørne, og gav sig til at fortælle, hvordan han havde ventet hende, gået her på Gulvet den hele Nat i en Feber af Lyksalighed — at end ikke i sine varmeste Ungdomsdrømme havde han vovet at håbe, det vilde hænde, der nu var hændt, at en elskelig, varmhjærtet Kvinde vilde komme, som hun var kommen i Dág, „fordi hun ikke kunde andet“! De Ord vilde han aldrig glemme — det var Kjærlighedens naturlige Stemme, der havde talt ud af hende gjennem dem — han kunde falde hende til Fode, knæle for hende i Tilbedelse, for hvad hun havde gjort i Dag — han vilde takke hende derfor sit hele Liv — hans varmeste Elskov skulde lønne hende — hun havde gjort ham til det lykkeligste Menneske paa Jorden — — — — — —

IV.

Da hun så gik hjemad, lå Majdagens gyldne Eftermiddagslys over alt det spirende og grønnende i Haver og Alléer. Luften var én sitrende Dis af skjære, lyse Farver, som gjennemvævet med Duft af fremvældende Frodighed.

Nu så' hun det alt sammen.

Livet var nyt for hende, Tilværelsen fyldt af en aldrig anet, hemmelighedsfuldt strålende Herlighed. Og så var det, som om hun var voxet, bleven — ja, nu først rigtig Menneske, helt Kvinde — og det havde han sagt, med de sødeste, besynderligste Ord havde han sagt det — helt Kvinde, skabt for Elskov. De Ord havde slået ned i hende som en Åbenbaring, havde ligesom løst Livets Gåde for hende, „for Livet var jo at elske". Med en nylig vunden sejrssikker Bevidsthed om, hvad hun gjemte i sig, hvad hun formaaede at give, sagde hun sig selv med hans Ord, at hun hørte til de lykkelige, de udkårne, der var skabte for Elskov.

Og hun var hans — å, som hun aldrig havde drømt om, man kunde blive en andens.

Hvor var det lykkeligt, ubeskrivelig, uudsigelig lykkeligt.

Næsten overmodig lo hun nu af sin ungpige-agtige Rædsel i undrende Viden om den Kjærlighedslykkes Hemmelighed, der nylig var hende afdækket, mens hun gjenlevede hvert Ord, hvert Kjærtegn, hver Fryd.

Siden den Dag var der ingen Tomhed og ingen Lede mere, al Ørkesløshedens Uro var borte, det, intet Arbejde at have én Glæde mere, for det lod hende fuld Frihed til at drømme og længes; og ingen Drøm var gold mere, Længslen havde intet Savn, for hun vidste, følte hver Gang de sås af Kyssenes Varme, hans Omfavnelses Glød, at han elskede som hun, længtes som hun.

Men mere end noget andet betog hans Ømhed hende. Hun kunde græde af Lykke, når hun tænkte på, hvor god han var imod hende, hvor kjærlig, og hvor blid. Og så forstod han hende — å, som hun aldrig var bleven forstået — hver Rørelse i hendes Sind fandt som et Ekko i hans. Aldrig kom hun forgjæves, men blev taget imod af ham for hver Gang, næsten med større Varme, inderligere Kjærlighed — og hun gøs, da Sammenligningen mellem ham og Møller uvilkårlig påtrængte sig hende.

Hun havde ikke talt til ham om sin Forlovelse. Hvad behøvedes det? Såsnart hun fik Brev fra Møller — og det vilde ikke ske før til Efteråret fra London, for sålænge han var i Grønland, kunde han ikke skrive, havde han sagt — vilde hun naturligvis hæve Forlovelsen. Og dermed var han borte af hendes Sind, som havde han aldrig levet.

Hun kunde blot ikke begribe, at hun nogensinde havde bildt sig ind, hun var forelsket i ham, for hun troede fuldt og fast, hun aldrig havde elsket og aldrig vilde elske nogen anden end denne Mand, ved hvis Hjærte hun havde oplevet, hvad Christian havde kaldt det sødeste Øjeblik, Livet havde at byde på.

Å, hvor hun forstod ham nu, og hvor han havde haft Ret.

Hvor ganske anderledes skjønt, lykkeligt — ja, helligt syntes hun ordentlig, det var, hendes Bryllup, som hun kaldte det, just ved Hemmeligheden, det skjulte, for alle andre uanede — end sådan som Olivia, og selv Ludovika havde det.

Det kunde boble i hende med en Fryd, der ligesom overgik al Forstand, når hun, midt som hun sad hjemme eller ude blandt andre, pludselig huskede, at hun var hemmelig elsket, hemmelig gift, — de Ord havde et underligt Trylleri ved sig — at ingen anede den Lykke, hun nød, at den var hendes og hans ganske ene. Og så så' hun

som i et Fata Morgana Atelieret, overgydt af det grønlige Lys, hørte Fuglene pippe der udenfor som hin første Gang, mærkede den solmættede Luft der inde, blandet med Lugten af Farvernes Terpentin, Skizzerne på Væggen, Staffelierne og ham — ham i Døren for at tage imod hende.

Den eneste, hun kunde haft Lyst til at fortælle sin Lykke, var Papa. Sommetider var hun lige på Nippet til at gjøre det. Men alt kunde hun jo ikke sige, og — han vilde sagtens ikke forstå det, sådan hun og Krog ønskede det, men vilde forlange, de skulde gifte sig offentlig som andre Mennesker — og det var det jo netop, de ikke vilde. Nej, det vilde kun betyde Adskillelse, Ophør af den underfulde Hemmelighed, hun levede i — og desuden, Krog tænkte ligesom Fætter Christian, at Kjærligheden havde sin egen Ret, og hun tænkte som han i alt. Dette var deres eget og kun sådan helt og fuldt lykkeligt — ja, ubeskåret vilde hun nyde den Livets Drik, hun havde tørstet efter alle sine Dage.

En Mangel havde dog denne Hemmelighedsfuldhed. De fik ikke talt ret meget med hinanden, ja, så godt som aldrig, for de var meget forsigtige, sås aldrig uden hos ham, nu i Sommerens lyseste Dage, hvor Møder uden Døre var en Umulighed uden at frygte Opdagelse, Gjenkjendelse, og hun vilde ikke opdages — ikke for alt i Verden.

Hun kunde kun stjæle sig til ham, og var det end ofte, så kun sjældent længe ad Gangen, og altid måtte hun søge et Påskud, der så' tilstrækkelig troværdigt ud. Sålænge Ludovika var i Byen, gik det endda an. Papa og Mama var vante til, hun var dér så godt som daglig. Men Ludovika og hendes Mand rejste udenlands tidlig på Sommeren, og så kneb det med at hitte på andet, end at hun gik sig en Tur. For Resten anede Ludovika ingen Ting, allerede den første Dag havde Margrethe ledet hende så grundig på Vildspor, at hun ingen Mistanke nærede. Nej, ingen måtte vide noget, ingen, ikke en Gang Ludovika.

Hans Atelier lå et godt Stykke udenfor Byen, og Vejen tog Tid, selv når hun kjørte. Så blev deres Møder sjældent til andet end en Byge af Kjærtegn, udvexlede med næsten feberagtig Hast.

For Margrethe var det nok — eller næsten nok. Kjærlighedens Lykke bestod for hende i at give og modtage Kjærtegn. Så længe hans Arme sluttede hende inde i Lidenskab, hans Læber hviskede Elskovsord i hendes Øre, savnede hun intet, og hun gik fra ham, hvor kort end deres Møde havde været med Sind og Sanser mættede, og dog med en nyfødt, ulmende Længsel, der gav hendes Tilværelse Fylde i Forventning om næste Gang.

Og hun var så rig, hendes Kjærlighed så opfindsom i sin Evne til at forny sig selv, at han i

Begyndelsen heller intet savnede og gav sig hen til den fulde Nydelse af den Lykke, hun skjænkede.

Han havde foreløbig opgivet sin Rejse eller skudt den ud i det uvisse. Han bestilte ikke noget, der var en rastløs Uro over ham, fordi han bestandig ventede. Han gjorde Udkast, tegnede, begyndte også på et Billede, men det blev ikke til noget rigtigt, han turde ingen Model skaffe sig — han var jo aldrig vis på, når Margrethe kunde komme. Han gik ikke ud, før efter at hun havde været der, eller når det blev så silde, han ikke kunde vente hende mere den Dag.

Da den varme Tid kom, rejste Etatsråden, som han plejede, til et Badested. Det behøvede hans Fordøjelse for at kunne gjøre fuld Fyldest til at skjænke ham den sidste af Livets Nydelser, som han sagde.

Mama var af de rigtig indfødte Kjøbenhavnere, der helst blev i Byen om Sommeren. Hun havde ingen Smag for Landlivet. Og så havde hun det så dejlig i Ro, når Etatsråden var borte, for „Gud, hvor var Livet nemt, når man var fri for de Mandfolk!“ Men ikke desto mindre savnede hun ham dygtig, skrev til ham hver Dag og gik om som en æggesyg Høne, når det daglige Brevkort udeblev blot fra én Posttid til en anden.

Margrethe blev ellers anbragt Sommeren over,

så hos én landliggende Gren af Familjen, så hos en anden, og skiftede Kvarter, næsten med Månen.

Men i År vilde hun ikke af Sted. Hun havde pludselig fået en sær Omhu for Mamas Vel og sagde, hun nænnede ikke at tage fra hende og lade hende gå i de tomme Værelser ganske alene. Og desuden var hun i År så rask, så rask — hun formelig struttede af Sundhed, ikke Spor af Blegsot.

Nå, så fik hun sin Vilje, og Mama var ganske rørt — hun var ikke vant til, at Margrethe tog så meget Hensyn til hende. Det var jo unægtelig lidt trist at være sådan ganske ene i det store Hus med Tjenestefolkene — knap man gad lave ordentlig Mad. Olivia havde hun jo også på Sindet, for hun, Stakkel, gik som altid om Sommeren på faldende Fod.

Dette Arrangement gav Margrethe en hel Del mere Frihed end sædvanlig. Mama var stadig flere Timer af Dagen hos Olivia. Hun selv gjorde jævnlige Småudflugter på en Dagstid til dem af deres Slægt og Bekjendte, der lå på Landet på Strandvejen, i Tårbæk o. s. v., og derved fandt hun Anledning til „at forsvinde ud af Verden“, som hun kaldte det, nogle Timer — og så var hun hos ham. Der var en evindelig Kombineren i Gang i hendes Hjærne, og hun benyttede enhver Lejlighed med en List og en Snildhed, som satte Krog i Forbavselse, når hun med ét, som han mindst anede

det, stod som falden fra Skyerne ude i hans Atelier og fortalte ham, de havde så og så mange Timer, Minutter og Sekunder til deres Rådighed — hun vidste det altid lige på en Prik, for det skulde i Reglen stemme med et eller andet Jærnbanetogs eller andet offentligt Befordringsmiddels Afgangs- eller Ankomsttid.

Men underligt var det, så de Timer lidt efter lidt kunde synes ham lange. Det var ikke langt fra, han sommetider, nu de sås næsten daglig, begyndte at ønske de hastige, sjældne Møder tilbage. Der sneg sig efterhånden noget, der lignede Skuffelse, over ham — for hun var ikke rigtig det, han havde ventet.

Deres Forhold tvang ham til at leve mere isoleret, end han hidtil havde gjort. Han måtte så godt som lukke sin Dør for alle andre, når hun skulde kunne have fri Adgang, og han havde bildt de for Resten ikke talrige Venner og Kammerater ind, der endnu var i Byen, at han havde et Arbejde for, han ikke vilde forstyrres i. På hans Dør stod stadig den lille Seddel: Besøg modtages ikke. Men des mere trængte han til at meddele sig til hende, finde Forståelse, beriges ved åndeligt Samliv med denne unge Kvinde, der var så frisk og varmtfølende og måtte indeholde så meget. Nu, der var Tid, hvad måtte de så ikke kunne få

ud af hinanden. Og han forsøgte det, Gang efter Gang, men uden Held.

Han var selv så stærkt greben af den nye Tids Bevægelse, Halvfjerdsernes Gjennembrud i Danmarks Åndsliv. Han elskede alt det nye i Kunsten og Literaturen. Det var det, der havde fyldt ham, da han malede sit Billede, og dette var et af de første af den nye Skole, der havde vakt Opmærksomhed. Med det havde han bragt en Sejer hjem også for den Sag, han tjente.

Men om alt dette vidste hun intet — absolut intet — og hvad værre var, hun havde, det kom han snart under Vejr med, ikke synderlig Interesse for noget af, hvad der hørte åndeligt Liv til, og hvad der for ham var en Livsfornødenhed, så nødvendigt som den Luft, han åndede.

Det var et utroligt Savn. Og han begreb det ikke, før han lidt efter lidt fik ud af hende, hvordan hun var opdraget. At sligt var muligt, i vor Tid! Det var og blev ham en stadig, uløst Gåde.

Så søgte han at vække hendes Sans og Interesse, vilde klare for hende, hvad dette nye var, der skilte mellem Fortid og Nutid, talte sig varm derover. Hun hørte også på ham, tilsyneladende med Interesse, han blev så smuk, når han sådan talte. Men han mærkede snart, det kun var hendes ydre Øre, der var med. Sind og Sjæl

var som lukkede for alt andet, end hvad der angik ham og hende, rent personlig.

Hendes Kjærlighed gjorde hende rigtignok så lydhør, at hun i Reglen vidste, hvad han ønskede, hun skulde sige eller svare — og hun var altid af samme Mening som han, roste, hvad hun anede, han fandt Ros værd, og dadlede glat væk alt andet. Men aldrig bragte et Spørgsmål eller en Tvivl ham Bud om, at hvad han meddelte hende, fandt Gjenklang i hende selv, mødte en Trang til Viden eller Forståelse. Et Par Gange satte han hende på Prøve, modsagde sig selv — — jo, så var hun alligevel enig med ham.

Det blev så ørkesløst at tale sammen på den Måde.

Han gav hende Bøger — de nyeste, de bedste, han vidste, og som han elskede og beundrede, trods alle Mangler, blot fordi der i dem var et Pust af den nye, friske Verdensstrømning, der endelig var brudt gjennem Dæmningen her hjemme.

Men hun læste dem ikke — eller så langsomt, at Tålmodigheden forgik ham.

Hun prøvede dog ærlig på det. Men Bogen sank i Skjødet, blot hun fik begyndt — et eller andet deri mindede strax om ham, det var altid kun Kjærlighedsscenerne, hun søgte op — og så flygtede Tankerne fra Bogen til den Virkelighed,

hvori hun levede — — hun havde jo nu Livet, hvad brød hun sig om Bøgerne.

Og ikke bedre gik det med hans Kunst, den, hun gjærne vilde have Sans for — men det kunde ikke læres, sådan som hun i sin Tid havde lært Botanik. Og hun havde intet Øje for Linjer, Farver, Toner. Hun hørte ham desuden hundrede Gange hellere sige det aller almindeligste Kjæleord, end hun vilde have noget at vide om al Verdens Mestre, deres Billeder, deres Liv og Levned.

De havde hinanden. Hvad kom så hele den øvrige Verden dem ved! De kunde tale om deres Kjærlighed. Hvad var lykkeligt, som det!

Aldrig trættedes hun af selv at sige og at høre sagt, at hun elskede ham og han hende, og hun fandt Ord så rige, betagende, at Gjentagelsen længe også syntes ham ny, og han i Øjeblikket skød ethvert Savn fra sig og kyssede disse Ord frem af hendes Læber.

Men under alt dette fik han, som sagt, intet bestilt. Hans kunstneriske Samvittighed kunde til Tider plage ham slemt. Rejselængslen meldte sig også. Disse hede Avgustdage var næsten uudholdelige under Skiferet i hans Atelier. I Begyndelsen havde han sagt hende og troet det, at deres Kjærlighed vilde begejstre ham til nye, store Opgaver i langt rigere Mål end den Rejse, han havde til-

sigtet. Nu kunde han ikke frigjøre sig for Tanken om, at Sommeren tilbragt i Kjøbenhavn, selv med hende, ikke just var særlig skikket til at berige med Indtryk eller give Impulser til Arbejde.

Når han, som det ofte hændte, en hel Dag havde ventet hende, indelukket i Atelierets trange Luft, kunde han få en Fornemmelse af at være i Fængsel. Lysten til at komme ud, være fri, kunde pine ham som en Nattemare. Syner af Alpernes Sne, af store, frie Vidder med kølig Bjærgluft drog forbi ham næsten som Hallucinationer.

Havde de endda kunnet leve lidt Friluftsliv sammen! Det gjorde deres Møder så underlig enstonige, denne bestandige Væren sammen på samme Plet, i det samme Værelse, i samme Farveskjær. Alt dette grønne, der altid omgav dem, pinte hans Øjne, som den samme Melodi idelig gjentagen kan pine, kan martre Øret.

Men når hun så kom, druknede det dog alt sammen i den Lykke, hun bragte — som oftest.

I den sidste Tid blev der dog nu og da en Mismodssky over hans Ansigt, som hun ikke kunde undgå at se, og som gjorde hende urolig, beklemt, skjønt det hidtil var lykkedes hende at forjage den ved det eneste Middel, hun havde mod alt — sine Kjærtegn, sine Ord, dem, hun så søgte at gjøre dobbelt varme, dobbelt sigende, indtil han

følte sig som hyllet i en rød Sky og glemte alt i hendes Arme.

Men når hun nu spurgte: „Elsker du mig?“ svarede han sjældent direkte, brugte en Omskrivning eller gjorde Svaret til et Spørgsmål: „Lille Nar“, kunde han sige „hvilket et Spørgsmål! følte du det ikke nylig i min Omfavnelse — i mit Kys“? Eller han svarede benægtende med let gjennemskuelig Overdrivelse: „Nej, ikke det ringeste — det mærker du nok“, og knugede hende i sine Arme.

Men hende gjorde det opmærksom, og hun grublede ofte på, hvorfor han nu svarede sådan, aldrig helt ja, aldrig som i Begyndelsen, da han havde gjentaget de tre Ord i Henrykkelse hundrede og atter hundrede Gange.

Så en Gang — hun var ved at gå og havde Overtøjet på — blev hendes næste Spørgsmål: „Vil du altid elske mig?“

Det tog lidt i ham, han ventede et Øjeblik med Svaret, som om han betænkte sig, og sagde så: „Altid er sådant et stort Ord. Jeg vil bytte det med et andet og svare, længe.“

Hun sukkede og så' på ham, næsten smertelig. Så føjede han til med utålmodig Hast:

„Men hvorfor bestandig spørge om, hvad vi begge véd. Der er jo Elskov i os begge nu, i dette Øjeblik, var det igår, vil være det i Morgen

og næste Gang, vi ses — og mange, mange Gange efter formodentlig. Hvorfor så tænke på, hvor længe det vil vare? Véd du det? Véd jeg det? Å, Barn, lad os nyde Lykken, mens vi har den, og ikke pine os med, hvad der kommer efter. Elsk mig, så længe du kan — giv mig dig selv, dit eget, søde Jeg, som du gjør det nu, frit og ubeskåret. Lad os dele og nyde Kjærlighedens Lyst og Jubel med hinanden — og er det forbi en Gang, så sørg ikke. Lad os blot have Mod til at sige hinanden det ærligt, uden Sky. Jeg skal ikke beklage mig, men mindes alt, hvad du har skjænket mig som det skjønneste, Livet hidtil gav mig — kun sådan kan man være lykkelig og være det helt —"

Hun lagde Hånden på hans Mund og trykkede sig ind til ham, mens hun lidenskabelig hviskede: „Å — tys — jeg vil altid elske dig — altid — at tro det er min Lykke — —"

Han bed hende i Fingren gjennem Handsken: „Lov ikke, men hold, du søde — og kom så snart igjen, hører du — snart —."

V.

Det var hen i September Måned. Hun skulde komme i Mørkningen, havde hun lovet.

Og så skulde det være. Det skulde have Ende nu, inden det blev for silde. Endnu var intet uopretteligt sket, håbede han da.

Men han turde ikke stole på sin Ro, sin Besindighed, om de mødtes inden Døre. Der var endnu over hende noget, som betog hans Sanser, blot han følte hende i sin Nærhed. Men der var også kun det tilbage. Ellers var han træt og kjed af dette Forhold, der bandt ham og stængede ham inde, så han var nær ved at kvæles.

Hver Gang, han havde set hende i den sidste Tid, havde han foresat sig at forberede hende på det Brud, der måtte komme. Men han havde ikke kunnet.

De sås atter nu kun en og anden flygtig Stund, hun kunde stjæle sig til — og så blev det som altid før. Gløden i hendes Kjærtegn, hendes varme

Hengivelses søde Ynde blæste Lue i de hendøende Emmer af hans Elskov. Men han vilde ikke drikke Bægeret ud til Bunden, ikke få den bitre Smag af Bærmen med — ikke for hendes Skyld, ikke for sin egen. Hvad vejede alle Betænkeligheder mod det, at han i bedste Forstand gjorde Uret mod hende ved at fortsætte deres Forhold. Han elskede hende ikke længere, eller rettere ikke sådan, at han havde Ret til hendes Kjærlighed.

Og dog gruede han for den Smerte, han skulde volde hende. Det var endda hårdt nok for ham selv. Men hende, for hvem det kom uformodet, hun, der endnu elskede ham med samme alt hengivende Lidenskab som den første Dag — det følte han i hvert Kys, hvert Ord, hvert Blik, dette Blik, der gød sig i hans, så det var umuligt at stå imod.

Nej, han kunde ikke møde det her i Stuen, hvor alle Minder var i Pagt med hende og kunde friste ham over Evne. Og nu om lidt vilde hun være her med sit Smil, sine varme Øjne — — nej, hun måtte ikke komme her ind i Dag, om det skulde ske — og det skulde ske.

Han så' på Uret. Ja, nu var det på Tide. Om et Minut eller to vilde det være for silde.

Han tog sin Hat og gik ud.

Kun nogle Skridt, og han mødte hende — var egentlig lige ved at gå forbi hende. Hun var tæt

tilsløret, havde en lang pelsagtig, tætsluttende Kåbe på, han ikke kjendte. Den gjorde hende højere, og det var allerede næsten mørkt.

Hun greb ham i Armen og sagde lavmælet, leende, som var hun bange for at høres:

„Hvad, kjender du mig ikke? Nej, jeg er også næsten forklædt. Men det var så koldt, at jeg krøb i Efterårstøjet — å, hvor din Hånd er kold — kom, lad mig varme den —“

Men han drog Hånden til sig: „Nej, tag hellere min Arm, vi vil gå lidt.“

„Ikke hjem til dig? Men — hvorfor ikke?“ overrasket, skuffet lød det — og så foer det gjennem hende med iskold Angst, at noget var galt, noget truede, noget af det, hun havde følt ligesom i Luften om dem de sidste Gange — men hvad? hvad?

Han svarede ikke. Hun lagde Armen i hans, trykkede den til sig og holdt den fast. Han følte Brystets bløde Runding under Kåbens Silke, og hvor Hjærtet slog derinde, hørte det skjælvende Suk, der trængte sig frem over hendes Læber. Men det virkede ikke på ham — eller han vilde ikke lade det virke, som det havde gjort blot for få Uger siden Nej, for tusend Pokker, nej! Han vilde være stærk, være rolig. Han tog uvilkårlig Hatten af og lod Efterårsblæsten stryge sig hen over Panden. Han måtte være besindig, kold,

når han nu skulde tale til hende. Men han følte sig til Mode næsten, som var han en Morder, og hun Ofret, han skulde støde Kniven i.

Men det skulde være, bedre så at støde til i en Hast. Så kom det, kortere, hårdere, end han havde villet det, uden Indledning:

„Margrethe — vi må skilles.“

Hun så' forvildet på ham: „Skilles — hvorfor? — hvad —“

Han kunde se gjennem Sløret, hvor hvid hun blev, lige til Læberne. Det skar ham i Hjærtet. Men nu måtte han blive ved.

Og han begyndte med Omsvøb, så nænsomt og blødt, han kunde, at forklare hende hvorfor. Han måtte leve for sin Kunst, kunde ikke være bunden, måtte ud, bort herfra og blive til noget — hun havde set, hvordan det var gået hele Sommeren, intet havde han fået gjort — han var fattig, skulde leve, havde kun sin Kunst at stole på — og —

Hun sukkede dybt, befriet, der kom lidt Blod i Kinderne. Å, var det ikke andet — han vilde blot rejse! Hun lænede Kinden til hans Arm og hviskede: „Kjære — rejs, rejs — jeg vil vente på dig — og længes — og — —“

Nej, det var ikke blot det, blev han ved — de måtte skilles for bestandig. Han vidste, at Pligt, Ære, alt, hvad der kan binde en Mand til

en Kvinde, bandt ham til hende — men — men, de havde lovet hinanden, huskede hun det ikke, at sige ærligt, når det glippede for én af dem — og — og nu var det sådan med ham, han kunde ikke være bunden uden at gå til Grunde. Vilde hun, kunde hun bringe Ofret og give ham fri?

Hun forstod ham ikke. Hvad brød hun sig om Pligt, Ære og alt det — det var deres Kjærlighed, som bandt dem til hinanden, intet andet — hvor tit havde de ikke just været lykkelige ved det.

„Tal ikke om at skilles," sagde hun, „jeg kan ikke! Jeg vil vente på dig, så længe det skal være. Rejs, eller bliv her, jeg skal ikke komme og forstyrre dig — ikke se til dig, før du selv vil, men — men ikke skilles! Jeg kan ikke leve uden dig — jeg kan ikke!"

Der var lidt Utålmodighed i hans Tone, da han svarede:

„Det tror du nu. Men om kortere eller længere Tid vil du kunne —"

„Nej, nej, nej!" det lød som en sagte Jamren. En ulidelig Smerte sammensnørede hendes Bryst, hun klyngede sig fastere til ham, hulkende, uden Tårer.

„Nå — måske? Så er du dog den lykkeligste af os, siden din Kjærlighed lever i dig — så lev for den. Livet kan blive rigt i en stor Lidenskab, selv om —" og så kom det i pludseligt Ud-

brud, „men jeg — jeg — å, Margrethe, jeg véd, hvad jeg burde gjøre nu, ønsker af hele mit Sind, jeg kunde gjøre det. Og jeg sværger dig til, hvis jeg elskede dig som — som blot for få Uger siden, så — så giftede vi os, skjønt jeg tror, ja, jeg véd, vi dog blev ulykkelige begge to. Men nu, å, hvis det lyder hårdt, så tilgiv mig — jeg må sige dig det, selv om jeg véd, du lider derved. Men i mig er Kjærligheden slukt — eller ved at slukkes — og det er min Skyld — kun min. Jeg har forlangt for meget, eller — det er min ulykkelige Natur — aldrig fast i noget — aldrig! Ser du, jeg er sådan, at om du tvang mig nu — og du kan gjøre det — vilde jeg hade dig, mens — Margrethe, det er sandt, så lunkent og dumt, det end vil forekomme dig — kan du i dette Øjeblik være ædelmodig og stærk nok til at give mig fri, vil jeg beundre dig, elske dig som en Søster, en Ven, være dig taknemmelig mit hele Liv for dit Højsind — og — og — når År er gået, og vi begge er komne til Ro, kan vi mødes som — som gode Venner — —“

Der kom intet Svar, kun den samme sagte, jamrende Stønnen. Hjælpeløs, sønderknust gik hun ved Siden af ham, uden Ord, uden Tårer.

En inderlig Medlidenhed med hende greb ham, på samme Tid, som hendes Tavshed irriterede ham. Han følte nu, da alt var sagt, mere end nogensinde,

hvor langt han var kommen fra hende, og havde dog Lyst at lægge Armen om hende, kjæle for hende som for et Barn med en Vens Trang til at trøste. Men han turde ikke, bange for, at hun skulde misforstå ham.

Han tav lidt, begyndte så igjen:

„Margrethe, du siger intet — du må give mig Svar.“

Så skød pludselig en forfærdende Tanke op i ham. Han bøjede sig ned og hviskede hende et Spørgsmål i Øret. Hun rystede energisk benægtende på Hovedet, mens hendes Ansigt et eneste Sekund blev blussende rødt.

Han drog et lettende Suk: „Margrethe“, bad han indtrængende, næsten ømt, „vær modig — jeg véd jo, du har Mod. Jeg kan ikke gå fra dig, før jeg har hørt dig sige, at du giver mig fri — du selv skal sige det. Husk, hvor lykkelige vi har været! Du har sagt, jeg har gjort dig lykkelig — men når jeg nu ikke kan det længere — Margrethe, for den Lykkes Skyld, der har været, svar mig — —“

Pinligt stammende, som nægtede Tungen hende sin Tjeneste, sagde hun med en underlig stivnet Ro: „Når du ikke elsker mig mere, så — så —“ men så brast det for hende. Med en hæs, uartikuleret Lyd trykkede hun sig ind til ham som

halvt afsindig. Den krampagtige Hulken rystede hende, så hun næppe kunde stå.

Han følte hende vakle og vilde gribe om hende. Men hun stødte ham vildt fra sig og styrtede af Sted, løbende, svinglende fra den ene Side af Vejen til den anden.

Han fulgte langsomt efter og holdt Øje med hende fra Lygte til Lygte i den øde, menneske-tomme Sideallé, så' hendes Skikkelse komme frem i Lysėt, flyde sammen med Skyggen under Træerne — dukke frem på ny. Ved Hjørnet, ude på Hoved-vejen holdt en Droske. Han så' hende vinke af Kusken og stige ind.

Han følte sig så skyldbevidst, ulykkelig — vidste, at dette længe, længe vilde tynge på ham. Å, at disse korte Glimt af Lykke, man stjal fra denne forbandede Tilværelse, altid skulde betales så dyrt!

Og dog havde han gjort det rette, været ærlig — å, ærlig! Men når det nu ikke varede — og hvad kunde han for, det ikke varede! Det vilde jo være blevet Ulykke for hende alligevel. Blot hun havde kunnet græde! Denne stive Stilhed, der var over hende, indjog ham Angst. Hun havde set ud som en Søvngænger. Han vidste knap, om hun ret havde hørt eller forstået, hvad han sagde — — ét havde hun forstået, at han ikke elskede hende mere. Asen, han var, at han ikke gjorde

det! Vidste han blot nogen Trøst for hende, men der var jo ingen — —

Han gad ikke gå hjem, drev ad Byen til, satte sig ind på en Café, kigede i Aviserne, faldt i Snak med en bekjendt uden at vide, hvad de talte om.

Ud på Natten pakkede han sin Kuffert, og Dagen efter rejste han til Italien.

VI.

„Frøknen er gået i Seng. Hun kom hjem i Mørkningen med sådan en slem Hovedpine. Hun vilde tage sit Sovepulver og bad om ikke at blive forstyrret —“ forklarede Stuepigen på Etatsrådindens Forespørgsel. Hun havde været i Besøg hos Olivia hele Eftermiddagen.

„Herregud, har hun nu Hovedpine? Hun har dog været fri så længe. Det er såmænd et sørgeligt Arvegods, hun har fået efter mig. Men hende hjælper dog de Pulvere, mig hjælper ingen Ting mere — å Gud, ja! Bed så Etatsråden komme ind og drikke The.“

Men Margrethe var ikke i Seng. Hun lå på Gulvet i sit Værelse, endnu som hun var kommen ind med Hat og Kåbe, plat ned som et anskudt Dyr og våndede sig, uden at kunne græde.

Hun led så urimelig, ubeskrivelig, at hun nu og da ligesom afværgende, til noget uden for sig, bad: „å, gid det vilde holde op, gid det vilde holde op!“

Men det holdt ikke op. Det rev og sled i hende alle Vegne. I Stumper og Stykker kom hans Ord der ude fra og sårede hende som med giftige Brådde. Nu først forstod hun dem rigtig, og så var det, som blødte hun af hundrede Vunder, for ind imellem sneg sig Minder og Billeder fra deres Samliv, altid de lykkeligste, og så kunde hun have skreget af Smerte. Men hun turde ikke. Instinktmæssig kvalte hun enhver Lyd, at ingen skulde høre hende. Uvilkårlig var hun på Vagt, angst for hvert Skridt, der kom nær, eller en Dør, der slog i.

Endelig hørte hun de mumlende Stemmer af Forældrene i Sovekamret, og alt blev stille. Nu var hun sikker for Overrumpling.

Så listede Natten sig over hende. Der blev mørkere. Det rødlige Gjenskin af Gaslygterne ude på Himlen blev til gråsort Mørke. Hun rejste sig halvt op — hendes Legeme værkede af det hårde Leje på Gulvet — sad op med Hænderne foldede om Knæene, rokkende frem og tilbage, som bragte Bevægelsen hende nogen Lise, lidt efter lidt sløv, sanseløs for alt andet end dette ene, hun blev ved at gjentage, at det var forbi — forbi — forbi.

Så kom en ny Paroxysme, heftigere end nogen anden; hun våndede sig højt, vred Hænderne og slog, som for at dæmpe Smerten derinde, med den knyttede Hånd mod Brystet, der var så træt, så

træt af denne uafbrudte, pinlige, stønnende Hulken, hun ikke kunde bekæmpe.

Det sortgrå Mørke udenfor blev gråt, så grålig hvidt, så svagt lysende — endnu sad hun der. Med stive, tåreløse Øjne, der sved og brændte, iagttog hun Forandringen der ude.

Da det begyndte at blive lyst, og hun kunde skjælne Tingene omkring sig — de vante Ting i Stuen, hvor hendes Drømme havde fyldt hver Krog med Minder om hendes Lykke, var det, som med den nye Dag den fulde Bevidsthed om, hvad hun havde mistet, pludselig gjennemborede hendes Indre med en Smærte, som skulde hun dø deraf.

Et halvkvalt Skrig trængte sig over hendes Læber, og med en uimodståelig Trang til Støtte, til Hjælp i sin Nød, krøb hun over Gulvet hen til Sengen, trykkede Ansigtet ned i de kolde Puder, som var det et menneskeligt Bryst, hun lagde sig ind til — og dér fik hun Tårer, græd ustandselig, indtil hun ikke kunde længere for den krampagtige Smærte i Strube og Bryst.

Den blev så stærk, så rent legemlig pinefuld, at den næsten tog Brådden fra al anden Lidelse, og hun tilsidst kun tænkte på at blive af med den. Og hvordan var det — det kunde hun hjælpe på. Hvor var det, hun havde det — Sovepulveret, hun tog for Hovedpine?

Hun fik rejst sig op og forsøgte at tænke sig om. Jo — dér stod Æsken på Natbordet.

Hun rørte Pulveret ud og drak Væsken. Men skulde det hjælpe, måtte hun lægge sig.

Hendes Lemmer blev så tunge, hun kastede Ydertøjet af sig, begyndte mekanisk at klæde sig af og fandt et Øjebliks Husvalelse i den Dødtræthed, hun først blev sig bevidst, idet hun lagde sig i Seng.

Men Søvnen vilde ikke komme. Krampen i Bryst og Strube, som Opiatet et Øjeblik havde dulmet, kom igjen. Hun måtte give sig ganske højt af Smærte, og med Smærten fulgte en forfærdelig Angst, hun stred som for Livet hvert Øjeblik i et Kvælningsanfald — nej, dette vilde hun ikke lide.

Hun tog et nyt Pulver.

Så gled et ukjendt Velvære over hende. Krampen hørte op. Den sjælelige Sorg og Lidelse blev, og hun glemte intet, men det var ligesom udenfor hende. En besynderlig, rislende Svaghedsfornemmelse, der døvede Evnen til at lide, betog hende. Hun sank og sank ligesom ind i et blødt, dulmende Mørke.

Så foer det pludselig gjennem hendes Sind, at hun vist havde taget for meget Opium, at dette var Døden. Men det gav ingen Angst — blot Hvile og Ro, for så var det jo forbi, altsammen forbi — — —

Hun sov.

VII.

Der blev stor Forskrækkelse den næste Dag, da Pigen, som to, tre Gange havde været ved hendes Seng, højt op på Formiddagen endnu fandt hende sovende og ikke kunde få hende vækket.

Både Mama og Papa stod over hende og forsøgte alle mulige Midler, men forgjæves. Hun sov bestandig, lå dér så underlig stille, halvkold højt op ad Armene.

Lægen blev hentet. Han løftede Øjenlågene, der faldt i over de glasagtig, sløve Øjne, følte Pulsen, der slog svagt — og vidste ikke rigtig, hvad han skulde mene om det. Men Gåden løstes snart. Han fandt de to Papirer af Pulverne, hun havde taget. Med Historien om Hovedpinen den foregående Dag var det hele naturlig forklaret. Men Æsken med Pulverne fik han Mama til at gjemme under Lås og Lukke.

Margrethe skulde de blot lade sove, så gik det over af sig selv.

Hele den Dag og Natten med lå hun hen i en søvnlignende Tilstand. Når Mama kom og spurgte til hende, eller Papa listede ind, som han plejede, når hun fejlede noget, og klappede hende og sagde et Par kjælende, opmuntrende Ord, åbnede hun næppe Øjnene, bad blot bønlig klagende eller irriteret vrissende, at de vilde lade hende i Ro.

Hun vilde sove. Så længe led hun ikke — og så drømte hun — de lykkeligste, saligste Drømme.

Da hun Dagen efter blev sig helt bevidst, var hun så sløv og mat, at blot det at røre Hånd eller Fod forekom hende en Tortur. Og så var det, som både Hjærne og Hjærte var tomme. Hun kunde ikke tænke, vilde ikke tænke, anstrængte sig for at holde Sløvheden vedlige, så længe som muligt, skød fra sig alt, hvad der kunde minde hende om den Lidelse, der lå og brændte som en Glød dybt inde.

Det gik i et Par Dage. Men så syntes hun, at Lægen, en gammel Ven af Huset, der kjendte hende, fra hun var ganske lille, begyndte at se på hende med betænkelig forskende Øjne og gjorde så mange ubehagelig nærgående Spørgsmål, der foruroligede hende. Især da hun opsnappede et Par Ord, han sagde til hendes Fader inde i det andet Værelse, da de troede, hun sov. Det, hun fejlede,

sagde han, var sjælelig Lidelse — skulde hun ikke have en Hjærtesorg?

Så foer der en forfærdelig Angst i hende for, at hendes Hemmelighed skulde opdages, og dette forekom hende i Øjeblikket det frygteligste af alt, så hellere, tusende Gange hellere vilde hun dø.

Til Smærten over Adskillelsen, til Sorgen og Savnet var der kommet den bitreste Følelse af Ydmygelse. Dette, at hun var kastet Vrag på, at han var bleven kjed af hende, at hun ikke var elsket mere, sad og borede i hendes Sind altid, som en giftig Bråd, der gjorde uendelig mere ondt end alt andet. Og med det fulgte, hvad der aldrig var faldet hende ind før, så længe hun var lykkelig, den pinligste Skam og Undseelse, og der voxede fast i hende en urokkelig Beslutning om, at ingen Marter skulde formå hende til at tilstå, at selv overfor det sikreste Bevis imod hende vilde hun nægte alt. Og så kunde der skyde gjennem hendes Sind en Rædsel, der næsten gjorde hende vanvittig — sæt, hun skulde have et lille Barn! Det var en Ulykke så stor og forfærdelig, at hun slet ikke formåede at få den indenfor sin Bevidsthed. Det kunde ikke være, det måtte ikke være — og atter sagde hun sig selv, at så vilde hun dø!

Nej, hun måtte tage sig sammen, synes rask, tilsyneladende være som sædvanlig. Men Gud, hvor var det svært!

Hun kunde heller ikke holde Papas bedrøvede Øjne ud. Der var altid sådant et bekymret Spørgsmål i dem, men hun vilde ikke spørges. For han havde begyndt at tale om Møller, om at der måtte komme Brev fra ham nu snart, om dit og dat, hun ikke tålte at høre. I de Dage, hun lå, havde de fået et Telegram fra ham, der meldte hans Ankomst til London, og at han snart vilde skrive derfra. Det Brev ventede hun på som på sin Dødsdom — men det kom stadig ikke.

Hun mærkede godt, Papa troede, det var ham, hun længtes efter, og hun lod ham blive i Troen, skjønt hun godt kunde have skreget højt, blot de nævnede hans Navn.

Ja, én Dag — det var, da hun tilfældig havde læst i en Avis, at Maleren Otto Krog, hvis talentfulde Billede i Foråret vakte så stor Opsigt, var gået på en Studierejse til Italien — havde Papa overrasket hende i hendes Værelse, hvor hun var sunket sammen og lå krampagtig hulkende som hin første Nat med Hovedet i Chaiselonguens Silkepuder. Og da havde han taget hende ind til sig og udspurgt hende så kjærligt og ømt, at det var, som skulde hendes Hjærte briste derved, og hun syntes selv, hun var det sletteste, men også det elendigste Menneske på Jorden, fordi hun sagde ja til, at det var Møller, hun græd for, ham, hun længtes efter. Men hun turde jo ikke andet, for begyndte hun

først at sige noget, å, så måtte de jo komme efter, at — og sæt, de anede, at der var noget andet, og at dette noget var — å Gud, denne skrækkelige Angst for Opdagelse! Den var som et Spøgelse, der forfulgte hende Nat og Dag og aldrig lod hende Ro.

Hvert Øjeblik troede hun, at nu var det der — blot Papa blev lidt længere borte end sædvanlig, eller der var den ringeste Mismodssky på hans Ansigt, når han kom, strax sagde det inden i hende med en Rædsel, der næsten gjorde hende bevidstløs, at nu vidste han det.

Om Dagen gik det endda. Så var Anstrængelsen for at lade som ingen Ting, være livlig og fornøjet, så stor, at den opslugte alt andet. Instinktmæssig skyede hun at være ene, var altid sammen med Papa, når han var hjemme, talte helst i ét væk, tålte ikke, at Mama gik ud af Stuen, eller hun fulgte hende alle Vegne, i Køkkenet, i Sovekamret, til Olivia, overalt.

Om Aftenen blev hun siddende så længe som muligt og holdt Mama og Papa oppe, langt over deres vanlige Sengetid. Hun kunde ikke falde i Søvn så tidlig, sagde hun, og det var så kjedeligt at ligge dér inde og kige alene. Mama fortrak først — hun måtte i ordentlig Tid i Seng, ellers var hun sikker på Hovedpinen, og så blev Papa oppe og holdt Margrethe med Selskab, eller de

spillede Skak, Parti efter Parti, til langt ud på Natten.

Hun havde tigget og bedt deres Læge give hende noget at sove på. De første Aftener fik hun det, men han gjorde Dosen svagere og svagere, og tilsidst hjalp det ikke mere, og Mama gjemte Flasken.

Men Nætterne — å, de Nætter! Hvileløs gik hun så op og ned ad Gulvet eller lå på Chaiselonguen med åbne Øjne, fordi Længslen og den sønderrivende Smærte ingen Ro lod hende. Hun turde ikke gå i Seng, for blot hun fik Blund i Øjnene, førtes hun ham nær i Drømme og var lykkelig så længe — men når hun så vågnede, styrtede al hendes Ulykke over hende påny. Det var at opleve den samme Kval atter og atter.

Havde hun endda kunnet hade ham, lægge al Ulykken på ham, foragte ham for hans Vankelmod — men hun kunde ikke — alt druknede i den fortærende Følelse af Savn og nagende Tomhed.

VII.

Tre Uger gik. Så kom der Brev fra Møller. Det var adresseret til hendes Fader. Indeni var der ét til hende.

Papas Hænder rystede, og han havde Tårer i Øjnene, da han, efter at have læst det, holdt Brevet højt i Vejret og triumferende udbrød:

„Her er Medicinen, der skal kurere vores Stump!“

Han havde i al Hemmelighed sendt sin tilkommende Svigersøn en, som han mente, uhyre diplomatisk Skrivelse, hvori han, temmelig peremptorisk for Resten, bad ham forklare sin lange Tavshed og gjøre Rede for sine Hensigter overfor Margrethe.

Det havde øjensynlig gjort Indtryk på Hr. Doktoren. Hensigterne lod i alt Fald til at være gode nok. Han gjorde mange Undskyldninger for sin lange Tavshed, der havde sin Grund i, at han havde måttet afslutte sine Arbejder hurtigere, end han havde beregnet, hvilket skyldtes den Omstæn-

dighed, at der var blevet ham tilbudt en overordentlig ærefuld og vellønnet Stilling i Kjøbenhavn, der sikrede hans Fremtid. Og så fulgte i den korrektest mulige Form til Papa et Andragende om at give ham sin Datter til ægte på en nærmere angiven Dag, som han bad Margrethe bestemme, indenfor en meget nær Fremtid, da det var ham af Vigtighed at have sine huslige Anliggender ordnede, forinden han tiltrådte sin Post. Og så meldte han sin Hjemkomst om nogle Dage. Brevet til Margrethe indeholdt i lidt omstændeligere Udtryk en lignende Anmodning.

Mama udgød de reglementerede Tårer og gav sig strax til at snakke om Udstyret.

Papa bandede i sit stille Sind dette Asen af en Svigersøn, der ikke en Gang kunde skrive et ordentligt Kjærestebrev, når han bad Bruden bestemme Bryllupsdagen.

Margrethe besvimede.

Men både Mama og Papa troede, det var af Glæde. Det var Overraskelsen, sagde hun, da hun var kommen til sig selv igjen. Hele Dagen var hun tilsyneladende glad, skjønt meget stille, og hun krystede Papa til sig den ene Gang efter den anden og kyssede Mama, da hun gik i Seng, så kjærlig, at Mama igjen begyndte at græde.

Men den Nat besluttede Margrethe, at hun vilde dø. Hun så' ingen anden Udvej. Hun kunde

ikke holde ud at lide mere, og det, der nu forestod — nej, så slemt som det, kunde det ikke være at dø. Havde hun haft sine Pulvere ved Hånden, havde hun taget dem strax — fire, fem Stykker på en Gang — så havde alt været forbi med det samme.

Men hvordan skaffe sig Døden, uden at det gjorde altfor forfærdelig ondt?

Så huskede hun, nogen havde sagt, det var en let Død at drukne sig — ja, Vandet, det var det bedste — og det havde hun så nær, blot ud på Kvæsthusbroen.

Hun fandt en besynderlig Fred i den Tanke, at al Ting så snart kunde være forbi, Lidelsen, Savnet, Angsten, alt — og hun tænkte ikke på andet, ikke på Forældrenes Sorg over at miste hende, ikke på, at hun aldrig skulde se dem mere, ikke på noget andet, end at det var lettere at dø end at leve, og så, at hun slap for alt. Hun var alle sine religiøse Forestillinger kvit for længe siden. Døden var Døden, sagde hun til sig selv. Den gav Fred.

Hun var næsten helt glad i de Par Dage, hun gav sig selv Frist. Møller kunde i det tidligste komme om Lørdagen, troede hun, uden at vide hvorfor — så havde hun Torsdag og Fredag igjen til at være god og kjærlig mod Papa og Mama, og hun veg ikke fra dem.

De skulde huske hende glad, tænkte hun — eller egentlig, hun tænkte det ikke, men det lå i hende, at hun måtte være det. Der var som Højtid over hende, og det følte de. Men de tilskrev det Glæden over Møllers Hjemkomst, der kunde ventes hver Dag. Det var to næsten lykkelige Dage, syntes hun. Hun sov om Natten, og ligesom en Slags Fred var der kommet i hendes Sind om Dagen.

Fredag Eftermiddag, da de havde spist til Middag, listede hun sig bort, mens Mama var hos Olivia, og Papa til et Møde. Hun sagde ikke Farvel. Nu, det var så nær, kunde hun ikke, hun følte ligesom Modet svigte.

Ud på Kvæsthusbroen gik hun.

Det var en mild, grå Oktoberdag, med ganske lidt Blæst, der strøg henad Vandet i sagte Kast.

Hun gik Broen igjennem og søgte Stedet — ganske tomt for Mennesker var der længst ude. Nu var hun angst, men det var ikke værre, end når hun om Sommeren første Gang skulde i Søbad, syntes hun.

Der lå en Stabel Tønder ud til Bolværket, dækket med en sort Presenning. Dér vilde hun være godt gjemt. Hun gik bag ved — der var akkurat Plads nok, til at hun kunde stå der — og lænede sig ud over Bolværket. Grålig-grønt, uigjennemsigtig flød Vandet der nede med rask

Strøm udad og en blød, klukkende Lyd som mod en Båds Sider. En underlig svimmel Fornemmelse betog hende. Det var, som noget der nede fra rakte efter hende.

Hun lænede sig længere ud og følte, som blev hendes Hoved så tungt — eller let, hun vidste ikke rigtig hvilket, og så en Lyst, der blev alt stærkere, jo længere hun så' på Vandet, til at lade sig glide der ned i den rindende Strøm. Så sælsomt det lyste der nede. Kunde hun nu blot få Mod. Kun et Spring, så var det forbi.

Nej, ikke springe ud — glide, glide — se dér var Stedet — på Bjælken dér, langs Vandfladen, kunde hun sætte Foden — og så — men hvordan var det? Kom man ikke op igjen, tre Gange? Hu, nej, ikke op igjen — det måtte man sørge for.

Hun så' sig om. Lidt fra hende lå et lille Brændevinsanker med en Stump Jærnkjæde ved. Hun løftede på det. Det var tungt. Med det fastgjort i Bæltet kom man ikke op. Så ud over Bolværket, forsigtig — Fødderne på Bjælken der nede — så på Hug — og så helt forover med Ansigtet så nær Vandet som muligt, en Susen for Ørerne, en Boblen — og så — hu! Det var, som følte hun allerede det kolde Vand isne om Lemmerne, og den salte Smag i Munden.

Hun fik Hovedet rejst i en Fart. Broen, Bolværket, Huse og Skibe, alt gyngede for hendes Øjne. Hun rystede over hele Kroppen og skyndte sig at vende Ryggen til Vandet.

Nej, nej, nej — hun kunde, hun turde ikke. Det var altfor skrækkeligt — ikke det at dø — men Vandet — og Rædslen, inden det var ovre — — å Gud, og hun turde, kunde jo dog ikke leve!

Møller kom ikke den næste Dag, og hun var derude igjen, vis på, da hun gik hjemmefra, at nu turde hun. Vandet ligesom drog hende, så længe hun ikke så' det.

Men mens hun den Dag stod og så' derned, forekom det hende pludselig, at det hele var Løgn og Spilfægteri. Hun havde vist slet ikke villet drukne sig, havde ikke ment det for Alvor — så fejg og ussel var hun, at ikke en Gang det var sandt, at hun havde villet.

Å, at én vilde skubbe hende ned, kaste hende ud — for hvad skulde hun gjøre? hvor finde en Udvej? og hvordan leve — når Livet var at skulle gifte sig nu — og med Møller — det kunde ikke ske — eller kunde det?

Der hvirvlede i et Øjeblik et Kaos af Forestillinger og Tanker gjennem hendes Sind, hun ikke kunde gjøre sig Rede for, men som alle samlede sig i en dyb, altopslugende Fortvivlelse, der ingen

Tårer og intet ydre Udtryk havde, blot vår, som følte hun sig grebet med en Jærnhånd, der knugede og knuste alt i hende — å Gud, hvor var hun ulykkelig og elendig, og hvad skulde der blive af hende — ikke Råd at hente, ikke Trøst at få noget Sted?

Så kom det først som et Indfald, hun jog fra sig, dette, at hun måtte sige alt til sin Fader, bede og trygle om hans Tilgivelse, til han gav den. Alene ved Tanken, hun før havde gyst for, syntes hun, det knugende Tryk løsnedes, skjønt Angsten for selve Tilståelsen allerede rystede hende — men nej, hun kunde ikke, hvor skulde hun kunne?

Langsomt gik hun hjemad, stridende med sig selv — vendte om, mange Gange — og gik igjen.

Og lidt efter lidt stod Beslutningen fastere hos hende, syntes hende mindre urimelig. Der kom en Fornemmelse af Trøst over hende. Hun ligesom nød forud Hvilen, det vilde være, når hun havde sagt det. Hun lærte sig udenad, hvad hun vilde sige, hun troede at høre, hvad Papa vilde svare, hun kunde føle, hvordan det var tilsidst, når hun hang om hans Hals, og han kyssede hende — og så — ja, så vilde de rejse langt bort — Mama skulde aldrig få noget at vide om det — og Møller fik hun ikke mere at se — å, det vilde være som en Himmel af Fred!

Hun gik raskere, det sidste Stykke Vej løb hun næsten. Hun forekom sig selv stærk, løftet, stor. Det gærede i hende med høje Tanker og blide Rørelser. Et nyt og bedre Menneske vilde hun blive efter dette, aldrig gjøre nogen imod, altid være god og sanddru — hendes Hjærte svulmede af Kjærlighed til hendes Fader og til alle Mennesker — og Mama vilde hun holde af som aldrig før. Tårerne løb hende ned ad Kinderne ved Tanken, og skjønt hun var så angst, at Hænderne var iskolde, og Læberne dirrede, syntes hun ikke, Skt. Annæplads var til at få Ende på — sådan hastede hun hjem.

Hun lukkede sig ind ad sin egen Dør, kastede Hat og Kåbe fra sig, gav sig ikke Tid til at få Handskerne af, men løb gjennem Stuerne ind i Papas Værelse.

Der var mørkt endnu, men han stod lige indenfor Døren, som havde han hørt hende komme og var gaaet hende i Møde. Med et halvkvalt Udråb kastede hun sig om hans Hals, mens Tårerne styrtede hende ud af Øjnene, og hun intet andet kunde sige end et hulkende: „Å, Papa -- jeg — jeg —“

Papa strøg hende om Kinden, kyssede hende ømt, lo lidt — og næsten bar hende et lille Stykke ind i Værelset, hvor han lagde hende i et Par andre Arme.

Et skjæget Ansigt kom hendes nær, hun følte et Kys på Panden — hun skreg højt, vilde rive sig løs, men Armene var stærke, der holdt igjen, og en Stemme, hun kjendte, sagde rolig, myndig: „Du behøver ikke at være bange, det er mig, Henning Møller — din — din Forlovede —“

„Nå — var det ikke en Overraskelse!“ hørte hun Papa udbryde, lidt snøftende, som når han var rørt.

Jo, det var en Overraskelse.

Hun vidste ikke, hvad der kom over hende, men hun kunde ikke rive sig løs af denne Arm, der holdt hende, havde næppe nogen Vilje til det. Målløs, bedøvet blev hun stående — hver Tanke om at sige noget skræmt bort af Angst, Skam og en kvælende Fornemmelse af Modløshed overfor det, hun nu kaldte sin Skæbne.

Hun sagde intet den Aften.

Møller var livligere end nogensinde, fortalte vidt og bredt om sine Oplevelser, var formelig galant mod hende. En hel Kuffert fuld af grønlandske Rariteter havde han med til hende, og hun tog imod både dem og Galanteriet.

Og så i denne rastløse Travlhed, der fulgte, ved Indkjøb af Udstyr og Bryllupstilberedelser, hvor hun var med til alt og sagde ja til alt, lammedes helt hendes Vilje, skjønt hun hver Dag gik på Akkord med sig selv, at i Morgen vilde hun

sige det og gjøre sig fri for denne, den værste Ulykke af alle, Brylluppet med Møller, der rykkede nærmere og nærmere.

Tilsidst opgav hun Tanken om selv at gjøre noget, og ventede, at ét eller andet vilde ske udefra, som kunde hjælpe hende.

Men intet skete.

Og tre Uger efter var der stort Bryllup hos Etatsråd Holms. Margrethe, i hvidt Atlask med Krans og Slør, blev den Dag viet til Hr. Dr. phil. Henning Møller. Pastor Skou holdt Talen, og denne Gang var alle de unge i Familjen med.

Det kgl. Bibl. Bogb.